

BLAKE CROUCH

ORASUL DIN MUNTI

PRIMUL ROMAN AL SERIEI **WAYWARD PINES**

SERIE TV
DIFUZATĂ
DE FOX

WAYWARD PINES: UN DRUM
CARE INTRĂ, NICIUN DRUM CARE IESE...

Blake Crouch
ORAȘUL DIN MUNȚI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CROUCH, BLAKE

Orașul din munți / Blake Crouch; trad.: Laura Monica Ciubotariu prin Lingua
Connexion. — București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-776-016-3

I. Ciubotariu, Laura Monica (trad.)

821.111-31 = 135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România

BLAKE CROUCH

Pines

Copyright © Blake Crouch, Pines, 2012

Toate drepturile rezervate

Traducere

Laura Monica Ciubotariu
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2015

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-016-3

În ciuda dovezilor care atestă faptul
că specia umană continuă să evolueze,
biologii consideră că rămâne de văzut
în ce direcție o vom lua de acum încolo.

Time Magazine, 23 februarie 2009

Doar pentru că ești paranoic, nu
înseamnă că ei nu pot fi pe urmele tale.

JOSEPH HELLER

Capitolul 1

Se trezi întins pe spate, cu soarele orbitor bătându-i în față. Desluși susurul unei ape care curgea undeva în apropiere. Simțea o durere ascuțită în zona oculară – probabil o inflamație a nervului său optic – și o pulsație constantă, dar fără durere, la baza craniului – ca un tunet îndepărtat ce prevestea o migrenă. Se rostogoli pe o parte și încercă să se ridice în șezut, vârnându-și capul între genunchi. I se părea că lumea se învârtea cu el dinainte să deschidă ochii, de parcă axa pământului nu mai era fixă, orientându-se haotic în toate direcțiile. Prima lui gură de aer proaspăt îi provocă suferință – avea impresia că îi plimba cineva o pană din oțel printre coaste, în partea din stânga sus a cutiei sale toracice, și gemu de durere, forțându-și pleoapele să se deschidă. Ochiul lui stâng era probabil foarte umflat, pentru că i se părea că privește printr-o fantă.

Cea mai verde iarbă pe care o văzuse vreodată – deasă, lungă și mătăsoasă – se întindea până pe malul râului. Apa era limpede și curgea năvalnic printre bolovanii ce se îțeau din loc în loc între maluri. Dincolo de râu se ridica o stâncă înaltă de vreo trei sute de metri. De-a lungul malurilor erau pâlcuri de pini, iar în aer se simțea distinct aroma lor, combinată cu prospețimea apei curgătoare.

Era îmbrăcat în pantaloni negri și un sacou de aceeași culoare, cu o cămașă oxford pe dedesubt. Țesătura albă a cămășii era pătată de sânge. O cravată neagră atârna, aproape desfăcută, de gulerul său.

La prima încercare de a se ridica, își simți genunchii moi și căzu din nou în șezut, mișcarea provocându-i o durere cumplită în cutia toracică. Cea de-a doua încercare se dovedi reușită și se trezi în picioare, nesigur, simțind pământul ca o platformă mișcătoare sub tălpile lui. Se întoarse încet, șovăielnic, cu picioarele depărtate pentru a-și menține echilibrul.

Cu spatele la râu, constată că se afla pe marginea unei pajiști. În celălalt capăt al terenului, se zăreau suprafețele metalice ale unor balansoare și tobogane, care sclipeau în lumina intensă a soarelui de amiază.

Nu se auzea nimic altceva în jur.

Zări dincolo de parc niște case în stil victorian și, ceva mai departe, clădirile unei străzi principale. Orașul era la vreo doi kilometri distanță și se afla în mijlocul unui amfiteatru de piatră, protejat de jur împrejur de niște pereți de stâncă înalți de vreo trei sute de metri, compuși din roci roșii. Pe piscurile munților celor mai înalți, care se pierdeau în ceață, se mai vedeau petice de zăpadă, dar acolo jos, în vale, era cald, iar cerul senin de deasupra avea nuanța cobaltului.

Bărbatul își verifică buzunarele pantalonilor și apoi pe cele ale hainei cu un singur rând de nasturi. Nu găsi niciun portofel, nici vreun clips pentru bancnote. Nu avea niciun act de identitate, chei sau telefon. Doar un mic cuțit elvețian într-unul dintre

buzunarele sale interioare.

* * *

Când ajunse în celălalt capăt al parcului, era mult mai alert, dar și mai nedumerit, iar pulsația din coloana cervicală începu să-l deranjeze.

Știa șase lucruri cu certitudine:

Numele președintelui actual.

Cum arăta chipul mamei lui, deși nu-și putea aminti numele sau sunetul vocii ei.

Știa să cânte la pian.

Să piloteze un elicopter.

Că avea treizeci și șapte de ani.

Și că trebuia să ajungă de urgență la un spital.

În afară de aceste lucruri, lumea înconjurătoare și locul lui în aceasta erau cumva nedeslușite, de parcă ar fi fost scrise în mintea lui într-o limbă necunoscută, pe care nu putea să o înțeleagă. Simțea adevărul plutind undeva la periferia conștienței sale, dar acesta rămânea încă ascuns, imposibil de atins.

Pășea pe o stradă a unui cartier rezidențial liniștit, uitându-se atent la fiecare mașină pe lângă care trecea. Oare vreuna dintre acestea era a lui?

Casele dispuse de o parte și de alta a străzii erau îngrijite și arătoase – proaspăt zugrăvite, având peluze perfecte, mici și pătrate, cu iarbă de un verde aprins și garduri de țărăși. Numele fiecărei familii era imprimat cu litere mari și albe pe părțile laterale ale cutiilor poștale de culoare neagră.

Văzu că toate curțile din spatele caselor aveau grădini bogate și viu colorate, pline nu doar de flori, ci și de fructe și legume.

Toate acele culori erau atât de pure și de vii...

Pe la jumătatea celei de-a doua străzi, se opri crispat. Efortul depus pentru a păși în ritmul acela îl epuizase, făcându-l să expire prelung, iar durerea pe care o simțea în partea stângă îl opri din drum. Își dădu jos sacoul și își scoase cămașa oxford pe deasupra pantalonilor, apoi își descheie nasturii și se uită la rană. Arăta mai rău decât o simțea – pe toată partea stângă a pieptului se lățea o vânătăie neagră și rotundă, cu o pată gălbuie în centru.

Ceva îl lovise. Rău de tot.

Își plimbă ușor mâna pe cap. Migrena era acolo, devenind cu fiecare minut tot mai insuportabilă, dar nu simțea niciun semn de traumă severă în afară de sensibilitatea din partea stângă a toracelui.

Își încheie nasturii cămășii, o vârl din nou în pantaloni și porni mai departe pe stradă. Concluzia – extrem de evidentă – era că fusese implicat într-un accident.

Poate un accident de mașină. Sau poate căzuse de la înălțime. Poate fusese atacat – asta ar fi putut explica de ce nu avea asupra lui un portofel.

Ar fi trebuit să meargă mai întâi la poliție.

Doar dacă nu...

Dar dacă făcuse ceva rău? Poate comisese o crimă...

Era posibil oare?

Poate că trebuia să aștepte, să vadă dacă își amintea ceva.

Cu toate că nimic din acest oraș nu i se părea cât de cât familiar, el realizează în timp ce pășea împleticindu-se pe stradă că citea numele de pe fiecare cutie poștală. Era un lucru involuntar?

Oare pentru că undeva în subconștientul său se aștepta ca pe una dintre acele cutii poștale să fie și numele *lui*? Și că, văzându-l, avea să-și amintească totul?

Clădirile din centrul orașului se înălțau deasupra pinilor undeva în față, la câteva străzi distanță și auzi – pentru prima dată – zgomotul mașinilor în mișcare, niște voci îndepărtate și bâzâitul sistemelor de ventilație.

Înlemni în mijlocul străzii, ridicându-și involuntar capul.

Rămase cu ochii ațintiți la cutia poștală din dreptul unei case în stil victorian, cu două etaje și cu fațada zugrăvită în roșu și verde.

Se uită la numele de pe partea laterală a cutiei poștale.

Pulsul i se accelerează, cu toate că nu înțelegea de ce.

MACKENZIE

„Mackenzie.”

Numele nu însemna nimic pentru el.

„Mack...”

Dar primele litere i se păreau cunoscute. Sau poate că îi provocau un răspuns emoțional.

„Mack. Mack.”

El era Mack? Să fi fost acesta numele lui mic?

— Numele meu e Mack. Bună, încântat de cunoștință!

Nu.

Felul cum pronunța acest cuvânt nu i se părea natural. Probabil că acest nume nu era al lui. La drept vorbind, ura acest cuvânt, pentru că de fapt îi trezea...

Frică.

Ce ciudat! Dintr-un motiv anume, cuvântul îi trezea frică.

Oare cineva pe nume Mack îl rănise?

Merse mai departe.

La trei străzi distanță, ajunse la intersecția dintre strada principală și cea cu numărul șase, unde se așeză pe o bancă umbrită de copaci. Trase aer în piept – încet și cu prudență. Privi într-o parte și-n cealaltă a străzii, căutând din ochi cu disperare ceva

familiar.

Nu se vedea niciun lanț de magazine.

Într-un colț al intersecției, vizavi de banca pe care stătea el, văzu o farmacie.

Alături de farmacie era o cafenea.

Lipită de cafenea se afla clădire cu trei etaje, pe veranda căreia atârna o pancartă:

WAYWARD PINES HOTEL

Aroma boabelor de cafea îl făcu să plece de pe bancă. Ridică privirea și zări un local numit Steaming Beans^[1] pe la jumătatea străzii. Acea trebuia să fie sursa mirosului.

Hmm...

Pentru el nu era o informație prea folositoare, în comparație cu alte aspecte, dar realizează brusc că își dorea o cafea bună. Ardea de nerăbdare să o savureze. Oricum, era încă o mică piesă a puzzle-ului identității sale.

Porni spre cafenea și deschise ușa exterioară cu sită. Interiorul era mic și ciudat și numai după miros își dădu seama că produsele care se preparau acolo erau de calitate. În spatele unui bar din partea dreaptă a localului, se vedeau espressoare, aparate de măcinat cafeaua boabe, blendere, sticle de shoturi cu diverse arome. Trei scaune de la bar erau ocupate. Câteva sofale și scaune erau așezate de-a lungul peretelui opus. Un raft plin cu cărți broșate, îngălbenite de vreme. Două cronometre vechi de șah erau în război pe o tablă cu piesele deranjate. Pe pereți erau expuse lucrări grafice de prin partea locului – o serie de autoportrete în alb-negru ale unei femei între două vârste, cu aceeași expresie în toate fotografiile. Doar focalizarea camerei foto era schimbată.

Se apropie de casa de marcat.

Când barmanița de vreo douăzeci de ani, cu o sumedenie de codițe blonde, îl observă în cele din urmă, el sesiză un licăr de groază în ochii ei frumoși.

Oare mă cunoaște?

Își observă chipul într-o oglindă din spatele casei de marcat și înțelese imediat de ce fata îl privise atât de dezgustată: partea stângă a feței lui era vânătă și umflată, iar ochiul stâng îi era atât de umflat, încât stătea aproape închis.

Doamne, cineva m-a bătut rău de tot.

Cu excepția acelei vânătăi hidoase, nu arăta prea rău. Avea în jur de un metru optzeci și trei înălțime, poate chiar un metru optzeci și șase. Părul lui era negru și scurt, iar o barbă de două zile îi umbrea partea de jos a feței. Era solid și musculos – acest lucru fiind destul de evident după felul în care îi stătea pe umeri sacoul și după cât de întinsă era cămașa oxford pe pieptul său. Se gândi că arăta ca un director de marketing sau de publicitate – afișând probabil un fizic al naibii de atrăgător atunci când era bărbierit și pus la patru ace.

— Cu ce vă pot servi? îl întrebă barmanița.

Era în stare să ucidă pentru o ceașcă de cafea, dar nu avea niciun ban – oricare ar fi fost

brandul de cafea preparat acolo.

— Pregătiți cafea de calitate aici?

Femeia păru nedumerită de o asemenea întrebare.

— Ăă, mda...

— Cea mai bună din oraș?

— Acesta e singurul magazin de cafea din oraș, dar e adevărat – cafeaua noastră le dă

clasă tuturor celorlalte.

Bărbatul se aplecă peste tejghea.

— Mă cunoști? o întrebă el în șoaptă.

— Poftim?

— Mă recunoști? Vin des pe aici?

— Nu știți dacă ați mai fost pe aici înainte?

El clătină din cap.

Ea îl studie o clipă, de parcă ar fi vrut să se convingă de sinceritatea lui, încercând să-și dea seama dacă tipul acesta cu fața stâlcită în bătaie nu era cumva nebun sau își bătea joc de ea.

În cele din urmă, fata spuse:

— Nu cred că v-am mai văzut înainte.

— Pari sigură de asta.

— Ei bine, nu suntem în New York City.

— Adevărat. Lucrezi de mult aici?

— De peste un an.

— Și nu sunt un client fidel al localului sau ceva de genul ăsta?

— Cu siguranță nu vă numărați printre clienții fideli.

— Te mai pot întreba ceva?

— Desigur.

— Unde suntem?

— Nu știți unde vă aflați?

El ezită. O parte din el nu voia să recunoască faptul că se simțea complet și total neajutorat. Când negă din cap în cele din urmă, barmanița ridică din sprâncene, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Nu glumesc, să știi, zise el.

— Suntem în Wayward Pines, Idaho. Fața dumitale... ce ți s-a întâmplat?

— Eu... eu nu îmi amintesc nimic. Este vreun spital în oraș?

În timp ce rostea această întrebare, se simți străbătut de un fior de rău augur.

O premoniție care îl făcea să se cutremure?

Sau degetele reci ale unei amintiri îngropate adânc în subconștient, care se plimbau acum pe coloana lui vertebrală?

— Mda... Șapte străzi la sud de local. Ar trebui să mergi imediat la camera de urgențe.

Aș putea să chem o ambulanță pentru dumneata.

— Nu e nevoie. Se îndepărtă încet de tejeaua barului și adăugă: Mulțumesc... Cum te numești?

— Miranda.

— Mulțumesc, Miranda.

Când ieși din nou la lumină, ameți și se clătină, iar migrena reveni cu forțe noi – păstrându-se la limita inferioară a intensității. Nu era trafic, așa că traversă pe celălalt trotuar al străzii principale și se îndreptă spre strada cu numărul cinci, trecând pe lângă o tânără mamă și băiețelul acesteia, care o întrebă în șoaptă ceva de genul:

— Mămico, nu este el?

Femeia îi spuse copilului să tacă și îl privi îngrijorată pe bărbat, ca și cum ar fi vrut să se scuze.

— Îmi pare rău. Nu a vrut să fie nepoliticos.

El ajunsese la intersecția străzilor cinci și principală, în fața unei case din piatră roșiatică, cu două etaje. Pe ușile duble din sticlă scria cu litere mari de tipar:

BANCA NAȚIONALĂ WAYWARD PINES

Lângă una dintre laturile clădirii observă o cabină telefonică, aflată chiar pe trotuarul străzii. Se îndreptă șchiopătând către telefonul public – cât de repede putea – și se închise în cabină. Cartea de telefoane era cea mai subțire pe care o văzuse vreodată și o răsfoi preț de câteva secunde, sperând ca în mintea lui să se facă lumină, dar aceasta avea doar opt pagini cu câteva sute de nume, care – la fel ca toate celelalte lucruri din oraș – nu îi aduceau aminte de nimic.

Scăpă din mână cartea de telefoane și o lăsă să atârne, suspendată de cordonul ei metalic, apoi își lipi fruntea de geamul rece al cabinei.

Tastatura telefonului îi atrase atenția.

Zâmbi când realizează o asemenea minune.

Știa numărul de acasă.

Înainte să ridice receptorul, tastă de mai multe ori numărul, care păru să fie executat cu ușurință de vârful degetelor, firesc, datorită memoriei sale musculare.

Se ruga la Dumnezeu și spera din toată inima să fie cineva acasă – presupunând că avea pe cineva. Desigur, nu avea un nume pe care să-l adreseze persoanei care ar fi răspuns la telefon, nu cel real, desigur, dar poate că persoana avea să-i recunoască vocea și să accepte convorbirea.

Ridică receptorul și-l lipi de ureche.

Întinse mâna și formă „zero”.

Nu avea ton.

Bătu în furcă de mai multe ori, dar nu se întâmplă nimic.

Era surprinzător cât de repede îl cuprindea furia. Trânti receptorul în furcă, copleșit de un val neașteptat de frică și de mânie, care păreau să provoace o succesiune de explozii necontrolate în mintea lui. Căuta disperat o ieșire. Își trase brațul drept înapoi ținând pumnul strâns, pregătit să spargă geamul, fără a se gândi la încheieturile degetelor sale, dar durerea chinuitoare din zona coastelor îl doborî, făcându-l să se prăbușească încovoiat pe podeaua cabinei telefonice.

Bubuitul pe care-l simțea acum la baza cefei era din ce în ce mai puternic.

Începu să vadă dublu, apoi în ceață și din ce în ce mai neclar...

* * *

În cabina telefonică era semiîntuneric când deschise ochii din nou. Apucă strâns cordonul metalic prins de cartea de telefoane și se ridică în picioare. Prin geamul murdar zări partea de sus a discului solar alunecând în spatele creștelor stâncoase ce îngrădeau vestul orașului.

În clipa în care soarele dispăru, temperatura scăzu cu zece grade.

Încă își amintea numărul său de telefon și îl exersă de câteva ori pe tastatura aparatului, pentru orice eventualitate, apoi ridică din nou receptorul ca să verifice dacă avea ton. Pe linie nu se auzea decât un zgomot alb – un soi de bruiaj pe care nu-și amintea să-l fi auzit înainte.

– Alo? Alo?

Închise telefonul și ridică din nou cartea de telefoane. Prima dată verificase doar numele de familie, căutând cu disperare un cuvânt care să-i sară în ochi, care să declanșeze o amintire sau care să-i provoace emoție. Acum scană cu privirea numele mici din lista abonaților telefonici, urmărindu-le cu degetul pe hârtie în timp ce încerca să ignore durerea de la baza cefei, care revenise deja cu forțe proaspete.

Pe prima pagină – nimic.

Pe a doua – nimic.

Pe cea de-a treia – tot nimic.

Spre sfârșitul celei de-a șasea pagini, degetul lui se opri.

SKOZIE Mack și Jane

403 E 3rd St W Pines 83278..... 559-0196

Răsfoi ultimele două pagini. Skozie era singurul Mack din cartea de telefoane. Împinse cu umărul ușa rabatabilă din sticlă și ieși din cabină. Afară se însera. Soarele era acum dincolo de creștele inelului de stânci, iar lumina dispărea rapid de pe bolta cerească, în timp ce temperatura începuse să scadă.

Unde voi dormi în noaptea asta?

Păși împleticindu-se pe trotuar, în vreme ce o parte din el striga disperată că ar fi trebuit să ajungă la spital. Era bolnav. Deshidratat. Flămând. Confuz. Nu avea niciun ban.

Tot corpul îl durea. Și îi era din ce în ce mai greu să respire cu durerea aceea cumplită în coaste, ori de câte ori plămâniile se umflau cu aer și presau asupra lor.

Dar era ceva în el ce respingea cu vehemență ideea de a merge la spital și, în timp ce se îndepărta de centrul orașului, apropiindu-se de locuința lui Mack Skozie, înțelese ce anume îl oprea.

Din nou... frica.

Nu știa de ce. Nu avea sens. Dar nu voia cu niciun chip să pună piciorul în spital. Nu în starea aceea. De fapt, niciodată.

Era cel mai ciudat soi de frică. Nu putea să înțeleagă de ce. Era ca și cum ar fi mers noaptea prin pădure fără să știe exact de ce anume trebuia să se teamă, frica fiind și mai mare tocmai din cauza acestui mister.

La două străzi distanță, spre nord, ajunse pe strada cu numărul trei. Pieptul i se încordă în mod inexplicabil când se întoarse pe trotuar îndreptându-se spre est, departe de centru.

Prima cutie poștală pe lângă care trecu avea imprimat pe partea laterală numărul 201. Își spuse că reședința familiei Skozie ar fi trebuit să se afle la numai două străzi distanță de locul acela.

Undeva în față, câțiva copii se jucau pe iarbă, într-o curte, alergând unul după altul în jurul unui aspersor. Încercă să meargă drept, fără să se clatine, și ajunse la gardul din pari ce îngrădea curtea în care se jucau aceștia, dar fu nevoit să meargă aplecat pe partea dreaptă pentru a-și alina durerea din zona coastelor.

Copiii se opriră și tăcură la vederea lui, toți ochii fiind îndreptați spre el în timp ce trecea prin lateralul gardului – era un amestec de curiozitate și suspiciune care îi provoca neliniște.

Mai traversă o stradă, mergând din ce în ce mai greu pe sub ramurile a trei pini enormi care străjuiau trotuarul.

Numerele caselor victoriene cu fațade viu colorate ce populau acea stradă începeau cu cifra trei.

Strada pe care locuia familia Skozie ar fi trebuit să fie următoarea.

Palmele lui începeau să transpire, iar pulsația din ceafa îi răsuna în urechi: *bum-bum-bum*, precum bubuitul unei tobe îngropate adânc în pământ.

Timp de două secunde, totul deveni neclar. Vedea dublu.

Închise ochii strâns și, când îi deschise din nou, totul reveni la normal.

La următoarea intersecție se opri. Gura lui fusese uscată până atunci, dar acum i se părea ca de bumbac. Se chinuia să respire, având senzația că bila o să-i ajungă în gât.

Vei înțelege totul când îi vei vedea fața.

Trebuia să fie astfel.

Făcu un pas șovăielnic pe stradă.

Se înserase de-a binelea, iar răcoarea care venea dinspre munți se instaurase în valea aceea. Lumina apusului învăluisese masivele stâncoase ce înconjurau Wayward Pines într-o culoare rozalie, având aceeași nuanță ca și cerul întunecat. El își spuse că ar fi trebuit să i se pară un lucru frumos și emoționant, însă durerea agonizantă îi alungă aceste gânduri.

Doi bătrâni, probabil soț și soție, trecură pe lângă el mână în mână și se îndepărtară, plimbându-se tăcuți.

În afară de cei doi, strada era pustie și liniștită, iar zgomotul din centrul orașului se stinsese complet.

Traversă asfaltul neted și negru și păși pe trotuar.

Cutia poștală cu numărul 401 era undeva înainte.

Numărul 403 era cel care urma.

El trebuia să mijască ochii continuu pentru a preveni vederea dublă și bubuielile chinuitoare din cap, ce se datorau migrenei sale. Cu mare greutate mai făcu cincisprezece pași și ajunse lângă căsuța poștală neagră cu numărul 403.

SKOZIE

Își recăpătă echilibrul, apucând strâns țărșii ascuțiți ai gardului. Întinse mâna și trase zăvorul, apoi împinse poarta cu vârful uzat al pantofului său negru.

Balamalele scârțâiră și poarta se deschise, izbindu-se ușor de gard.

Pavajul aleii era peticit cu câteva bucăți de cărămidă decolorată de vreme, iar pe veranda acoperită din fața casei se aflau două balansoare separate de o masă mică din fier forjat. Casa era moy, cu tâmplărie verde, iar prin draperiile transparente se putea vedea lumina din interior.

Îndrăznește. Trebuie să afli.

Se apropie clătînându-se de casă. Vedea din nou ca prin ceață și încerca din rășputeri să învingă valurile de amețeală și de greață care-l năpădeau, dar îi era din ce în ce mai greu să se controleze.

Urcă treptele verandei și întinse mâna spre tocul ușii, de care se agăță cu toată puterea – tocmai la timp ca să nu cadă. Măinile lui tremurau incontrollabil atunci când apucă ciocănelul metalic al ușii și-l ridică pentru a bate în plăcuța de bronz de care era prins.

Nu mai irosi nicio secundă. Nu avea de gând să renunțe tocmai acum.

Bătu cu ciocănelul de patru ori în plăcuța de bronz.

Era ca și cum cineva l-ar fi lovit în ceafa la fiecare patru secunde și niște pete întunecate, ca un fum negru, începură să-i încețoșeze vederea – ca niște găuri negre miniaturale.

De cealaltă parte a ușii se auzi scârțâitul unei dușumele din lemn masiv, sub greutatea unor pași care se apropiau.

Avea impresia că genunchii lui aveau să se lichiefieze.

Îmbrățișă unul dintre stâlpii care susțineau acoperișul verandei, încercând disperat să-

și păstreze echilibrul.

Apoi ușa din lemn se deschise și un bărbat care ar fi putut avea vârsta tatălui său apăru în prag, uitându-se la el prin plasa ușii exterioare. Era înalt și subțire, cu un smoc de păr cărunt în creștetul capului și cu un barbișon alb. Vinișoarele roșii din obraji sugerau că era un băutor înrăit.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă bărbatul.

Își îndreptă umerii, clipind de câteva ori și încercând să se concentreze, în pofida migrenei care-l chinuia fără milă. Făcea un efort supraomenesc să se țină pe picioare fără a se sprijini de ceva.

— Dumneata ești Mack?

Putea sesiza frica din propria voce. Probabil că și bărbatul o observase.

Se ura pentru asta.

Apoi bărbatul mai vârstnic se aplecă puțin, apropiindu-se de ușa cu plasă ca să-l vadă mai bine pe străinul de pe veranda sa.

— Ce pot să fac pentru dumneata?

— Te numești Mack?

— Da.

El se apropie de bărbatul mai vârstnic și distinse în respirația acestuia un iz dulceag de vin roșu.

— Mă cunoști? îl întrebă el.

— Pardon?

Acum frica începu să fermenteze, transformându-se în furie.

— Mă cunoști? Tu mi-ai făcut asta?

Bătrânul îi răspunse:

— Nu te-am văzut în viața mea.

— Chiar așa? Mâinile lui se crispară involuntar și strânse din pumni. Apoi adăugă: Mai este vreun Mack în orașul ăsta?

— Nu, din câte știu eu. Mack deschise ușa cu plasă și făcu un pas peste prag, aventurându-se pe verandă. Amice, nu arăți bine deloc.

— Nu mă simt bine deloc.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, *Mack*.

O voce de femeie se auzi de undeva din casă.

— Iubitule? E totul în regulă?

— Da, Jane. Nu-ți face griji! Mack se holbă la el câteva secunde, apoi îl întrebă: Nu ar fi mai bine să te duc la spital? Ești rănit. Ai nevoie de...

— Nu merg nicăieri cu tine, să știi.

— Atunci de ce te afli în fața casei mele? Tonul lui Mack devenise aspru. M-am oferit

să te ajut. Nu vrei asta, în regulă, dar...

Mack continua să vorbească, dar cuvintele lui păreau să se dizolve, acoperite de un zgomot din ce în ce mai puternic provenit din interiorul său – precum mugetul locomotivei unui marfar care se îndrepta amenințător spre el. Găurile negre se multiplicau, iar lumea începu să se rotească. Știa că nu mai era în stare să se țină pe picioare nici cinci secunde – asta dacă nu cumva îi exploda capul mai întâi.

Ridică privirea spre Mack și văzu că buzele bărbatului încă se mișcă, în timp ce marfarul acela se apropia în viteză de el, urlând cumplit, ritmul acestuia fiind în tandem cu bubuitul violent și necruțător din capul lui. Nu putea să-și ia ochii de la gura lui Mack, de la dinții bătrânului – sinapsele nervilor săi scăpărau și încercau să se reconecteze, iar zgomotul acela infernal, Dumnezeule, zgomotul și bubuitul...

Nu realizează când îi cederă genunchii.

Nici măcar nu simți când căzu pe spate.

La un moment dat, se afla pe verandă.

În secunda următoare, era în iarbă.

Întins pe spate, cu capul învârtindu-i-se periculos după ce se izbise zdravăn de pământ.

Aplecat deasupra lui, cu mâinile pe genunchi, Mack îl privea de sus, iar cuvintele sale se pierdeau iremediabil, acoperite de vuietul trenului ce gonea în capul lui.

Avea să-și piardă cunoștința – putea să-și dea seama de asta, era o chestiune de secunde –, iar el își dorea acest lucru pentru că voia să scape de durere, însă...

Răspunsurile.

Erau chiar acolo.

Atât de aproape.

Nu avea niciun sens, dar era ceva ciudat în legătură cu gura lui Mack. Dinții lui. Nu se putea abține să nu-i privească și nu știa de ce, dar toate răspunsurile erau acolo.

O explicație.

Răspunsuri la toate întrebările.

Și, dintr-odată, își dădu seama – apoi încetă să se mai frământa.

Încetă să-și mai dorească atât de mult să afle.

Nu se mai gândi la nimic.

Lăsă doar amintirile să-l năpădească.

Acei dinți dinții dințiiidintiiidintiiidintii...

Nu sunt dinți.

Sunt niște grile lucioase, sclipitoare, cu literele

MACK

ștanțate pe suprafața lor.

Stallings, bărbatul care stă lângă el, pe locul pasagerului din față, nu vede ce vine spre ei. În

călătoria de trei ore la nord de Boise, a devenit evident că Stallings adoră sunetul propriei voci și că îi place să facă ceea ce face tot timpul – vorbește.

El a renunțat să-l mai asculte de mai bine de o oră, când a descoperit că se poate eschiva exclamând ceva de genul „Nu m-am mai gândit la asta în acest fel” sau „Hmm, interesant” la fiecare cinci minute.

Atunci când vede cuvântul MACK la vreun metru distanță de geamul lui Stallings, tocmai făcea o astfel de remarcă, aducându-și aportul la conversație.

Nici nu are timp să reacționeze – abia a citit cuvântul – când geamul de lângă capul lui Stallings explodează într-o ploaie de cioburi.

Airbagul se umflă brusc din consola volanului, dar cu o milisecundă prea târziu ca să-i mai protejeze capul, care se izbește de geam cu suficientă forță încât să-l facă țândări.

Partea dreaptă a Lincolnului Town Car face implozie și totul se transformă într-o adevărată apocalipsă de cioburi de sticlă și de metal contorsionat, iar capul lui Stallings e lovit direct de grilajul din față al camionului.

Simte fierbințeala emanată de motorul camionului atunci când acesta intră ca un trăsnet în mașina lor.

Damful de benzină și lichid de frână îl învăluie.

E sânge peste tot – prelingându-se pe interiorul parbrizului spart, pe bordul mașinii și în ochii lui – și încă mai țâșnește din ceea ce a mai rămas din Stallings.

Town Car alunecă de-a curmezișul drumului până într-o intersecție, împinsă de camionetă înspre clădirea aceea de cărămidă roșie cu cabina de telefon de lângă alee, apoi își pierde cunoștința.

Capitolul 2

O femeie îi zâmbea, uitându-se în jos la el. Cel puțin – își spuse el – vedea o gură cu dinți frumoși, deși vederea sa tulbure îl împiedica să fie sigur de asta. Ea se aplecă mai mult spre el, iar cele două capete ale ei se contopiră în cele din urmă. Reuși să-i distingă trăsăturile – suficient cât să-și dea seama că era frumoasă. Uniforma ei cu mâneci scurte era albă și închisă cu nasturi în față, până deasupra genunchilor – acolo unde se termina fusta.

Femeia îi tot repeta numele.

– Domnule Burke? Domnule Burke, mă auziți? Domnule Burke?

Durerea de cap îi trecuse.

Trase aer în piept – încet, cu prudență, atât cât îi permitea durerea din coaste. Probabil că tresărise din cauza durerii, pentru că asistenta îl întrebă:

– Simțiți încă un disconfort în partea stângă?

– Disconfort? El scoase un geamăt, pufnind apoi în râs. Da, simt un disconfort. Cu siguranță ai putea să-i spui și așa.

– Aș putea să vă aduc ceva mai puternic pentru durere, dacă doriți.

– Cred că pot suporta.

– În regulă, dar nu e nevoie să vă martirizați, domnule Burke. Dacă este ceva ce aș putea să fac pentru dumneavoastră ca să vă simțiți mai confortabil, e de ajuns să-mi spuneți. Sunt gata să vă ajut. Apropo, numele meu e Pam.

– Mulțumesc, Pam. Cred că-mi amintesc de dumneata de când am fost ultima dată aici. Nu aș uita niciodată această uniformă clasică de asistentă. Nici nu credeam că încă se mai fabrică acest tip de uniforme.

Ea râse.

– Ei bine, mă bucur să aud că memoria începe să vă revină. Asta e foarte bine. Doctorul Miter va fi aici în scurt timp ca să vă vadă. Îmi dați voie să vă iau tensiunea?

– Desigur.

– Minunat.

Sora Pam ridică pompa unui tensiometru dintr-un cărucior de lângă piciorul patului și prinse manșeta Velcro în jurul bicepsului său stâng.

– Am tras o sperietură strașnică din cauza dumneavoastră, domnule Burke, zise ea în timp ce umfla manșeta cu pompa. Să plecați în felul acesta.

Femeia tăcu, urmărind acul indicator al manometrului.

– Am trecut? întrebă el.

– Cu 10 plus. Tensiunea sistolică e 122. Cea diastolică e 75. Ea desprinse manșeta de pe brațul lui, apoi continuă: Când v-au adus aici, delirați. Nu păreați să știți cine sunteți.

Se ridică în capul oaselor, așa cum stătea în pat. Ceața din capul lui începuse să se

ridice.

Se afla la spital, într-o rezervă privată – își spuse că locul arăta destul de familiar. Lângă pat se afla o fereastră. Jaluzelele fuseseră trase, dar lumina care se strecura înăuntru părea destul de slabă, așa că deduse că trebuie să fi fost ori dimineață devreme, ori pe înserat.

– Unde m-ați găsit? întrebă el.

– În curtea din fața casei lui Mack Skozie. Erați leșinat. Va amintiți cumva ce făceați acolo? Mack ne-a spus că păreați destul de agitat și confuz.

– M-am trezit ieri pe malul râului. Nu știam nici cine sunt, nici unde mă aflu.

– Ați părăsit spitalul. Vă mai aduceți aminte cum ați plecat?

– Nu. M-am dus la locuința lui Skozie pentru că era singurul Mack din cartea de telefoane.

– Nu cred că înțeleg.

– Mack era singurul nume care însemna ceva pentru mine.

– De ce credeți asta?

– Pentru că Mack e ultimul cuvânt pe care l-am văzut înainte să fim loviți de acel camion.

– Oh, așa e. Mașina în care vă aflați a fost lovită într-adevăr de un camion Mack.

– Exact.

– Mîntea e un lucru ciudat, zise asistenta, plimbându-se pe lângă capătul patului și ducându-se apoi la fereastră. Funcționează într-un mod misterios. Caută cu insistență cele mai stranii conexiuni.

– Cât a trecut de când am fost adus înapoi aici?

Sora ridică jaluzelele.

– O zi și jumătate.

Lumina se revărsă în interior.

De fapt, era dimineață. Soarele abia scălda în lumină culmile estice ale stâncilor.

– Ați suferit o contuzie puternică, zise ea. Ați fi putut muri pe loc.

– Așa am și simțit. Că am fost pe punctul de a muri.

Lumina crudă a dimineții ce se revărsa deasupra orașului era uluitoare.

– Cum stați cu memoria? îl întrebă Pam.

– E cel mai ciudat lucru. Mi-am amintit totul atunci când am re trăit accidentul. De parcă ar fi apăsător cineva un întrerupător. În ce stare e agentul Stallings?

– Cine?

– Bărbatul care era cu mine în mașină, pe locul pasagerului, atunci când s-a produs coliziunea.

– Oh...

– Nu a reușit să scape, nu-i așa?

Sora Pam se apropie din nou de marginea patului. Întinse brațul spre el și îi puse mâna pe încheietură.

— Mă tem că nu.

El bănuise acest lucru. Nu mai văzuse acel tip de traumă din timpul războiului. Și totuși, confirmarea acestei suspiciuni îl tulbură.

— Era un prieten apropiat? întrebă asistenta.

— Nu. Atunci l-am întâlnit prima dată – ceva mai devreme în ziua aceea.

— Trebuie să fi fost groaznic. Îmi pare foarte rău.

— Care sunt pagubele în cazul *meu*?

— Pardon?

— Adică rănille mele.

— Doctorul Miter va putea să vă pună la curent cu toate aceste lucruri mai bine decât mine, dar ați suferit o contuzie gravă care nu mai este o problemă acum. Câteva coaste rupte. Ceva tăieturi și vânătăi superficiale. În mare, ar fi putut fi mult, mult mai rău pentru dumneavoastră.

Ea se întoarse și se îndreptă spre ușă, dar se opri în timp ce o deschidea pentru a arunca o privire rapidă peste umăr.

— Așadar, zise ea, sunteți sigur că v-a revenit memoria?

— Absolut.

— Care e numele dumneavoastră de botez?

— Ethan, zise el.

— Excelent.

— Îmi puteți face o favoare? o întrebă Ethan.

Femeia afișă un zâmbet imens, orbitor.

— Spuneți.

— Trebuie să sun mai multe persoane. Pe soția mea. Pe șeful meu. A luat cineva legătura cu ei?

— Cred că cineva de la biroul șerifului s-a ocupat de asta și a sunat la numerele dumneavoastră de urgență imediat după accident. Le-a comunicat ce s-a întâmplat și în ce stare sunteți.

— Aveam în sacou un iPhone în momentul coliziunii. Se întâmplă să știți unde este acesta?

— Nu, dar cu siguranță aș putea să-mi pun pălăria de detectiv Nancy Drew și să cercetez pentru dumneavoastră unde ar putea fi.

— Aș aprecia acest lucru.

— Butonul acela mic și roșu de lângă grilajul patului... îl vedeți?

Ethan coborî privirea spre buton.

— Sunt doar la un clic distanță.

Sora Pam afișă un nou zâmbet strălucitor și plecă.

* * *

În încăperea nu era niciun televizor – și nici vreun telefon. Singurul obiect – și, bineînțeles, unica opțiune de delectare – era ceasul de perete montat deasupra ușii, așa că fu nevoit să zacă în pat câteva ore urmărind minutarul acestuia, care descria aceeași orbită, la nesfârșit. Astfel, dimineața deveni miezul zilei și apoi după-amiază.

Nu putea fi sigur, dar rezerva lui părea să se afle la al treilea sau la al patrulea etaj al spitalului. Sora Pam lăsase jaluzelele ridicate, iar când se sătură să privească ceasul, se întoarse grijuliu pe partea care nu-l durea și începu să studieze ce se mai întâmpla în Wayward Pines.

Din punctul său de observație, putea supraveghea de sus strada principală, plus alte câteva străzi aflate de o parte și de alta a acesteia.

Știusese dinainte să ajungă aici că era un oraș mic și liniștit, în care nu se întâmpla mai nimic, dar lipsa totală de activitate din această comunitate îl surprindea și acum. Vreme de o oră, el numără vreo zece oameni care treceau fără să se grăbească pe lângă spital și nu văzu nici măcar o mașină pe strada principală – care se presupunea a fi cea mai aglomerată din oraș. Singurul lucru interesant din acest decor se afla la două străzi distanță – o echipă de constructori care ridicau o casă.

Se gândi la soția și la fiul său rămași în Seattle, sperând că ei erau deja în drum spre el și că avea să-i vadă în scurt timp. Probabil că luaseră primul avion, imediat ce auziseră de accident. Ar fi trebuit să aterizeze în Boise sau în Missoula și să închirieze apoi o mașină pentru îndelungata călătorie spre Wayward Pines.

Următoarea dată când se uită la ceas era patru fără un sfert după-amiaza.

Petrecuse o zi întreagă întins în patul acela, iar doctorul Miter – sau cum l-o fi chemând – nici măcar nu se deranjase să-l vadă. Ethan petrecuse mult timp prin spitale și știa din proprie experiență că asistentele și doctorii nu te lăsau singur mai mult de zece secunde. Cineva intra mereu în rezervă ca să-ți aducă medicamente noi, ca să te încurajeze sau să te consulte.

Cei de aici îl ignorau, pur și simplu.

Sora Pam nu mai venise deloc la el – să-i aducă iPhone-ul sau alte lucruri care-i aparțineau. Cât de ocupați puteau fi cei care lucrau în spitalul unui orașel uitat de lume?

Întinse mâna spre panoul de comandă atașat grilajului și apăsa butonul pe care scria APEL SORĂ.

Cincisprezece minute mai târziu, ușa rezervei sale se deschise și sora Pam intră grăbită.

— Oh, Doamne, îmi cer scuze! Am văzut că ați sunat abia acum zece secunde. Cred că sunt ceva probleme cu sistemul nostru de intercomunicații. Ea se opri la piciorul patului și își puse mâinile pe bara metalică de protecție a patului. Cu ce te pot ajuta, Ethan?

— Unde este doctorul Miter?

Sora făcu o grimasă.

— A fost ocupat întreaga după-amiază cu o operație urgentă. Unul dintre acele coșmaruri care durează cinci ore, adăugă râzând. Dar l-am informat în această dimineață despre situația dumată și despre progresul înregistrat în privința recuperării memoriei, iar el crede că evoluezi perfect.

Ridică zâmbitoare degetul mare, în semn că totul era OK.

— Când îl pot vedea?

— Se pare că va veni la vizită după cină, care ar trebui să aibă loc peste o jumătate de oră.

Ethan încercă să-și ascundă frustrarea, care devenea din ce în ce mai mare.

— Ați reușit cumva să-mi găsiți telefonul și celelalte lucruri pe care le aveam înainte de accident? Printre acestea, portofelul meu și o servietă neagră.

Sora Pam schiță un salut milităresc și făcu pe loc câțiva pași de marș.

— Ne ocupăm de asta, căpitane.

— Vă rog să-mi aduceți imediat un telefon fix, în cazul ăsta. Trebuie să dau niște telefoane.

— Desigur, șerif Burke.

— Șerif?

— Păi nu sunteți șerif sau ceva de genul ăsta?

— Nu, sunt agent special al Serviciilor Secrete americane.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Credeam că voi vă ocupați doar cu paza președintelui.

— Ne mai ocupăm și cu alte lucruri.

— Și ce căutați aici, în micul nostru colț de paradis?

Ethan schiță un zâmbet, apoi îi spuse:

— Nu pot vorbi despre asta.

Putea, de fapt, pentru că nu era niciun secret, dar nu avea chef să o facă.

— Ei bine, acum chiar m-ați făcut curioasă.

— Telefonul, Pam.

— Poftim?

— Am mare nevoie de telefon.

— Mă ocup imediat de asta.

* * *

Când cina sosi în cele din urmă – niște garnituri verzi și maro cu aspect de mângă, compartimentate într-o tavă metalică lucioasă –, însă neînsoțită de telefonul cerut, Ethan se decise să plece.

Desigur, el mai plecase pe furiș din spital și înainte, dar atunci era amnezic în urma loviturii serioase de la cap.

Acum gândea foarte clar. Durerea de cap dispăruse, putea să respire mult mai ușor și fără prea multă durere, iar dacă doctorul ar fi avut vreo grijă reală în legătură cu starea lui de sănătate, poate că ticălosul ar fi avut bunăvoința să treacă să-l vadă la un moment dat, pe parcursul ultimelor zece ore.

Ethan așteptă ca sora Pam să plece, ultima ei remarcă asigurându-l că mâncarea din spital „e mult mai bună decât pare!”

Când ușa se închise în urma ei, el își scoase cateterul din încheietura mâinii și se dădu jos peste bara de protecție a patului. Linoleumul era rece sub tălpile lui goale. Încă nu era complet stabil, dar actuala lui condiție era la o distanță de ani-lumină față de starea în care fusese cu patruzeci și opt de ore în urmă.

Ethan păși încet către dulap și deschise ușa acestuia.

Cămașa, sacoul și pantalonii lui erau agățate pe un umerăș, iar pantofii fuseseră puși pe podea, sub dulap.

Nici urmă de șosete.

Nici de servietă.

Cred că va trebui să mă furișez, ca să nu mă vadă nimeni.

Simți o durere doar atunci când se aplecă pentru a-și trage pantalonii pe el – un junghi neașteptat în partea stângă, care dispăru imediat când se ridică și își îndreptă din nou umerii.

Își zări picioarele goale și, ca întotdeauna, cicatricile din trecut îi reveniră în minte pentru o clipă, obligându-l să se întoarcă în urmă cu opt ani, la o cameră cu pereți cafenii impregnați cu duhoarea morții – duhoare pe care nu avea să o uite niciodată.

Verifică și își descoperi cuțitul multifuncțional în buzunarul interior al sacoului său. Perfect. Era un suvenir pe care-l păstra de la vârsta de douăzeci de ani, când lucrase ca mecanic de elicopter – acum mai mult un talisman decât un instrument funcțional, dar care îi oferea o anumită siguranță prin simpla prezență în buzunarul său.

Pierdu câteva secunde bune în fața oglinzii din baie, chinându-se să-și lege cravata. Abia la a cincea încercare reuși să-i facă nodul corect. Degetele lui erau amorțite și neîndemânatic, de parcă nu își mai legase cravata de ani buni.

Când în cele din urmă reuși să finalizeze un nod Windsor mediocru, făcu un pas înapoi pentru a-și admira creația.

Vânătăile de pe fața lui păreau ceva mai vindecate, dar sacoul încă mai avea pete de iarbă și noroi, iar buzunarul stâng era destrămat într-un loc. Cămașa albă de sub sacou era și ea pătată – se vedeau clar urmele de sânge din zona gulerului.

În ultimele zile, pierduse câțiva centimetri din talie și fu nevoit să-și strângă cureaua la ultima gaură. Chiar și așa, pantalonii îi erau prea largi.

Deschise robinetul și își umezi mâinile, apoi își trecu degetele prin păr. Rezolvase partea asta. Încerca să aranjeze cumva ce se mai putea. Își clăti gura cu apă caldută de câteva ori, dar își simțea dinții la fel de încărcăți.

Își apropie apoi nasul de subraț – *duhnea*.

Avea nevoie și de un bărbierit. Nu mai arătase atât de neglijent de ani buni.

Își strecură picioarele în pantofi, își legă șireturile și ieși din baie, îndreptându-se către ușă. Primul instinct îi spunea să plece fără să fie văzut, iar acest lucru îl nedumerea. Era agent federal, cu autoritate deplină din partea guvernului Statelor Unite. Acest lucru însemna că oamenii trebuiau să facă ceea ce spunea el. Chiar și asistentele sau doctorii. Ei nu voiau să-l lase să plece? La naiba! Foarte urât din partea lor. Și totuși, o parte din el se împotriva eventualelor complicații create în cazul unui incident neplăcut. Era o prostie, știa asta, dar nu ar fi vrut ca sora Pam să-l prindă în timp ce își lua tălpășița.

Întoarse mânerul sferic și întredeschise ușa puțin.

Putea doar să vadă că, în spatele ușii, coridorul era pustiu. Ciuli urechile, atent la orice zgomot. Nu se auzeau nici vocile asistentelor și nici pași.

Doar o liniște stridentă.

Își scoase capul pe ușă.

O privire rapidă în stânga și în dreapta îi confirmă suspiciunea. Pentru moment, coridorul era pustiu, chiar dacă recepția asistentelor se afla la cincisprezece metri distanță pe acel coridor.

Ieși din cameră pe pardoseala acoperită cu linoleum în pătrate albe și negre, model tablă de șah, și închise încet ușa în urma lui.

Pe coridor, singurul zgomot care se auzea era produs de becurile fluorescente de deasupra lui – un bâzâit constant, abia sesizabil.

Realiză brusc ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început și se aplecă – în pofida durerii chinuitoare din coaste – pentru a-și dezlega șireturile pantofilor. Cu picioarele goale, începu să pășească pe coridor.

Toate ușile acelei aripi a spitalului erau închise, iar pe sub ele nu se strecura nicio lumină. Niciuna dintre rezerve – cu excepția celei din care tocmai ieșise – nu părea să fie ocupată.

Recepția asistentelor era goală la intersecția celor patru coridoare de pe palier. Trei dintre acestea duceau spre aripile adiționale în care se aflau rezervele pacienților.

În spatele recepției era un hol ceva mai scurt, care ducea spre o pereche de uși duble. Deasupra acestora văzu o plăcuță cu inscripția CHIRURGIE.

Ethan se opri lângă liftul care se afla exact în fața recepției și apăsă butonul cu săgeata în jos.

Prin ușile liftului auzi scripetii punându-se în mișcare.

— Hai odată!

Parcă treceau ani.

Realiză că ar fi fost mai simplu să meargă pe scări.

Se uita mereu peste umăr, atent la eventualele zgomote de pași, dar nu putea auzi nimic din cauza bâzâitului produs de cabina ascensorului aflată în urcare.

Ușile se deschiseră în cele din urmă cu un scârțâit care-l înfioră și se trase într-o parte, în eventualitatea că ar fi fost cineva în lift.

Nimeni nu ieși însă din cabina ascensorului.

Intră repede în cabină și apăsă butonul G.

Studiind numerele luminate de deasupra ușilor, el urmări cum cabina ascensorului începe să coboare încet de la patru. După un minut – destul cât să-și încalțe din nou pantofii – butonul G se aprinse și ușile începură să se deschidă, scârțâind.

Se strecură rapid printre ușile ascensorului și pași într-o nouă intersecție de holuri. Auzi niște voci, nu prea departe.

Zgomot de targă scârțâind pe roți. O luă în direcția opusă și străbătu trei coridoare lungi. Când începuse să se gândească îngrijorat că se rătăcise, zări o plăcuță cu inscripția IEȘIRE.

Coborî alergând un șir de trepte, împinse ușa aflată la capătul acestora și ieși afară, destul de nesigur pe picioare.

Se însera. Cerul era senin, dar începea să se întunece; munții se lăsau învăluiți în lumina amurgului, care se revărsa pe culmi în tone de roz și de oranj.

El se opri pe o alee scurtă din fața spitalului – o clădire cu patru niveluri din cărămidă roșie, care-i amintea mai mult de o școală sau de un ospiciu.

Trase în piept o gură zdravănă de oxigen – atât cât putea fără să simtă durere – și i se păru uimitor să inhaleze aerul curat, cu aromă de pin, după mirosul persistent de antiseptic din spital.

Ajunse pe trotuar și începu să străbată strada principală, îndreptându-se către clădirile din centrul orașului.

Acum erau mai mulți oameni pe stradă decât după-amiază. Trecu pe lângă un restaurant situat într-o casă mică, cu un patio amenajat pentru mese. Oamenii cinau afară, sub plopilor tremurători, decorați cu luminițe albe.

Mirosul mâncării îi făcu stomacul să protesteze zgomotos.

La intersecția dintre străzile principală și cea cu numărul cinci, el traversă și se duse din nou la cabina telefonică unde își pierduse cunoștința cu două zile în urmă.

Păși în interior și răsfoi cartea de telefoane, până ce găsi adresa străzii pe care se afla biroul șerifului din Wayward Pines.

* * *

Se simțea mult mai bine acum, în timp ce mergea către partea estică a orașului. Lumina zilei începea să dispară și temperatura să scadă.

Trecu pe lângă o curte în care se prepara ceva la grătar.

Mirosul de cărbune purtat de vânt.

Aroma îmbietoare de bere acidulată, turnată în pahare de plastic.

Râsul cristalin al copiilor răsunând până în vale. Țârâitul unui aspersor din apropiere, asemănător cu țârâitul greierilor.

În orice parte ar fi întors capul, totul părea un tablou.

Precum idealul platonice al unui oraș. Nu puteau fi mai mult de patru sau cinci sute de localnici în orașul acela. Se întrebă prin ce împrejurare ajunseseră aceștia să locuiască acolo. Câți dintre ei descoperiseră accidental Wayward Pines, se îndrăgostiseră de acest loc și rămăseseră aici? Câți dintre ei se născuseră aici și nu mai plecaseră niciodată?

Cu toate că fusese mereu un fan al orașelor mari, putea înțelege de ce nu ar fi putut părăsi cineva vreodată un astfel de loc. De ce ar fi abandonat cineva un loc ce părea a fi perfecțiunea întruchipată? Chintesența americană înconjurată de unele dintre cele mai încântătoare peisaje – frumuseți naturale impresionante, unice – pe care le văzuse în viața lui. Văzuse niște fotografii cu Wayward Pines în noaptea de dinaintea plecării sale din Seattle, care nu reușiseră să redea mai nimic din frumusețea reală a acelei mici văi.

Și totuși, *el* era acolo.

Și în virtutea acestui fapt – sau mai degrabă *din cauza* acestui fapt –, orașelul nu era perfect.

Știa din experiență că putea exista întuneric în orice loc în care ființele omenești trăiau laolaltă.

Aceasta era legea lumii.

Perfecțiunea era doar ceva de suprafață. Epiderma. Dacă tai ceva mai adânc, începi să vezi lucruri mai întunecate.

Dacă tai până la os – întuneric deplin.

În timp ce mergea, nu-și putea lua ochii de la munți. Masivul estic avea probabil în jur de 1 000 de metri înălțime. Către vârf – numai piatră și gheață.

Ultimele fâșii orizontale de lumină solară învăluiau stâncile din spatele lui. Se întoarse și admiră preț de câteva clipe priveliștea, până ce dispăru și ultima geană de lumină.

Fără pic de lumină, masivul căpătă instantaneu culoarea oțelului.

Și aspectul lui se schimbă.

Era încă frumos.

Dar părea mult mai îndepărtat.

Impasibil.

* * *

Pe plăcuța de deasupra ușilor duble din sticlă scria:

BIROUL ȘERIFULUI DIN WAYWARD PINES

Apropiindu-se de intrare pe aleea mărginită de puieți de pin, se simți străbătut de un nou val de frustrare.

Văzu prin ușile de sticlă că holul era întunecat și pustiu.

Cu toate astea, apucă mânerul uneia dintre uși și trase de el cu toată puterea.

Era încuiată.

Desigur, orele de program se încheiaseră, dar... *la naiba!*

Ethan se îndepărtă de ușa de la intrare și măsură cu privirea clădirea cu un singur etaj.

La una dintre ferestrele din capătul clădirii i se păru că vede o lumină printre jaluzele trase.

Se apropie din nou de intrare și bătău cu putere în ușa de sticlă.

Nimic.

Bătu apoi și mai insistent, lovind sticla atât de tare, încât ușile zdrăngăniră în ramele lor.

Trecură cinci minute, dar nimeni nu apăru.

* * *

Pe cer se iviseră două stele și o planetă când ajunse la strada principală. Răcoarea ce fusese plăcută cu cincisprezece minute în urmă devenise acum deranjantă, pătrunzându-l până la oase prin cămașa subțire, în timp ce picioarele goale începeau să-i amortească de frig.

Și, mai rău, primul semn de foame începea să se manifeste sub forma unei dureri surde în străfundul stomacului, însoțite de amețeață – ce părea să provină de undeva din spatele ochilor.

Merse câteva străzi până la hotelul Wayward Pines și urcă treptele din piatră de la intrare.

Prin ochiurile de sticlă ale ușii zări lumina din interior și o femeie tânără, care stătea în spatele pupitrului de recepție.

Ethan intră în lobby, unde fu întâmpinat de un val plăcut de căldură.

Un pian enorm ocupa colțul din fața șemineului masiv, care găzduia în acel moment un foc zgomotos.

El se opri pentru o clipă și întinse mâinile spre șemineu. Rășina încinsă de pin emana un miros dulce, ca o lumânare parfumată. Ar fi putut să se întindă pe canapea și să doarmă câteva zile.

După o clipă se îndepărtă de foc, apropiindu-se de recepție.

Femeia îi zâmbi.

Părea să aibă între douăzeci și treizeci de ani, își spuse el. Drăguță, deși cam plinuță. Părul ei negru era strâns într-o coadă scurtă la spate. Purta o cămașă albă pe sub vesta neagră, iar ecusonul din piept o identifica drept LISA.

Ethan înaintă stânjenit spre pupitrul recepției și își puse mâinile pe tejgheaua înaltă a

acestua, încercând să-și recapete echilibrul.

— Bună seara, îl salută Lisa. Bine ați venit la hotelul Wayward Pines. Cu ce vă pot ajuta în seara asta?

Salutul ei i se păru ciudat. Și nu cuvintele în sine, cât felul în care le spusese.

Ca și cum s-ar fi străduit să rostească ceva ce spunea foarte rar.

— Aveți camere libere în seara asta?

— Desigur că avem.

Lisa folosi tastatura pe care o avea în față, apoi spuse:

— Doar în noaptea asta?

— Da. Așa cred, pentru moment.

Ethan aruncă o privire spre monitorul computerului – o adevărată monstruoasă antică, asemănătoare celor de la sfârșitul anilor optzeci. Nu-și putea aminti când văzuse ultima dată un asemenea dinozaur.

— Am o cameră pentru nefumători fără animale de companie la cel de-al doilea nivel, cu pat mare.

— Ar fi perfectă.

Ea termină de tastat și adăugă:

— Ați vrea să achitați camera cu cardul?

Ethan zâmbi.

— E o întrebare interesantă.

— Adevărat? Cum așa?

— Acum câteva zile am fost implicat într-un accident de mașină. Un camion a intrat în mașina mea, izbind-o în lateral. La numai o stradă distanță de hotelul acesta, de fapt. Poate că ați văzut rămășițele?

— Nu, cu siguranță.

— Ei bine, abia am ieșit din spital și adevărul este că... Nu am reușit să-mi recuperez portofelul. Niciunul dintre lucrurile care îmi aparțin, de fapt.

— Oh, îmi pare rău să aud asta...

Lui i se păru că zâmbetul Lisei își pierduse o parte din entuziasmul inițial.

— Atunci, cum veți plăti, mai exact, domnule...? zise ea apoi.

— Burke. Ethan Burke. Vedeți, asta e ceea ce tot încerc să vă spun. Nu voi putea plăti pentru cameră până ce nu-mi voi recăpăta portofelul, iar asta se va întâmpla mâine. Am fost informat că șeriful se află în posesia lucrurilor mele. Nu prea înțeleg de ce, dar... Ethan ridică din umeri. Asta este, nu am ce face.

— Hmm... Vedeți, nu îmi este permis să fac o rezervare fără un avans în bani gheață sau cel puțin un număr de card. Aceasta este politica hotelului. În cazul în care – și, desigur, nu vreau să spun că se va întâmpla acum așa ceva – s-ar produce vreo pagubă și camera ar fi deteriorată, iar cheltuielile aferente ar depăși...

— Înțeleg. Sunt perfect conștient de scopul garanțiilor. Ceea ce vreau să vă spun este că voi putea să achit camera abia mâine-dimineată.

— Nu aveți nici măcar un carnet de conducere la dumneavoastră?

— Toate actele mele sunt în portofel.

Lisa își mușcă buza inferioară, iar el prevăzu urmarea – fata cea drăguță avea să se transforme într-un personaj negativ, refuzându-l cu fermitate.

— Domnule... Burke, mă tem că fără card de credit, bani gheață sau un act de identitate nu voi putea să vă ofer o cameră în noaptea asta. Mi-ar plăcea să o fac. Vă rog să mă credeți. Doar că asta e politica hotelului și...

Ea se opri când Ethan se apropie de ea, aplecându-se peste tejgheaua recepției.

— Lisa, dumneata știi de ce port acest costum negru?

— Nu.

— Pentru că sunt agent special și fac parte din Serviciul Secret al Statelor Unite.

— Adică acei agenți care asigură paza președintelui?

— Acea e doar una dintre îndatoririle noastre. Principala noastră misiune este să protejăm infrastructura financiară a țării noastre.

— Și vă aflați, așadar, într-o misiune de investigare în Wayward Pines?

— Așa este. Abia sosisem în oraș când s-a produs accidentul.

— Despre ce fel de investigație este vorba?

— Nu pot discuta niciun fel de detaliu.

— Sper că nu încercați să mă mințiți.

— Dacă aș face asta, aș comite o crimă federală.

— Chiar sunteți agent special?

— Da. Unul foarte obosit, care te roagă să-i dai o șansă. Am nevoie de o cameră pentru noaptea asta. Îți promit – sunt un om de cuvânt.

— Și veți plăti mâine? Sigur?

— Sigur.

* * *

Cu cheia în mână și târșâindu-și picioarele, urcă scările până la cel de-al doilea nivel și ajunsese pe un coridor lung, cufundat în liniște. Niște felinare decorative, montate pe pereți din șase în șase metri, aruncau o lumină gălbuie și slabă pe covorul persan ce acoperea pardoseala.

Camera lui se afla tocmai în capătul coridorului, la numărul 226.

Descuie ușa, intră și aprinse lumina.

Decorul se apropia mai mult de stilul tradițional.

Două tablouri clasice, prost realizate, specifice Vestului.

Un cowboy călare pe un cal sălbatic.

Un grup de lucrători de la o fermă înghesuindu-se în jurul unui foc de tabără.

Camera era neaerisită și nu avea televizor.

Doar un telefon antic cu disc, de culoare neagră, pe una dintre noptierele de lângă pat. Patul părea pufos și era enorm. Ethan se așază grijuliu pe saltea și începu să-și descheie șireturile de la pantofi. Mersul pe jos fără șosete îi provocase mai multe bășici deasupra călcâielor. Își scoase sacoul și cravata și își desfăcu primii trei nasturi de la cămașa sa oxford.

În sertarul noptierei găsi o carte de telefoane, pe care o scoase și o puse pe pat, apoi ridică telefonul antic.

Avea ton.

Slavă Domnului!

În mod ciudat, nu-și aminti imediat numărul lui de acasă. Trebui să aștepte un minut ca să-l vizualizeze, încercând să-și amintească cifrele afișate atunci când apăsa tasta de „Apelare inteligentă” de pe iPhone-ul lui. Și-l amintise cu o zi în urmă, dar... „doi... zero... șase”. Știa că începea cu aceste trei numere – prefixul din Seattle – și le formă de cinci ori rotind discul telefonului, dar de fiecare dată se bloca după cifra șase.

Formă 411.

După două semnale sonore, răspunse o operatoare.

— Ce oraș și ce nume căutați?

— Seattle. Washington. Ethan Burke. B-U-R-K-E.

— O clipă, vă rog. La celălalt capăt al firului o auzi pe femeie tastând. Urmă o pauză destul de lungă, apoi zise B-U-R-K-E?

— Exact.

— Domnule, nu-mi apare niciun abonat cu acest nume.

— Sunteți sigură?

— Da.

Cu siguranță, era ciudat, dar ținând cont de natura profesiei lui, probabil că numărul său de telefon nu apărea pe lista abonaților. Se gândi câteva clipe. Era aproape sigur că nu avea cum să fie pe listă. Aproape sigur.

— OK, mulțumesc.

Așază telefonul pe noptieră și deschise cartea de telefoane. Găsi numărul de telefon de la biroul șerifului. Telefonul sună de cinci ori, fără ca nimeni să răspundă, apoi trecu pe căsuța vocală.

După bip, Ethan vorbi în receptor:

— Aici agentul special Ethan Burke. US Secret Service, filiala Seattle. După cum știți, am fost implicat în accidentul de mașină de pe strada principală, care a avut loc cu câteva zile în urmă. Trebuie să vorbesc cu dumneata cât mai curând. Cei de la spital m-au informat că bunurile mele – mai exact portofelul meu, telefonul, servieta și pistolul – sunt în posesia dumatăle. Voi veni mâine-dimineață la prima oră ca să le ridic. Dacă

cineva primește mesajul acesta mai devreme de mâine-dimineată, îl rogsă mă sune la hotelul Wayward Pines. Sunt în camera 226.

* * *

Era noapte de-a binelea când Ethan coborî treptele din fața hotelului. Picioarele îl dureau cumplit și avea o foame de lup. Cafeneaua de lângă hotel era închisă, așa că porni spre nord sub un cer plin de stele. Trecu pe lângă un anticariat, două magazine de suvenire și un birou de avocatură.

Nu era chiar atât de târziu, dar cum toate erau închise pe timpul nopții, trotuarele străzii principale se goliseră de oameni. El începuse să se resemneze cu gândul care-l îngrozea mai presus de orice – că nu avea să aibă parte de cină în seara aceea –, când observă pe strada următoare o lumină revărsându-se pe asfalt. Mări involuntar pasul când simți mirosul de mâncare fierbinte evacuat printr-un canal de ventilație al clădirii din fața lui.

Când ajunse la intrare, se uită pe geam și văzu interiorul slab luminat al unei taverne care se numea Biergarten^[2].

Inima lui se umplu de bucurie – era încă deschis.

Păși înăuntru.

Trei mese erau ocupate, dar în rest localul era gol.

Se așeză pe un scaun de colț la bar.

Printre ușile batante răzbătea sfârâitul cărnii pe un grătar.

Așezat în acest local cu mâinile odihnindu-i-se pe teigheaua barului, el se simțea liniștit, pentru prima dată după atâtea zile. Amintirile despre Stallings și despre accident erau încă vii, amenințând să pună stăpânire pe mintea lui, dar el refuza să le lase să-l bântuie. Se mulțumi să respire adânc, încercând din răspuțeri să rămână ancorat în prezent.

După cinci minute, o femeie înaltă cu o claie de păr castaniu, „înarmată” cu bețișoare chinezești, trecu printre ușile batante și intră în spatele teighelei printr-o secțiune a barului prevăzută cu balamale.

Se apropie de Ethan, toată numai zâmbet, și îi puse în față un suport de pahar.

— Vreți ceva de băut?

Femeia purta un tricou negru, cu numele barului imprimat în partea din față a acestuia.

— O bere ar fi perfectă.

Barmanița luă o halbă de sticlă și se îndreptă cu ea spre dozatoare.

— Cu alcool? Neagră?

— Aveți Guinness?

— Am ceva asemănător.

Ea deja umplea halba la dozator când el își aminti că nu avea niciun ban. Femeia puse

halba în fața lui, spuma berii revărsându-se peste marginile acesteia, și îl întrebă:

- Vreți doar să beți ceva sau aveți nevoie și de un meniu?
- Vreau mâncare, desigur, zise el, dar știu că o să mă ucizi.

Femeia zâmbi.

- Nu încă. Nici nu vă cunosc.
- Nu am niciun ban.

Zâmbetul ei se stinse.

- În regulă. Probabil că există un motiv pentru asta.

— Pot să-ți explic. Ai văzut accidentul de mașină care a avut loc pe strada principală acum câteva zile?

- Nu.
- Nu ai auzit nimic despre el?
- Nu.

— Ei bine, a fost un accident la doar câteva străzi spre sud de local, iar eu eram în mașina lovită. Abia am ieșit din spital, de fapt.

- Deci așa se explică vânătăile astea drăguțe.

— Da.

— Încerc să-mi dau seama ce legătură are accidentul cu faptul că nu aveți cum să plătiți consumația.

- Sunt agent federal.

— Tot nu înțeleg.

— Se pare că atât portofelul, cât și telefonul meu sunt la șerif. Toate lucrurile mele, de fapt. Am avut o durere de cap îngrozitoare.

- Sunteți agent FBI sau ce fel de agent?

— Serviciul Secret.

Femeia zâmbi și se aplecă spre el peste tejgheaua barului. Fusese greu să-și dea seama în lumina aceea obscură, dar de aproape femeia arăta al naibii de bine – cu câțiva ani mai tânără decât Ethan, cu pomeți de fotomodel, suplă, cu picioare lungi. Fusese probabil teribil de atrăgătoare la douăzeci de ani, și nici la treizeci și patru sau treizeci și cinci de ani – cât părea să aibă în prezent – nu era de lepădat.

— Nu știu dacă pot avea încredere în dumneata. Poate că doar te prefaci venind aici în costumul ăsta negru și cu această incredibilă...

- Nu mint...

Ea îl opri, punându-i degetul pe buze.

— Din câte văd eu, ori ești exact cine spui că ești, ori ești un mincinos de primă clasă. Vreau să zic că e o poveste interesantă, iar eu iubesc poveștile interesante. Oricare ar fi adevărul, desigur, o să te las să iei cina pe datorie.

- Nu e o minciună, crede-mă... Cum te numești?

— Beverly.

— Eu sunt Ethan.

Ea îi strânse mâna.

— Încântată de cunoștință, Ethan.

— Beverly, imediat ce îmi voi recupera mâine-dimineată portofelul și lucrurile, o să vin aici și...

— Dă-mi voie să ghicesc... și o să-mi dai un bacșiș generos.

Ethan clătină din cap.

— Acum mă ironizezi.

— Îmi pare rău.

— Dacă nu mă crezi, voi...

— Abia te-am cunoscut, zise ea. Când o să termini cina, o să știu dacă te voi mai vedea sau nu vreodată.

— Adică e prea devreme ca să realizezi că spun adevărul?

El zâmbi, simțind că avea șanse să o convingă.

Apoi îi aduse un meniu, iar el comandă cartofi copti și un cheeseburger în sânge – atât cât ar fi permis Direcția de Sănătate Publică.

După ce Beverly dispăru în bucătărie ca să se ocupe de comanda lui, el bău puțină bere.

Hmmm... Ceva nu era în regulă. Berea era răsuflată și, în afară de senzația de amar pe care i-o lăsase pe limbă, era aproape complet lipsită de gust.

Când Beverly reveni, el puse halba cu bere pe tejghea.

— Primesc o masă gratis, așa că nu îndrăznesc să mă plâng, zise el, dar ce s-a întâmplat cu berea?

— Serios? zise ea, făcând un semn spre halbă. Îmi dai voie să gust?

— Desigur.

Ea ridică halba și luă o înghițitură, apoi își șterse cu limba spuma rămasă pe buza de sus și puse halba înapoi pe tejghea.

— Mie mi se pare în regulă.

— Vorbești serios?

— Da.

— Nu, e răsuflată și... nu știu... e doar... nu are niciun gust.

— Ciudat. Nu înțeleg ce vrei să spui. Vrei să încerci altă bere?

— Nu. Oricum, probabil că nu ar trebui să beau. O să mă mulțumesc cu niște apă.

Ea îi aduse un pahar curat și turnă apa peste cuburile de gheață.

Din farfuria pe care o avea în față, el ridică cu ambele mâini un cheeseburger fierbinte, din care ieșeau aburi. Beverly ștergea tejgheaua în celălalt capăt al barului când el o strigă, ținând burgherul în fața gurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic. Încă. Vino aici.

Ea se apropie și rămase în picioare în fața lui.

— Îți pot spune din experiență, zise el, că aproape în optzeci la sută dintre cazuri, când comand un hamburger în sânge, așa cum am făcut acum, primesc unul bine făcut. Nu înțeleg de ce majoritatea bucătarilor sunt incapabili să pregătească un hamburger așa cum trebuie, dar așa se întâmplă. Și știi ce fac atunci când primesc unul prea bine făcut?

— Îl trimiți înapoi?

Ea nu părea deloc amuzată.

— Exact.

— Ești al naibii de greu de mulțumit, știi?

— Recunosc, zise el, apoi începu să înfulece.

Mestecă preț de zece secunde.

— Ei bine? întrebă Beverly.

Ethan puse hamburgerul în farfuria pe care o avea în față și înghiți, ștergându-și mâinile cu șervetul de pânză.

Apoi întinse arătătorul spre burger și zise:

— E o adevărată minunăție, zise el.

Beverly izbucni în râs și își dădu ochii peste cap.

* * *

Ethan termină de mâncat tot ce avea în farfurie și constată că era singurul client rămas în restaurant.

Barmanița îi luă farfuria din față și apoi se întoarse să-i umple din nou paharul cu apă.

— Ce vei face în noaptea asta, Ethan? Ai unde să stai?

— Mda... Am vorbit frumos cu recepționera de la hotel ca să-mi dea o cameră peste noapte.

— A crezut povestea ta, nu-i așa? întrebă Beverly, zâmbind cu subînțeles.

— În totalitate.

— Ei bine, dacă tot fac eu cinste, pot să-ți ofer un desert? Prăjitura noastră „Ciocolată până la moarte” e senzațională.

— Mulțumesc, dar cred că ar fi mai bine să plec.

— Ce faci aici, mai exact? În calitate oficială, vreau să spun. Înțeleg dacă nu poți vorbi despre asta...

— Fac o investigație. E vorba de niște persoane dispărute.

— Cine a dispărut?

— Doi agenți ai Serviciului Secret.

— Au dispărut aici? În Wayward Pines?

— Acum o lună, agenții Bill Evans și Kate Hewson au venit aici pentru o investigație

clasificată. Astăzi se fac zece zile de când nu se mai știe nimic de ei. Am pierdut complet orice legătură cu ei. Niciun e-mail, niciun telefon. Până și cipul de localizare GPS din mașina lor de serviciu e mort.

— Și te-au trimis pe tine ca să-i găsești?

— Eu am lucrat cu Kate. Eram parteneri când locuia în Seattle.

— Atâta tot?

— Scuză-mă?

— *Doar* parteneri?

El se simți cuprins de un tremur. Nu știa despre ce era vorba mai exact – tristețe, neputință, furie –, dar avea o senzație ciudată.

Însă reuși să-și ascundă perfect această slăbiciune.

— Da, eram doar parteneri. Și buni prieteni, totuși. Oricum, mă aflu aici ca să le dau de urmă. Să aflu ce s-a întâmplat. Să-i duc înapoi acasă.

— Crezi că li s-a întâmplat ceva rău?

El nu răspunse. Se mulțumi doar să o privească, dar și acesta era un răspuns.

— Ei bine, sper să găsești ceea ce cauți, Ethan.

Beverly scoase un bon din buzunarul frontal al șorțului ei și i-l înmână peste tejghea.

— Deci asta e paguba, nu?

Ethan își aruncă privirea pe bucata de hârtie. Nu era o notă de plată detaliată. Beverly scrisese de mână o adresă peste liniile coloanelor.

1st Ave, numărul 604

— Ce-i asta? Întrebă Ethan.

— Aici locuiesc. Dacă ai nevoie de ceva, dacă intri în vreo încurcătură, orice altceva s-ar întâmpla...

— Cum? Acum îți faci griji pentru mine?

— Nu, dar fără bani, telefon sau un act de identitate ești extrem de vulnerabil.

— Vrei să spui că mă crezi acum?

Beverly se întinse peste tejghea și își puse mâna peste mâna lui pentru o secundă.

— Te-am crezut din prima clipă.

* * *

După ce ieși din local, își scoase pantofii și începu să meargă în picioarele goale pe asfaltul rece al trotuarului. Cel puțin așa putea să pășească fără durere.

În loc să se întoarcă la hotel, el porni pe una dintre străzile ce se intersectau cu strada principală, îndreptându-se spre un alt cartier.

Se gândea la Kate.

Casele victoriene se înălțau pe ambele părți ale străzii, puse în valoare de superbe verande luminate.

Liniștea era uluitoare.

Nu aveai parte de astfel de nopți în Seattle.

Acolo auzai mereu sirena unei ambulante care gonea în depărtare, alarma unei mașini sau răpăitul ploii pe asfaltul străzilor.

Aici, în schimb, liniștea totală, mormântală, era întreruptă doar de lipăitul tălpilor sale pe caldarâm...

Nu, nu se auzea numai atât.

Mai era un zgomot – un greier solitar, țârâind într-un tufiș undeva în fața lui.

Asta îi aminti de copilăria lui din Tennessee și de acele seri de la mijlocul lui octombrie în care ședea pe veranda prevăzută cu plase contra insectelor, în timp ce tatăl lui trăgea din pipă, cu privirea pierdută spre câmpurile cultivate cu soia – când corul de greieri se auzea din ce în ce mai stins, până ce rămânea doar unul singur.

Nu scrisese poetul Carl Sandburg exact despre lucrul acesta? Ethan nu-și mai amintea versurile mot à mot, dar știa că erau despre vocea ultimului greier la venirea înghețului.

O fărâmă de cântec.

Chiar aceea era expresia care îi plăcea atât de mult...

O fărâmă de cântec.

Se opri lângă tufiș, parcă așteptându-se ca țârâitul să se oprească brusc – dar acesta continuă cu aceeași intensitate –, atât de ritmic încât părea mecanic. El citise undeva că, pentru a produce acest sunet, greierii își freacă aripile una de alta.

Ethan se uită spre tufiș.

O specie de ienupăr, probabil.

Un parfum puternic de rășină.

Un stâlp de iluminat din apropiere arunca de sus o cantitate decentă de lumină printre crengile tufei, iar el se aplecă printre acestea pentru a zări greierele.

Țârâitul continua cu aceeași intensitate.

– Unde ești, micuțule?

Întinse gâtul.

Își miji apoi ochii, încercând să distingă ceva ce abia se zărea printre ramuri. Dar nu era un greier, ci un soi de cutie de mărimea iPhone-ului său.

Întinse mâna printre crengi și atinse suprafața acesteia.

Țârâitul se auzea parcă mai slab.

Își retrase mâna.

Se auzea mai tare.

Care putea fi rostul aceluia obiect?

Țârâitul greierului era emis de un difuzor.

* * *

Era aproape zece și treizeci de minute când descuie ușa camerei sale de hotel și păși înăuntru. Își lăsă pantofii pe podea și se dezbracă complet, apoi se urcă în pat fără să se

mai deranjeze să închidă lumina.

Lăsase întredeschisă una dintre ferestre înainte de a pleca la cină și acum simțea o adiere rece, care-i înfiora pieptul și răcorea camera de căldura îmbâcsită acumulată peste zi.

În mai puțin de un minut, era deja rece.

Se ridică în capul oaselor, întoarse cuverturile și cearșaful și se strecură dedesubt.

* * *

Luptând pentru viața lui, simțea că pierde în fața creaturii turbate de furie care stătea deasupra sa încercând să-i sfâșie beregata. Singurul lucru care-l mai ținea pe Ethan în viață era faptul că își ținea mâinile încleștate în jurul gâtului creaturii – strângând cu toată puterea –, însă bestia avea o forță incredibilă, îi putea simți proeminențele dure ale mușchilor încordați, în timp ce degetele i se adânceau în pielea străvezie și lăptoasă. Dar nu putea să o oprească, căci tricepsii lui începuseră să cedeze și brațele să-și slăbească strânsoarea, îndoindu-se spre spate, în timp ce fața cu dinții aceia se apropia din ce în ce mai mult...

* * *

Ethan se ridică brusc. Era în pat, learcă de sudoare, gâfâind. Simțea că se sufocă și inima îi bătea atât de repede, încât i se părea că avea în piept un ciocan pneumatic.

Nu-și mai amintea unde se află, dar reveni la realitate când zări tabloul cu cowboy și cu focul de tabără.

Ceasul deșteptător de pe noptieră arăta 3.17.

Aprinse lumina și rămase cu ochii la telefon.

Doi... zero... șase...

Doi... zero... șase...

Cum putea să nu-și amintească numărul telefonului său de acasă? Nici măcar numărul de mobil al Theresei? Cum era posibil așa ceva?

Își aruncă picioarele peste marginea patului și se ridică, apoi se duse la fereastră. Depărtă jaluzelele și se uită spre strada liniștită de dedesubt.

Clădiri întunecate.

Trotuare pustii.

Își spuse: „Mâine va fi mai bine“.

Avea să-și recupereze telefonul, portofelul, pistolul și servieta. Avea să-i sune pe soția și pe fiul său. Apoi avea să sune la Seattle și să vorbească cu SAC^[3] Hassler. Să reia investigația care-l adusese în acest loc de la bun început.

Capitolul 3

Se trezi cu o durere de cap teribilă și cu lumina soarelui revărsându-se în camera de hotel printre lamelele jaluzelelor.

Se întoarse în pat și se uită la ceasul deșteptător.

— La naiba!

Era 12.21.

Dormise până după ora prânzului.

Ethan coborî încet din pat și, în timp ce întindea mâna după pantalonii săi – aruncați pe podea –, auzi pe cineva bătând tare în ușă. Își spuse că, de fapt, persoana respectivă bătea de mult în ușă, dar el abia realiza – pentru prima dată – că bocănitul acela îndepărtat nu fusese doar în capul lui.

— Domnule Burke! Domnule Burke!

Lisa, recepționera din holul de la intrare, era cea care striga la ușa camerei lui.

— O clipă! strigă el.

Își trase pantalonii pe el și merse împleticindu-se până la ușă. Întoarse cheia în broască, trase lanțul și deschise ușa.

— Da? întrebă Ethan.

— Eliberarea camerei se face la 11.

— Îmi pare rău, dar eu...

— Ce s-a întâmplat cu „la prima oră“?

— Nu mi-am dat seama...

— Ați reușit să vă recuperați portofelul?

— Nu, abia m-am trezit. Chiar e trecut de 12?

Ea nu-i răspunse – doar îl privi încruntată.

— Mă duc chiar acum la biroul șerifului, zise el, și imediat ce obțin...

— Am nevoie de cheie. Trebuie să evacuați camera.

— Să ce?

— Să evacuați camera. Să plecați. Nu-mi place deloc să profite cineva de mine, domnule Burke.

— Dar nu a profitat nimeni de dumneata.

— Aștept.

Ethan o privi în față, căutând parcă ceva – blândețe, o urmă de îndoială –, dar nu găsi nicio fărâmbă de compasiune.

— Lasă-mă doar să mă îmbrac.

El încercă să închidă ușa, dar ea își puse piciorul în prag.

— Oh, vrei să te uiți la mine? Chiar așa? zise el, făcând câțiva pași înapoi. Foarte bine. Bucură-te de spectacol, atunci.

Și exact asta făcu. Femeia rămase în hol, urmărindu-l cum își leagă șireturile la pantofii încălțați pe picioarele goale, cum își încheie nasturii cămășii oxford – care pe vremuri fusese albă, dar acum era plină de pete – și cum se străduie preț de două minute agonizante să-și facă nodul la cravată.

După ce își îmbracă în cele din urmă sacoul negru, luă cheia camerei de pe noptieră și o depuse în palma deschisă a femeii în drum spre ieșire.

— Peste două ore o să-ți pară teribil de rău că ai făcut asta, îi zise el femeii în timp ce străbătea coridorul, îndreptându-se spre scări.

* * *

De la farmacia aflată la intersecția străzii principale cu strada cu numărul șase, Ethan luă de pe un raft un flacon cu aspirină și se îndreptă spre casa de marcat.

— Nu pot plăti pentru asta, îi zise el casierului, punând flaconul pe tejghea. Dar vă promit că voi reveni cu portofelul aici în treizeci de minute. E o poveste lungă, dar mă doare capul îngrozitor și trebuie să iau ceva chiar acum.

Farmacistul în halat alb tocmai completa o rețetă și număra niște pilule pe o tavă din plastic. Lăsă bărbia în piept și se uită la Ethan pe deasupra ochelarilor săi cu lentile pătrate și cu rame argintii.

— Ce îmi cereți, mai exact?

Farmacistul era un bărbat cu început de chelie, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani – o vârstă deprimantă pentru oricine. Palid. Slab. Cu ochi mari și căprui, ce păreau și mai mari din cauza lentilelor groase tip „fund de borcan”.

— Să mă ajutați. Am o... durere infernală.

— Atunci, mergeți la spital. Eu dețin o farmacie, nu o firmă de creditare.

Ethan văzu din nou dublu pentru o fracțiune de secundă. Simțea iar bubuitul acela teribil în ceafă, fiecare pulsație trimitându-i un val de durere în jos, pe șira spinării.

Nu-și mai amintea cum părăsise farmacia. Următorul lucru de care-și mai aducea aminte era că mergea împleticindu-se pe strada principală.

Simțindu-se din ce în ce mai rău cu fiecare minut, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă la spital, dar acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Avea nevoie de niște Advil, atâta tot, de ceva care să-i calmeze durerea astfel încât să poată funcționa.

Ethan se opri la următoarea trecere de pietoni. Încercă să se reorienteze spre direcția în care trebuia să pornească pentru a ajunge la biroul șerifului – apoi își aminti. Strecurându-și mâna în buzunarul interior al sacoului său, el scoase bucata de hârtie pe care Beverly își notase adresa și o desfăcu.

1st Ave, numărul 604

Nu știa ce să facă. Să bată la ușa acelei necunoscute și să-i ceară pur și simplu un medicament? Pe de altă parte, nu voia să meargă la spital și nu se putea prezenta la biroul șerifului cu mintea paralizată din cauza acelei dureri infernale. Plănuia să ia la rost

pe cineva, iar o astfel de acțiune n-ar fi avut nicio șansă de reușită câtă vreme cea mai mare dorință a lui era să se ghemuiască în poziție fetală într-o cameră întunecoasă.

Care era numele ei?

Chiar așa – Beverly.

Probabil că ea închisese localul cu o noapte în urmă, ceea ce însemna că existau șanse să fie acasă în acel moment. La naiba, ea se oferise. Putea să treacă pe la ea, să ceară împrumut câteva pastile și să-și țină migrena sub control înainte de a se duce la biroul șerifului.

Traversă, merse mai departe pe strada principală, până ce ajunse pe strada cu numărul nouă, apoi se întoarse în capătul străzii și porni spre est. Străzile intersectau strada principală. Aleile erau paralele. Avea de parcurs vreo șapte străzi. După trei străzi, avea deja bășici la picioare, dar tot nu se opri. Simțea durerea, dar era o diversiune bine-venită de la bubuitul din capul său.

Școala ocupa un întreg cvartal între străzile cu numărul patru și cinci, iar el merse șchiopătând pe lângă un gard din sârmă ce îngrădea un teren de joacă. Niște copii de opt sau nouă ani, probabil în pauză, participau la un elaborat joc Freeze Tag^[4] – o fetiță blondă cu codițe împletite alerga după toți cei din preajmă, în timp ce un cor de țipete răsuna între clădirile de cărămidă.

Ethan urmări jocul lor, încercând să nu se gândească la sângele care începuse să i se scurgă în pantofi și pe care-l simțea rece între degetele de la picioare.

Fetița blondă cu codițe împletite se opri brusc în mijlocul grupului, uitându-se curioasă la Ethan. Ceilalți copii continuă să alerge și să țipe, dar se opriră și ei pe rând, observând mai întâi că urmăritoarea lor nu mai alergă după ei și apoi că altcineva îi atrăsese atenția.

Unul câte unul, fiecare copil se întoarse și se zgâi la Ethan. Privirile lor lipsite de expresie conțineau – ar fi putut jura el – o ostilitate greu de ascuns.

Făcu un efort și zâmbi, în pofida durerii chinuitoare, fluturând ușurel mâna.

– Salut, copii.

Nici măcar unul nu îi răspunse printr-un semn sau un salut asemănător. Rămaseră pe loc încremeniți, ca o colecție de figurine. Doar capetele li se întoarseră spre el, urmărindu-l cu privirea până când Ethan dispăru după colțul școlii gimnaziale.

– Mici ticăloși ciudați, bombăni Ethan încet când râsetele și țipetele copiilor începură din nou, după ce-și reluară jocul.

Pe Fourth Avenue traversă și mări din nou pasul, simțind durerea din picioare intensificându-se. Însă încercă să o ignore, spunându-și: „Trebuie să ajungi acolo. Strânge din dinți și suportă durerea, dar fă tot posibilul să ajungi acolo”.

Era acum pe strada cu numărul trei și aproape alerga. Coastele începeau din nou să-l doară. Trecu pe lângă o serie de case ce păreau cam dărăpănate. Acea era oare partea

mai sărăcăcioasă a orașului Wayward Pines? se întrebă el. Putea să aibă acest oraș și o parte mai puțin plăcută?

Când ajunse pe strada cu numărul cinci, se opri. Drumul devenise desfundat – pietrișul aleii în pantă, ce era denivelată și erodată de ploaie, se măcinase de mult. Nu se vedea niciun trotuar și niciun alt drum în continuarea acelei alei. Ajunsesese la limita estică a orașului Wayward Pines și în spatele caselor care mărgineau strada civilizația se sfârșea brusc. Versantul abrupt al unui deal acoperit de pini se înălța cu peste 100 de metri de la baza aceluia cerc ce închidea orașul.

Ethan înaintă șchiopătând pe mijlocul drumului înfundat și pustiu.

Auzea ciripitul păsărilor din pădure și nimic altceva. Era complet izolat de centrul orașului Wayward Pines, unde mai circulau din când în când câțiva oameni pe străzi.

Trecu pe lângă cutii poștale cu numere peste cinci sute. Se simțea ușurat la gândul că locuința lui Beverly era probabil pe strada imediat următoare. Amețeala amenința să-l învăluie din nou. Senzația era ușor de suportat pentru moment, dar părea să se intensifice.

Următoarea intersecție era complet pustie.

Niciun suflet nu se vedea prin preajmă.

Un vânt călduț ce cobora dinspre munte stârnea mici vârtejuri de praf, pe care le plimba apoi de-a curmezișul străzii.

Aici era – 604, a doua casă de pe dreapta. Putea fi sigur de asta datorită micii plăcuțe de oțel ce fusese montată pe rămășițele unei cutii poștale acoperite complet de rugină – excepție făcând doar găurile cu margini neregulate din metal. Din interiorul cutiei poștale răzbătea un ciripit slab și crezu pentru moment că avea să mai găsească un speaker precum cel din tufiș, dar zări aripa unei păsări ce-și făcuse cuib înăuntru.

Ridică privirea spre casă.

Pe vremuri fusese probabil o minunată casă în stil victorian, cu un acoperiș abrupt și ascuțit, o verandă pe care se odihnea un balansoar și o alee din piatră ce străbătea curtea din fața casei până la intrare.

Vopseaua de pe pereții casei se scorojise de mult. Chiar dacă stătea în stradă, Ethan realiză că fațada nu mai avea nici urmă de vopsea. Scândurile care mai rămăseseră atașate în cadrul de susținere al casei erau decolorate de soare, albite complet, majoritatea aflându-se în ultimul stadiu de dezintegrare, aproape putrede. În tocurile ferestrelor nu se mai zărea niciun ciob de sticlă.

Își scoase din buzunar biletul pe care-l primise cu o seară în urmă la cină și verifică din nou adresa. Scrisul era clar – *1st Ave, numărul 604* –, dar poate că Beverly încurcase numerele sau scrisese „Ave” în loc de „Str”.

Ethan își făcu drum printre buruienile înalte până la brâu ce năpădiseră curtea din față. Printre ierburi se mai zăreau câteva dale din piatră ce alcătuiseră pe vremuri aleea.

Cele două trepte ale verandei acoperite arătau de parcă trecuseră printr-un tocător de lemne. Pași pe deasupra lor, direct pe podeaua verandei. Scândurile scârțâiră înfiorător sub greutatea lui.

— Beverly?

Casa părea să-i înghită strigătul.

Pași prudent pe verandă, apropiindu-se de intrarea care nu mai avea ușă, și călcă peste prag, apoi strigă din nou numele femeii. Auzea vântul izbindu-se în pereții casei. Cadrul din bârne gema amenințător. Făcu trei pași în living și se opri. Pe podea erau câteva arcuri metalice ruginite, în mijlocul a ceea ce mai rămăsese din rama unei canapele antice. O măsuță de cafea era acoperită complet de pânze de păianjen, iar pe sub acestea se zăreau paginile unei reviste – ude și putrede, imposibil de descifrat.

Beverly nu ar fi avut de ce să-l cheme aici – nici măcar în glumă. Probabil că scrisese din greșeală altă adre...

Mirosul îl făcu să ridice bărbia. Pași înainte șovăielnic, ferindu-se de trei cuie ieșite dintr-o scândură a pardoselii.

Adulmecă din nou aerul.

O nouă rafală de vânt zgudui casa și simți din nou mirosul acela dezgustător. Își îngropă nasul instantaneu în încheietura cotului. Merse mai departe, trecu pe lângă ceea ce mai rămăsese din casa scării și traversă un hol îngust, care făcea legătura dintre bucătărie și sufragerie – unde o cascadă de lumină cădea peste resturile de scânduri din tavanul ce se prăbușise peste masă.

Merse mai departe, pășind cu grijă pe un teren minat format din scânduri putrede și găuri imense ce se căscau în podeaua casei.

Frigiderul, chiuveta, cuptorul – toate erau năpădite de rugină, care acoperea toate suprafețele metalice precum o ciupercă. Acest loc îi amintea de casele părăsite din zonele rurale pe care el și prietenii săi le găseau în expedițiile din timpul verii, de prin pădurile din zona fermelor. Hambare și cabane abandonate, cu acoperișuri găurite prin care soarele trimitea șuvoaie de lumină. Odată găsisse într-un birou putred un ziar vechi de cincizeci de ani, care anunța alegerea unui nou președinte, și intenționase să-l ducă acasă și să-l arate părinților săi, dar ziarul acela se dovedise atât de fragil, încât ajunsese să se descompună în mâinile lui.

Ethan îndrăzni să mai tragă aer în piept abia după un minut. Duhoarea persista și se simțea din ce în ce mai puternic. Putea să jure că îi simțea și gustul în colțurile gurii, iar intensitatea ei înfiorătoare – mai cumplită decât mirosul înțepător de amoniac – îl făcea să lăcrimeze.

Capătul holului părea din ce în ce mai întunecat pe măsură ce se apropia de ultima cameră – fiind încă protejat sub plafonul prin care picura apa de la ultima ploaie.

Ușa din capătul holului era închisă.

Ethan clipi de câteva ori, ștergându-și lacrimile, apoi întinse mâna spre mânerul sferic al ușii, dar constată că nu exista așa ceva.

Împinse ușa cu vârful pantofului.

Balamalele scrâșniră.

Ușa se izbi de perete, iar Ethan păși peste prag. La fel ca în amintirile sale despre acele case vechi și abandonate, raze de lumină pătrundeau prin găurile din peretele cel mai îndepărtat al casei, sclipind în labirintul pânzelor de păianjen înainte de a se opri asupra singurei piese de mobilier din încăpere.

Rama metalică a patului încă mai era în picioare și prin resturile îngălbenite ale saltelei zări arcurile acesteia, ca niște șerpi încolăciți.

Nu auzise muștele până în momentul acela, pentru că fuseseră adunate în gura bărbatului – erau sute, iar bâzâitul lor colectiv semăna cu un mic motor suspendat.

Văzuse și scene mai înfiorătoare decât aceasta – în luptă –, dar niciodată nu îndurase un astfel de miros.

Albeața oaselor – articulațiile încheieturilor și ale gleznelor, care fuseseră prinse în cătușe de tăbliapatului și de bara din fier de la capătul acestuia – se zărea peste tot. Acolo unde era expus piciorul drept al bărbatului, carnea părea aproape sfâșiată. Întreaga arhitectură internă de pe partea stângă a feței bărbatului era expusă, până la rădăcinile dinților. Iar abdomenul cadavrului era peste măsură de umflat – Ethan își putea da seama de proeminența exagerată a acestuia pe sub costumul uzat, care era negru și avea un singur rând de nasturi.

La fel ca al său.

Deși fața omului era distrusă, atât lungimea părului, cât și culoarea acestuia corespundeau.

Și înălțimea se potrivea.

Ethan se trase câțiva pași înapoi, clătinându-se pe picioare.

Dumnezeule mare...

Acesta era agentul Evans.

* * *

Afară, pe veranda din fața casei abandonate, Ethan se îndoi de la mijloc, cu mâinile sprijinite pe genunchi, și inspiră adânc de câteva ori, pentru a-și elibera plămâni de duhoarea aceea persistentă. Dar nu putea scăpa de miros. Miasma cumplită a morții i se întipărise în cavitățile sinusurilor, iar gustul amar de putregai îl sufoca, provocându-i greață.

Își scoase sacoul și se descheie iute la cămașă, într-un efort disperat de a scăpa cât mai repede de haine. Mirosul fetid era acum în fibrele hainelor sale.

Fără cămașă, începu să meargă prin hățișul de buruieni ce fusese pe vremuri curtea din fața casei și ajunse în cele din urmă la drumul desfundat.

Simțea răceala rănilor de mai sus de călcâie și bubuitul ritmic din capul său, dar durerea își pierduse din intensitate, transformându-se în adrenalină pură.

Înaintă hotărât pe mijlocul străzii, cu mintea frământată de gânduri. Fusese tentat să controleze buzunarele sacoului și pantalonilor bărbatului mort, ca să vadă dacă putea găsi un portofel sau un act de identitate, dar ceva îl oprise să facă acest lucru. Nu trebuia să atingă nimic. Mai bine să-i lase pe cei cu mănuși din latex, cu fețe acoperite și ustensile criminalistice sofisticate să descindă în camera aceea.

El nu putea înțelege nimic pentru moment.

Un agent federal fusese ucis în acel colț de paradis.

El nu era medic legist, dar nu avea nicio îndoială că fața lui Evans nu numai că intrase în putrefacție, dar craniul său fusese parțial scobit. Dinții sfărâmați. Un ochi îi fusese scos.

Fusese și torturat.

Parcurse cele șase străzi într-o clipită și se trezi pe trotuarul din fața clădirii ce găzduia biroul șerifului.

Își lăsă cămașa și sacoul afară, pe o bancă, și deschise una dintre ușile duble.

Zona recepției era o încăpere cu lambriuri din lemn, mochetă cafenie și capete de animale împăiate, montate pe fiecare perete vertical disponibil al imobilului.

La biroul recepției, o femeie trecută de șaiszeci de ani, cu părul lung și argintiu, juca o partidă de Solitaire folosind niște cărți de joc. Pe birou era o plăcuță cu numele ei: „Belinda Moran”.

Ethan se apropie de biroul ei și o urmări în timp ce etala încă patru cărți înaintea ei și se îndura să abandoneze jocul.

— Vă pot aju...

Ochii ei se făcură mari. Îl măsură de sus până jos, strâmbând din nas. Ethan își spuse că mirosul îngrozitor de cadavru în descompunere i se îmbibase probabil în haine.

— Nu purtați cămașă, îi spuse ea.

— Ethan Burke, agent special al Serviciului Secret american. Vreau să-l văd pe șerif. Cum se numește?

— Cine?

— Șeriful.

— Oh, Pope. Șeriful Arnold Pope.

— E în birou, Belinda?

În loc să-i răspundă la întrebare, femeia ridică telefonul cu disc și formă un interior din trei cifre.

— Bună, Arnie. E aici un bărbat care vrea să te vadă. Spune că e agent secret sau ceva de genul ăsta.

— Agent special cu...

Ea îl opri ridicând un deget.

— Nu știi, Arnie. Nu poartă cămașă și... Femeia se întoarse cu spatele la Ethan în scaunul ei rotativ, continuând în șoaptă: ...miroase urât. Foarte urât... OK. Bine, am să-i spun.

Se întoarse din nou spre el și puse receptorul în furcă.

— Șeriful Pope vă va primi în scurt timp.

— Trebuie să-l văd chiar acum.

— Înțeleg. Puteți să-l așteptați acolo, îi spuse ea, arătându-i câteva scaune dintr-un colț al încăperii.

Ethan ezită câteva clipe, dar în cele din urmă se îndreaptă spre zona de așteptare. Era mai înțelept să se poarte civilizată la această primă întâlnire. Știa din experiență că poliția locală devenea defensivă și chiar ostilă atunci când agenții federali începeau să facă presiuni pe teritoriul lor. În lumina celor descoperite în casa abandonată, avea să lucreze cu acest individ pentru o bună bucată de vreme în viitorul apropiat. Era mai bine să se poarte amabil pentru început, în loc să-i arate șerifului degetul mijlociu.

Ethan se așeză pe unul dintre cele patru scaune tapițate din zona de așteptare. Transpirase în drum spre biroul șerifului, dar acum, când pulsul îi revenise la normal, pelicula de transpirație de la suprafața pielii devenise rece în apropierea aerului condiționat ce venea prin canalul de ventilație de deasupra capului său.

Nu era mare lucru de citit pe măsura din fața scaunului său – doar câteva numere vechi ale revistelor *National Geographic* și *Popular Science*.

Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii.

Durerea de cap revenea cu forțe noi, înțepăturile stârnite de fiecare pulsație intensificându-se până la un nivel molecular perceptibil în numai câteva minute. De fapt, chiar putea auzi bubuitul provocat de migrenă în tăcerea deplină din biroul șerifului, unde singurul sunet era foșnetul cărților de joc în răstimpuri.

După un timp, o auzi pe Belinda spunând triumfătoare:

— Da!

Deschise ochii – la timp cât să o surprindă punând jos ultima carte, înainte de a câștiga partida. Ea adună apoi toate cărțile de pe birou, le amestecă și începu un joc nou.

Trecură astfel încă cinci minute.

Apoi încă zece.

Când Belinda termină jocul și începu să amestece din nou cărțile, Ethan simți un prim semn de iritație – un spasm în ochiul său stâng.

Durerea se intensifica, iar el aștepta – după estimările sale – de mai bine de cincisprezece minute. În tot acest răstimp, telefonul nu sunase nici măcar o singură dată și nicio altă persoană nu intrase în clădire.

Închise ochii și numără invers în gând până la șaiszeci, în timp ce-și masa tâmplele.

Când deschise din nou ochii, stătea încă acolo, înfrigurat și fără cămașă, iar Belinda întorcea de zor cărțile. Șeriful încă nu sosise.

Ethan se ridică și, preț de zece secunde, făcu eforturi uriașe să învingă amețeala care-l învăluisese. Reuși în cele din urmă să-și restabilească echilibrul și se duse înapoi la recepție, așteptând ca Belinda să ridice privirea.

Ea așază pe birou cinci cărți înaintea să-și dea seama de prezența lui.

— Da?

— Îmi pare rău să vă tot deranjez, dar aștept de vreo douăzeci de minute.

— Șeriful e teribil de ocupat astăzi.

— Sunt sigur de asta, dar eu trebuie să vorbesc cu el chiar acum. Ori îl sunați din nou să-i spuneți că nu mai pot să aștept, ori am să mă duc chiar eu la ușa lui și...

Telefonul de pe biroul ei începu să sune.

Ea răspunse:

— Da? OK, desigur. Puse telefonul pe un raft și îi zâmbi lui Ethan. Puteți intra la șerif. Mergeți pe hol. Biroul lui e chiar după ușa din capătul holului.

* * *

Ethan bătu în ușă, sub placa pe care era scris numele șerifului. O voce profundă și răsunătoare răspunse din interior:

— Da!

Ethan întoarse mânerul sferic, deschise ușa și pași înăuntru.

Podeaua din interior era acoperită cu parchet din lemn negru, foarte scorjit. În stânga lui, capul enorm al unui elan era montat pe peretele opus unui birou rustic cât toate zilele. În spatele biroului se aflau trei dulapuri antice pentru arme, burdușite cu puști, carabine automate, pistoale și cutii cu muniție – atât de multe, încât ar fi fost suficiente pentru execuția fiecărui locuitor al micului oraș, cu trei focuri de armă, calculă el.

Un bărbat cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, încălțat cu cizme de cowboy, stătea tolănit pe spate într-un scaun din piele, cu picioarele pe birou. Avea un păr blond și ondulat, care în mai puțin de zece ani probabil că avea să albească complet, iar maxilarul lui era acoperit cu o barbă scurtă de câteva zile.

Purta pantaloni din pânză cafenie și o cămașă cu mâneci lungi, de un verde vânătoresc.

Steaua șerifului scliffea în lumină. Părea confecționată din bronz masiv și era sofisticat gravată, având inserate în centru literele „WP” de culoare neagră.

În timp ce se apropia de birou, lui Ethan i se păru că vede pe buzele șerifului un surâs disprețuitor.

— Ethan Burke, Serviciul Secret.

Întinse mâna peste birou, iar șeriful ezită – de parcă în mintea lui ar fi avut loc o dezbatere internă în urma căreia trebuia să se hotărască dacă era nevoie să se miște sau

nu. În cele din urmă își luă cizmele de pe birou și se îndreptă în scaun.

— Arnold Pope, zise el. Își strânseseră mâinile, apoi adăugă: Ia un loc, Ethan.

Ethan se așeză pe unul dintre scaunele din lemn cu spătar.

— Cum te simți? îl întrebă Pope.

— Am avut și zile mai bune.

— Sunt sigur de asta. Probabil că ai și mirosit mai bine, zise Pope, afișând un rânjel scurt. Urât accident ai mai avut acum două zile! Tragic.

— Da. Speram să aflu ceva mai multe detalii despre asta. Cine ne-a lovit?

— Martorii oculari spun că a fost un camion de tractare.

— Șoferul e arestat? A fost acuzat?

— Ar fi fost dacă l-aș fi putut prinde.

— Vrei să spui că a fugit de la locul accidentului?

Pope încuviință din cap.

— A șters-o din oraș după ce v-a izbit. Dispăruse de mult când am ajuns eu la locul accidentului.

— Și nu a văzut nimeni numărul de pe plăcuța de înmatriculare sau vreun alt detaliu?

Pope clătină din cap și ridică un obiect de pe birou – era un glob cu zăpadă, cu baza aurie. Un vârtej de zăpadă învălui clădirile miniaturale de sub domul din sticlă atunci când șeriful începu să se joace cu globul, trecându-l dintr-o mână în alta.

— Ce măsuri au fost luate pentru a localiza acest camion? întrebă Ethan.

— Ne-am ocupat de acest aspect.

— V-ați ocupat?

— Poți fi sigur.

— Aș vrea să-l văd pe agentul Stallings.

— Cadavrul lui e păstrat la morgă.

— Și unde e morga?

— La subsolul spitalului.

Și atunci, Ethan își aminti. Din senin. Ca și cum i-ar fi șoptit cineva la ureche.

— Pot împrumuta o bucătică de hârtie? întrebă el.

Pope deschise un sertar și dezlipi o notiță adezivă dintr-un top de post-it-uri, pe care i-o întinse lui Ethan împreună cu un pix. Ethan își trase scaunul în față și puse pe birou bucata de hârtie, pe care trecu numărul.

— Înțeleg că lucrurile mele sunt la tine, zise Ethan, strecurându-și post-it-ul în buzunar.

— Ce lucruri?

— Telefonul meu mobil, pistolul, portofelul, insigna, servieta...

— Cine ți-a spus că lucrurile tale sunt la mine?

— O asistentă de la spital.

— Nu am idee de unde a auzit așa ceva.

— Stai puțin. Deci *nu* ai lucrurile mele?

— Nu.

Ethan îl privi uimit pe Pope pe deasupra biroului.

— Este posibil să fi rămas în mașină?

— Care mașină?

Se strădui să-și păstreze calmul și să nu ridice vocea.

— Cea în care eram atunci când ne-a lovit camionul de tractare.

— Presupun că este posibil, dar sunt aproape sigur că cei de la EMT^[5] au luat lucrurile tale.

— Iisuse...

— Cum?

— Nimic. Te-ar deranja dacă aș da câteva telefoane înainte să plec? Nu am mai vorbit cu soția mea de câteva zile.

— Am vorbit eu cu ea.

— Când?

— În ziua accidentului.

— Și e pe drum?

— Nu am idee. Eu doar am informat-o despre cele întâmplate.

— Trebuie să-l sun și pe superiorul meu...

— Cine e?

— Adam Hassler.

— El te-a trimis aici?

— Da.

— Tot el te-a instruit să nu mă anunți că agenții federali vor sosi în lumea mea? Sau a fost doar decizia ta?

— Crezi că aveam obligația să...

— Măcar din politețe, Ethan. Din politețe. Dar, fiind agent federal, probabil că nu ești prea familiarizat cu acest concept...

— Oricum te-aș fi contactat în cele din urmă, domnule Pope. Nu am avut intenția să te ignor definitiv.

— Aha. Bine, atunci.

Ethan ezită. Încearcă să fie cât mai concis și să comunice doar informațiile pe care voia să le transmită, nimic mai mult.

Dar durerea de cap devenise infernală și vederea sa dublă amenința să-l spintece pe șerif, transformându-l în doi ticăloși în loc de unul.

— Am fost trimis aici pentru a găsi doi agenți ai Serviciului Secret.

Sprâncenele lui Pope se ridicară brusc.

– Sunt dispăruți?

– De unsprezece zile.

– Dar ce făceau în Wayward Pines?

– Nu am fost informat în detaliu despre investigația lor, deși știu că era vorba de David Pilcher.

– Numele îmi sună vag cunoscut. Cine e?

– Apare mereu pe listele celor mai bogați oameni ai lumii. E unul dintre acei miliardari excentrici care trăiesc izolați. Nu vorbește niciodată cu presa. Deține o mulțime de companii biofarmaceutice.

– Și are vreo legătură cu Wayward Pines?

– Îți repet, nu știu acest lucru. Dar, dacă Serviciul Secret a fost aici, a existat probabil o investigație referitoare la o infracțiune de natură financiară. Asta e tot ceea ce știu.

Pope se ridică brusc de pe scaun. Ethan realizase că era un bărbat masiv încă de când îl văzuse așezat în spatele biroului, dar stând în picioare șeriful avea aproape doi metri.

– Ești bine-venit să folosești telefonul din sala de conferințe, agent Burke.

Ethan nu se mișcă din scaunul său.

– Nu am terminat, șerif Pope.

– Sala de conferințe e chiar aici, zise Pope, ocolind biroul și apropiindu-se de ușă. Și poate că ar fi mai bine să porți o cămașă data viitoare. E doar o sugestie.

Bubuitul din capul lui Ethan se intensifică din cauza furiei.

– Nu ai vrea să afli de ce nu port cămașă, șerif Pope?

– Nu țin neapărat.

– Unul dintre agenții pe care îi caut se descompune într-o casă, la șase străzi distanță de locul acesta.

Pope se opri în fața ușii, cu spatele la Ethan.

– Tocmai l-am găsit. Înainte să vin aici, adăugă Ethan.

Pope se întoarse și îl privi încruntat.

– Dezvoltă te rog ce vrei să spui prin „tocmai l-am găsit”.

– Noaptea trecută, o barmaniță de la Biergarten mi-a dat adresa ei în caz că aş avea nevoie de ceva. M-am trezit cu o migrenă îngrozitoare în această dimineață. Fără niciun ban. Am fost dat afară din camera mea de hotel. M-am dus la ea acasă gândindu-mă să fac rost de niște medicamente pentru durerea de cap, doar că adresa pe care mi-a dat-o era probabil greșită.

– Care este adresa?

– 604 First Avenue. S-a dovedit a fi o casă veche, abandonată. În ruine. Agentul Evans fusese încătușat de un pat în una dintre camere.

– Ești sigur că este bărbatul pe care ai venit să-l cauți?

– Sunt sigur optzeci la sută. Era într-un stadiu avansat de putrefacție, iar fața lui

suferise traume severe.

Expresia furioasă pe care șeriful o afișase încă de la începutul întrevederii dispăruse. Trăsăturile sale păreau acum ceva mai blânde. Se apropie de Ethan și se așează pe scaunul gol de lângă acesta.

— Îmi cer scuze, agent Burke. Te-am lăsat să aștepți la recepție. M-am înfuriat că nu am fost anunțat de venirea ta în oraș, dar trebuie să recunosc că ai dreptate. Nu erai obligat să faci asta. Am o fire capricioasă – e unul dintre numeroasele mele defecte – și comportamentul meu a fost inacceptabil.

— Scuzele îți sunt acceptate.

— Ai avut niște zile teribile.

— Așa e.

— Du-te să dai telefoanele acelea și o să mai vorbim după ce termini.

* * *

O masă lungă ocupa aproape întreaga sală de conferințe, iar între scaune și perete abia dacă era loc să treacă cineva. Ethan își făcu drum prin spațiul acela îngust pentru a ajunge la telefonul cu disc din capătul mesei.

Își scoase din buzunar post-it-ul pe care-și notase numărul și ridică receptorul.

Avea ton. Formă numărul. Suna.

Soarele după-amiezii pătrundea în felii printre lamelele jaluzelelor și se revărsa pe furnirul lăcuit al mesei de lemn în dungi de lumină orbitoare.

După trei apeluri sonore, murmură:

— Haide, iubito, răspunde.

După cel de-al cincilea apel, auzi robotul. Apoi vocea Theresei: „Bună, dacă ai vrut să suni la familia Burke. Ne pare rău că nu suntem aici să răspundem... doar dacă nu ești vreun agent de vânzări, desigur... În acest caz suntem încântați că am ratat apelul tău și, de fapt, ne eschivăm și te încurajăm să uiți acest număr. Dacă nu ești agent, lasă mesajul după bip“.

— Theresa, sunt eu. Doamne, mi se pare că nu ți-am auzit vocea de ani întregi... Cred că ai aflat. Am fost implicat într-un accident de mașină în acest oraș. Se pare că nimeni nu știe unde e telefonul meu, așa că, dacă ai încercat să mă suni, îmi pare rău... Stau la hotelul Wayward Pines, la camera 226. Ai putea încerca să suni și la biroul șerifului. Sper că tu și Ben sunteți bine. Eu sunt teafăr. Cam șifonat, ce-i drept, dar ceva mai bine acum. Te rog să mă suni în seara asta la hotel. Voi încerca să te sun din nou cât mai curând. Te iubesc, Theresa. Atât de mult...

Închise telefonul și se gândi o clipă, încercând să-și amintească numărul telefonului mobil al soției sale. Reuși să-și aducă aminte primele șapte cifre, dar ultimele trei rămăseră învăluite în mister.

Numărul biroului din Seattle îi răsări instantaneu în minte.

Formă numărul și, după trei apeluri sonore, auzi vocea unei femei pe care nu o recunosc.

— Serviciul Secret.

— Bună ziua. Ethan Burke la telefon. Trebuie să vorbesc cu Adam Hassler, vă rog.

— Nu e disponibil pentru moment. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu. Trebuie să vorbesc de urgență cu el. Nu e astăzi la birou?

— Nu e disponibil pentru moment. Vă pot ajuta cu ceva?

— Dar dacă l-aș suna pe mobil? Mi-ați putea da, vă rog, numărul lui?

— Oh, mă tem că nu vă pot da această informație.

— Înțelegeți cine sunt eu? *Agentul* Ethan Burke.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Cum te numești?

— Marcy.

— Ești nouă, nu-i așa?

— Azi e a treia mea zi de serviciu.

— Uite ce e, sunt în Wayward Pines, Idaho, în mijlocul unui adevărat haos. Dă-mi-l pe Hassler la telefon imediat. Nu-mi pasă ce face acum, fie că e într-o ședință... fie că e pe closet... Dă-mi-l naibii odată la telefon!

— Oh, îmi pare rău.

— Cum?

— Nu voi putea continua această conversație dacă vorbiți așa cu mine.

— Marcy?

— Da?

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău că am ridicat tonul, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Hassler. E urgent.

— Aș putea să-i transmit un mesaj dacă doriți.

Ethan închise ochii. Scrâșni din dinți pentru a se abține. Îi venea să urle în receptor.

— Spune-i să-l sune pe agentul Ethan Burke la biroul șerifului din Wayward Pines sau la hotelul Wayward Pines, camera 226. Trebuie să faci asta imediat ce primește mesajul. Agentul Evans e mort. Înțelegeți ce-ți spun?

— O să-i transmit mesajul! zise voioasă Marcy, după care închise telefonul.

Ethan îndepărtă receptorul de ureche și îl izbi cu sete de cinci ori de masă. În timp ce pune receptorul în furcă, îl observă pe șeriful Pope stând în pragul ușii sălii de conferințe.

— E totul în regulă, Ethan?

— Da, doar că... sunt ceva probleme, pentru că nu am putut lua legătura cu superiorul meu.

Pope intră în sala de conferințe și închise ușa. Se așeză în celălalt capăt al mesei, în

fața lui Ethan.

— Ai spus că erau doi agenți dispăruți, zise Pope.

— Așa e.

— Cine e celălalt?

— Se numește Kate Hewson. A lucrat la biroul din Boise, iar înainte de asta la filiala din Seattle.

— Acolo ai cunoscut-o?

— Am fost parteneri.

— Deci s-a transferat?

— Da.

— Iar Kate a venit aici împreună cu agentul...

— Bill Evans.

— ... pentru această investigație ultrasecretă.

— Așa e.

— Aș vrea să te ajut. Ai avea nevoie de ajutorul meu?

— Desigur, Arnold.

— În regulă. Să începem cu lucrurile de bază. Cum arată Kate?

Ethan se lăsă pe spătarul scaunului.

Kate.

Își impusese atât de vehement de-a lungul ultimului an să nu se mai gândească la ea, încât avu nevoie de câteva secunde ca să-și amintească chipul ei. Avea impresia că redeschide o rană ce abia începuse să se cicatrizeze.

— Are un metru cincizeci și opt sau un metru șaiszeci înălțime. Vreo patruzeci și opt de kilograme.

— O fată arătoasă, nu?

— Cea mai bună polițistă pe care am cunoscut-o. Avea părul scurt și castaniu ultima dată când am văzut-o, dar se poate să-i fi crescut. Ochi albaștri. Neobișnuit de frumoasă.

Dumnezeule, încă îi simțea parfumul.

— Vreun semn distinctiv?

— Da, avea unul. Un semn din naștere pe obraz, destul de vag. O pată de culoarea cafelei cu lapte cam cât o monedă de cinci cenți.

— O să-i anunț pe subordonații mei și poate că ar fi mai bine să-i lipim portretul-robot prin oraș.

— Ar fi grozav.

— De ce ai spus că a fost transferată de la biroul din Seattle?

— Nu am spus asta.

— Ei bine, știi de ce?

— Niște probleme de reorganizare internă, cel puțin așa umbla zvonul. Aș vrea să văd

mașina.

— Mașina?

— Cea neagră, marca Lincoln Town, pe care o conduceam când s-a produs accidentul.

— Oh, desigur.

— Unde aș putea să o văd?

— Există un cimitir de fiare vechi la periferia orașului, zise șeriful ridicându-se. Mai spune-mi o dată: care era adresa aceea?

— 604 First Avenue. O să te conduc până acolo.

— Nu e nevoie.

— Dar vreau să o fac.

— Eu *nu* vreau.

— De ce?

— Mai ai nevoie de ceva?

— Aș vrea să aflu rezultatele investigației tale.

— Întoarce-te mâine după ora prânzului. Vom vedea atunci cum stă treaba.

— Și mă vei duce la cimitirul de fiare vechi pentru a vedea mașina?

— Cred că putem aranja treaba asta. Dar pentru moment, să mergem. O să te conduc până afară.

* * *

În timp ce-și strecura brațele pe mâneci, Ethan își spuse că sacoul și cămașa lui miroseau acum ceva mai acceptabil. Se îndepărtă de clădirea în care se afla biroul șerifului din Wayward Pines. Încă duhnea, dar se gândi că mirosul de putrefacție avea să atragă mai puțin atenția decât dacă ar fi mers prin oraș îmbrăcat doar în pantalonii de la costum.

Mări pasul atât cât se simțea în stare, dar amețeala îl învăluia necruțătoare, iar capul îi plesnea de durere. Fiecare pas îi provoca o nouă agonie în zona cutiei craniene.

Localul Biergarten era deschis și gol, excepție făcând doar barmanul cu înfățișare plictisită care stătea pe un scaun înalt din spatele barului și citea un roman cu copertă broșată – una dintre ultimele cărți ale lui F. Paul Wilson.

Când Ethan ajunse lângă bar, întrebă:

— Beverly este cumva de serviciu în seara asta?

Bărbatul ridică un deget.

Trecură zece secunde până când acesta termină de citit pasajul.

În cele din urmă închise cartea și își concentră atenția asupra lui Ethan.

— Ce vă pot oferi de băut?

— Nimic. O caut pe femeia care a servit la bar noaptea trecută. Numele ei este Beverly. O brunetă drăguță. De vreo treizeci și cinci de ani. Destul de înaltă.

Barmanul se dădu jos de pe scaun și puse cartea pe tezgheaua barului. Părul său lung

și sur avea culoarea apei murdare rămase după spălatul vaselor, iar el îl purta strâns într-o coadă la spate.

— Ați fost aici? În acest restaurant?

— Chiar așa, zise Ethan.

— Și îmi spuneți că o brunetă înaltă v-a servit la bar?

— Exact. Se numea Beverly.

Bărbatul clătină din cap și zâmbi neîncrezător. Ethan sesiză expresia batjocoritoare de pe fața acestuia.

— Sunt doar doi oameni care lucrează aici, la bar, și care semnează statul de plată. Un tip pe nume Steve și cu mine.

— Nu, nu. Femeia asta m-a așteptat să termin consumația noaptea trecută. Am mâncat un burger. Am stat chiar în locul acela, adăugă Ethan, îndreptând arătătorul către scaunul de colț.

— Nu mi-o lua în nume de rău, amice, dar cât de mult ai băut aseară?

— Nu am băut nimic. Și nu sunt amicul tău. Sunt agent federal și știu sigur că am fost aici noaptea trecută. Știi cine m-a servit.

— Îmi pare rău, omule. Nu știu ce altceva pot să-ți spun. Cred că ai fost la alt restaurant.

— Nu, eu...

Ethan își pierdu brusc concentrarea. Își înfipse vârful degetelor în pielea de la tâmpile. Putea simți pulsul în artera temporală. Fiecare bătaie a inimii lui purta violența și răceala acelor migrene cumplite pe care le avea în copilărie – acea durere pasageră, dar înfiorătoare ce apărea fără milă de îndată ce mușca dintr-o înghețată pe băț sau savura dulciuri congelate.

— Domnule? Domnule, vă simțiți bine?

Ethan se îndepărtă de bar împleticindu-se. Reuși să spună doar:

— Ea a fost aici. Sunt sigur de asta. Nu înțeleg de ce faci...

Apoi se trezi afară, cu mâinile pe genunchi, aplecat deasupra unei băltoace de vomă. Înțelese imediat că provenea de la el, căci gâtul îl ardea cumplit din cauza gustului amar produs de bilă.

Ethan își îndreptă umerii și se șterse la gură cu mâneca sacoului. Soarele dispăruse deja în spatele stâncilor, iar răceala serii pusese stăpânire pe oraș.

Erau mai multe lucruri pe care trebuia să le facă. Să o găsească pe Beverly, apoi pe paramedicii de la locul accidentului, ca să-și recupereze bunurile personale, însă tot ce-și dorea în acel moment era să se ghemuiască într-un pat, într-o cameră întunecoasă. Să adoarmă și să scape de durere. De confuzie. Și de emoția aceea esențială din subconștientul său, care devenea din ce în ce mai intensă și mai greu de ignorat.

Groaza.

Sentimentul acut de primejdie. Ceva nu era în regulă.

* * *

Urcă împleticindu-se treptele din piatră și împinse ușile de la hotel.

Șemineul încălzea holul hotelului. Un cuplu de tineri ocupa canapeaua de două locuri de lângă foc, savurând vinul sclipitor din pahare. O vacanță romantică, probabil, își spuse el, bucurându-se de noua față, complet diferită, a orașelului Wayward Pines.

Un bărbat în frac stătea în fața pianului masiv din hol, cântând „Privește întotdeauna partea luminoasă a vieții”.

Ethan ajunsese la pupitrul recepției făcând eforturi să zâmbească, în pofida durerii ce-l chinuia.

Aceeași funcționară care-l evacuase din camera de hotel în acea dimineață începu să-i vorbească dinainte de a ridica privirea.

— Bine ați venit la hotelul Wayward Pines. Cu ce vă pot aju...

Se opri când îl văzu pe Ethan.

— Bună, Lisa.

— Sunt impresionată, zise ea.

— Impresionată?

— V-ați întors să plătiți. Mi-ați spus că veți face asta, dar, sinceră să fiu, nu am crezut că am să vă mai văd vreodată. Îmi cer scuze pentru...

— Nu, ascultă-mă. Nu am reușit nici astăzi să-mi găsesc portofelul.

— Vreți să spuneți că nu v-ați întors ca să plătiți camera pentru noaptea trecută? Așa cum mi-ați promis de nenumărate ori?

Ethan închise ochii, abia respirând din cauza durerii agonizante.

— Lisa, nici nu-ți poți imagina ce zi am avut! Am mare nevoie să mă întind undeva pentru câteva ore. Nici măcar nu-mi trebuie o cameră pentru toată noaptea. Doar un loc în care să-mi pot limpezi mintea și să dorm. Am niște dureri îngrozitoare.

— Opriți-vă! zise ea. Se ridică de pe scaun și se aplecă spre el peste pupitrul recepției. Nici acum nu puteți plăti și îmi cereți o cameră pentru încă o noapte?

— Nu am unde să mă duc.

— M-ați mințit!

— Îmi cer scuze. Sincer, am crezut că voi putea să le recuperez până...

— Înțelegeți că m-ați pus într-o situație riscantă? Că aș putea să-mi pierd slujba din cauza dumneavoastră?

— Îmi pare rău. Nu am vrut să...

— Plecați!

— Poftim?

— Nu m-ați auzit?

— Nu am unde să mă duc, Lisa. Nu am nici măcar un telefon. Nu am bani. Nu am mai

mâncat nimic de aseară și...

— Explicați-mi și mie din nou de ce ar fi toate astea problema mea.

— Trebuie să mă întind undeva. Doar câteva ore. Te implor.

— Parcă v-am explicat. Cât de clar am putut. E timpul să plecați.

Ethan nu se mișcă din loc. Se mulțumește să o privească, sperând ca femeia să vadă agonia din ochii lui și să i se facă milă de el.

— Acum, adăugă ea.

El ridică mâna ca și cum s-ar fi predat, îndepărtându-se apoi de pupitru. Când ajunse la ușă, Lisa strigă după el.

— Să nu vă mai întoarceți niciodată aici.

Ethan aproape că se prăbușește după ce coborî treptele din fața hotelului. Capul i se învârtea vertiginos când ajunse pe trotuar. Luminile stâlpilor de iluminat stradal și farurile mașinilor care treceau pe lângă el începuseră să se rotească în jurul lui. Avea impresia că puterea i se scurge din picioare, de parcă cineva ar fi scos dopul de scurgere.

Porni într-o direcție la întâmplare pe trotuar, confuz, apoi văzu clădirea din cărămidă roșie ce se ițea la vreo opt străzi distanță. Încă îi era frică de ea, dar acum avea nevoie de spital, își dorea cu disperare patul, somnul, medicamentele. Ar fi făcut orice ca să-i dispară durerea aceea.

Avea de ales. Ori se ducea la spital, ori avea să doarmă afară – pe o alee sau într-un parc, expus în fața elementelor naturii.

Dar spitalul se afla la opt străzi distanță de locul acela, atât de departe, și fiecare pas pe care-l făcea însemna un consum istovitor de energie. Luminile se dezintegrau peste tot în jurul lui, rotindu-se ca niște cozi de cometă din ce în ce mai strălucitoare, tot mai intense, distorsionându-i viziunea, de parcă ar fi văzut lumea ca pe o fotografie cu expunere îndelungată a orașului pe timp de noapte. Luminile aruncate pe asfalt de farurile mașinilor se prelungeau ca niște raze strălucitoare, în timp ce stâlpii de iluminat stradal păreau uriașe torțe aprinse.

Se izbi de cineva, iar un bărbat îl împinse, spunând:

— Mergi în direcția aceea?

La următoarea intersecție, Ethan se opri. Nu era sigur că avea să ajungă teafăr pe cealaltă parte a străzii. Făcu doi pași înapoi, clătinându-se, apoi se lăsă pe trotuar, cu spatele rezemat de zidul unei clădiri.

Strada devenise aglomerată – el nu putea vedea clar nimic, însă auzea pe asfalt pașii celor care treceau pe lângă el, precum și frânturi de conversații.

Pierdu orice noțiune a timpului.

Poate că visase.

Apoi realizează că zăcea întins pe o parte pe asfaltul rece; simți pe obraz răsuflarea cuiva și auzi niște voci.

Distinse câteva cuvinte, deși mintea lui nu le putea asambla într-o ordine firească.

Deschise ochii.

Era noapte.

Tremura de frig.

O femeie se lăsă în genunchi lângă el, iar el îi simți mâinile apucându-l de umeri. Ea îl scutură ușurel, în timp ce i se adresa:

— Domnule, vă simțiți bine? Mă puteți auzi? Domnule? Uitați-vă la mine și spuneți-mi ce s-a întâmplat...

— E beat, spuse o voce de bărbat.

— Nu, Harold, se simte rău.

Ethan încercă să distingă chipul femeii, dar era întuneric și nu vedea prea bine. Tot ce putea vedea erau stâlpii de iluminat strălucind peste drum ca niște mici sori și ocazional câteva dâre de lumină de la mașinile care treceau pe stradă.

— Mă doare capul, rosti el cu o voce care suna mult prea slabă, îndurerată și chinuită ca să fie a lui. Am nevoie de ajutor, murmură el.

Femeia îl luă de mână și îi spuse să nu-și facă griji și să nu-i fie frică. Cei pe care-i chemase în ajutor erau deja pe drum.

Și, cu toate că era sigur că mâna care o ținea pe a lui nu îi aparținea unei femei tinere, pentru că pielea era mult prea moale și subțire, precum hârtia uzată, vocea aceea i se părea atât de cunoscută, încât i se rupea inima.

Capitolul 4

După ce ieșiră din Seattle luară feribotul până la Bainbridge Island și se îndreptară spre nordul peninsulei, către Port Angeles – un convoi format din patru mașini care-i transportau pe cincisprezece dintre prietenii apropiați ai familiei Burke. Theresa sperase să fie o zi frumoasă, dar era frig și ploaia mărunț, iar cerul era cenușiu și plin de nori și nimic nu se mai vedea dincolo de culoarul îngust al autostrăzii pe care se deplasau.

Dar nimic din toate astea nu avea importanță. Mergeau indiferent de vreme și, chiar dacă nimeni nu ar fi vrut să o însoțească, ea și Ben ar fi fost în stare să plece singuri la drum.

La volan era prietena ei, Daria. Theresa stătea pe bancheta din spate, ținându-l de mână pe fiul ei de șapte ani și privind îngândurată pe fereastra presărată cu picături de ploaie, în timp ce pădurea deasă pe lângă care treceau în viteză părea o masă difuză de un verde-închis.

După câțiva kilometri la vest de oraș, pe autostrada 112, ajunseră la capătul potecii marcate spre Striped Peak. Era încă înnorat, însă ploaia se oprise.

Porniră în tăcere de-a lungul apei. Nu se auzea nimic în afară de zgomotul pașilor plescăind prin noroi și de freamătul surd al valurilor.

Theresa își aruncă privirea spre micul golf care se vedea mai jos de potecă. Apa nu mai era la fel de albastră cum își amintea și își spuse că de vină era probabil plafonul de nori care denatura culoarea golfului, și nu memoria ei.

Grupul trecu pe lângă buncărele din vremea celui de-al Doilea Război Mondial, apoi începu să urce prin crângul de ferigi și intră în pădure.

Mușchi de pământ peste tot.

Copaci din care încă mai picura apa după ploaie.

Vegetație abundentă chiar dacă era început de iarnă.

Se apropiau de culme.

În tot acest timp, nimeni nu scosese vreun cuvânt.

Theresa simțea fierbințeala din picioare și lacrimile care o năpădeau. Când ajunseră pe culme începu să plouă, dar ploaia nu era torențială, ci doar câțiva stropi rătăciți, purtați de vânt în toate direcțiile.

Theresa păși pe pajiștea de pe culme. Plângea de-a binelea acum. Într-o zi senină, panorama ar fi fost completă și ar fi putut admira marea, care se afla la vreo trei sute de metri dedesubt.

În ziua aceea vârful muntelui era învăluit în ceață.

Se prăbuși în iarba udă, își lăsă capul între genunchi și scoase un strigăt.

Simțea doar stropii grei de ploaie răpăind pe gluga ponchoului ei și nimic mai mult. Ben se așeză lângă ea. Theresa îl cuprinse cu brațul, spunându-i:

- Ai urcat voinicește, puiule. Cum te simți?
- Bine, cred. Aici e?
- Da, aici. Ai putea vedea până departe dacă nu ar fi ceață.
- Și ce facem acum?

Ea își șterse ochii și trase aer în piept, suspinând.

— Acum voi spune câteva cuvinte despre tatăl tău. Poate vor vrea și ceilalți să spună câte ceva.

- Și eu trebuie să vorbesc?
- Doar dacă vrei.
- Nu vreau.
- În regulă.
- Asta nu înseamnă că nu-l mai iubesc.
- Știu asta.
- Crezi că el ar fi vrut să vorbesc despre el?
- Nu și dacă asta te face să te simți stânjenit.

Theresa închise ochii și încercă să se adune preț de câteva secunde. Apoi se ridică cu greu în picioare. Prietenii ei păseau de colo colo printre ferigi, suflându-și în palme ca să se încălzească. Pe culme era frig. Un vânt puternic culca ferigile la pământ în valuri verzi, iar aerul era destul de rece încât să le transforme respirația în aburi.

Își chemă prietenii lângă ea și imediat se adunară cu toții, în pofida ploii și a vântului. Theresa le povesti cum ea și Ethan făcuseră o excursie în peninsulă la câteva luni după ce începuseră să se vadă. Se cazaseră la B&B în Port Angeles și, într-o după-amiază târzie, urcaseră pe potecă până la Striped Peak. Ajunseseră pe culme la apusul soarelui, într-o seară senină și liniștită, și în timp ce ea admira peninsula până în depărtare, spre sudul Canadei, Ethan pusese un genunchi jos și o ceruse în căsătorie.

El cumpărase în dimineața aceea un inel de jucărie de la un automat de dulciuri dintr-un magazin de cartier. Spusese că nu plănuise așa ceva, dar că realizase în excursia aceea că voia să-și petreacă restul vieții alături de ea. Îi spusese că nu fusese niciodată mai fericit decât în momentul acela, când avea toată lumea întinsă la picioarele lor.

— Nici eu nu plănuisem așa ceva, zise Theresa, dar am spus da, apoi am stat pe culme acolo sus și am urmărit soarele intrând în mare. Eu și Ethan am stabilit de nenumărate ori să ne întoarcem aici într-un weekend, dar știți ce se spune despre viață și cum îți faci mereu alte planuri. Oricum, am avut momentele noastre perfecte... Ea își sărută fiul în creștet și continuă: ...și momentele noastre mai puțin perfecte, dar cred că Ethan nu a fost niciodată mai fericit, mai lipsit de griji și mai optimist în privința viitorului decât atunci, privind apusul de pe culmea muntelui, acum treisprezece ani. Așa cum știți, circumstanțele dispariției sale...

Ea se opri, încercând să-și stăpânească valul de emoție ce amenința să se reverse și

care era în așteptare, mereu în așteptare.

— Ei bine, nu avem un corp, cenușă sau altceva, dar... Zâmbi printre lacrimi. Am adus totuși asta.

Ea scoase din buzunar un inel vechi din plastic.

Stratul auriu de sedef de pe suprafața acestuia se scorojise de mult, iar prisma din sticlă din mijloc de culoarea smaraldului încă mai stătea prinsă în montura fragilă.

Câțiva dintre cei prezenți plângeau, la rândul lor.

— El mi-a luat în cele din urmă un diamant, adăugă ea, dar mi s-a părut mai potrivit și, bineînțeles, mai puțin costisitor să aduc acest inel. Scoase un hârleț mic din rucsacul ud. Vreau să las aici ceva drag lui Ethan, iar acest obiect mi se pare cel mai potrivit. Ben, mă ajuți?

Theresa îngenunche și îndepărtă ferigile până ajunse la sol.

Terenul era mocirlos după ploaie, iar hârlețul pătrundea ușor în pământ. Ea începu să sape și scoase câteva bucăți de pământ, apoi îl lăsă pe Ben să facă la fel.

— Te iubesc, Ethan, șopti ea, și îmi lipsești foarte mult.

Aruncă inelul în mica groapă și o acoperi cu pământul săpat, apoi nivelă movilița cu dosul hârlețului.

* * *

În noaptea aceea, după ce se întoarseră la casa lor aflată pe culmea unui deal, în cartierul Queen Anne, Theresa dădu o petrecere. Umplu casa cu prieteni, cunoștințe, colegi de serviciu și o grămadă de sticle cu băutură.

Micul lor cerc de prieteni intimi – acum niște oameni responsabili și adevărați profesioniști – fuseseră pe vremuri rebeli și nebunatici, dedați exceselor, iar pe drumul de întoarcere cu mașina juraseră cu toții să mai tragă o beție în memoria lui Ethan.

Și se ținură de cuvânt. Băură peste măsură.

Vorbiră despre Ethan.

Râseră și plâneră.

* * *

La 10.30, Theresa stătea pe terasa lor cu vedere spre curtea mică din spatele casei și – în rarele ocazii când cerul era senin – privea către zgârie-norii din Seattle și Mount Rainier, masivul alb și impresionant din partea sudică.

În noaptea aceea clădirile din centrul orașului erau învăluite în ceață, împodobind plafonul jos de nori cu o strălucire de neon.

Se aplecă peste balustradă în timp ce fuma o țigară cu Daria – un lucru pe care nu-l mai făcuse din timpul colegiului, de la întrunirile frăției din care făcea parte – și savura cel de-al cincilea pahar de G&T^[6] din seara aceea.

Nu mai băuse atât de mult de ani întregi. Știa că avea să plătească scump acest exces în dimineața următoare, dar pentru moment se bucura de minunata euforie care o

proteja de colțurile ascuțite ale realității: întrebările rămase fără răspuns, teama care nu o părăsea niciodată și care îi bântuia visele.

Îi spuse Dariei:

— Dar dacă nu voi putea beneficia de asigurarea lui de viață?

— De ce nu, draga mea?

— Nu există nicio dovadă că e mort.

— Asta e ridicol.

— Va trebui să vând casa asta. Nu pot plăti ratele creditului ipotecar din salariul meu de asistent juridic.

Simți brațul Dariei strecurându-se pe sub al ei.

— Nu te gânde la asta acum. Nu uita că ai prieteni care te iubesc. Care nu ar permite să ți se întâmple ceva – ție sau lui Ben.

Theresa își puse paharul gol pe balustrada pontonului.

— El nu a fost perfect, zise ea.

— Știu.

— Asta nu înseamnă că a greșit foarte mult. Dar greșelile pe care le-a făcut și consecințele... l-au costat scump. L-am iubit, întotdeauna. Chiar și atunci când am aflat totul, am știut că aveam să-l iert. Chiar dacă ar mai făcut-o o dată, eu tot nu l-aș fi părăsit.

Eram a lui, înțelegi?

— Deci voi doi v-ați împăcat definitiv înainte ca el să plece?

— Da. Vreau să spun... încă mai existau resentimente... Ce a făcut el...

— Știu.

— Dar reușisem să trecem peste ceea ce a fost mai greu. Mergeam la consiliere. Am fi reușit să trecem peste asta. Iar acum... sunt o mamă singură, D.

— Să mergem să te bagi în pat, Theresa. A fost o zi lungă. Nu te atinge de nimic acum. O să vin mâine-dimineață să te ajut la curățenie.

— Au trecut aproape cincisprezece luni de când e plecat și în fiecare zi mă trezesc cu speranța că asta nu se întâmplă în realitate. Aștept în continuare să mă sune pe telefonul mobil. Să primesc măcar un mesaj de la el. Ben mă întreabă mereu când vine tatăl lui înapoi acasă. El știe deja răspunsul, dar i se întâmplă același lucru care mi se întâmplă și mie... din același motiv îmi verific permanent telefonul.

— De ce, scumpo?

— Pentru că, de fiecare dată, sper să văd afișat pe ecran un apel pierdut de la Ethan. Și poate că, atunci când Ben mă va întreba de tatăl său, voi avea un răspuns diferit pentru el. Poate o să-i spun că tatăl lui se întoarce din deplasare săptămâna viitoare.

Cineva strigă numele Theresei.

Ea se întoarce grijulie, nesigură pe picioare din cauza ginului.

Parker, unul dintre tinerii asociați de la firma de avocatură la care lucra ea, stătea în

pragul ușii glisante din sticlă.

— Este cineva aici care vrea să te vadă, Theresa.

— Cine?

— Numele lui este Hassler.

Theresa simți un nod în stomac.

— Cine e? întrebă Daria.

— Șeful lui Ethan. La naiba, sunt beată.

— Vrei să-i spun că nu poți...

— Nu. Vreau să vorbesc cu el.

Theresa îl urmă pe Parker înăuntru.

Cu toții erau cherceliți, iar petrecerea se spărsese.

Jen, colega ei de cameră din primul an de colegiu, adormise pe canapea.

Câteva dintre celelalte prietene ale ei se adunaseră în bucătărie în jurul unui iPhone, bete crișă, încercând să găsească un taxi pe speaker.

Sora ei, Margie, o abstinentă convinsă și probabil singura persoană adultă din casă care rămăsese trează, o prinse de braț în trecere și îi șopti că Ben dormea liniștit la etaj, în camera lui.

Hassler aștepta în hol. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cravată lărgită la gât, și avea ochii umflați. Ea se întrebă dacă venise direct de la birou.

— Bună, Adam, îl întâmpină Theresa.

După o îmbrățișare scurtă și un sărut pe obraz, Hassler îi spuse:

— Îmi pare rău că nu am putut să vin mai devreme. A fost... ei bine, am avut o zi grea.

Dar am ținut să trec pe aici, măcar pentru un minut.

— Înseamnă foarte mult pentru mine. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— O bere ar fi minunată.

Theresa se duse împleticindu-se către butoiașul pe jumătate gol de Fat Tire și umplu cu bere un pahar din plastic.

Apoi se așeză alături de Adam pe cea de-a treia treaptă a scărilor.

— Îmi cer scuze, zise ea. Am băut cam mult. Am vrut să ne despărțim de Ethan ca în vremurile noastre bune.

Hassler sorbi din paharul cu bere. Era cu un an sau doi mai mare decât Ethan. Mirosea vag a Old Spice și purta aceeași tunsoare cazonă pe care o avea și atunci când îl cunoscuse prima dată – la petrecerea de Crăciun a companiei, care avusese loc cu o mulțime de ani în urmă. O barbă roșcovană abia mijită îi acoperea maxilarul. Theresa simțea duritatea pistolului pe care bărbatul îl ținea la șold.

— Ai încă probleme cu asigurarea de viață a lui Ethan? o întrebă Hassler.

— Da. Nu se grăbesc să plătească. Cred că mă vor face să-i dau în judecată.

— Dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să-i sun pe cei de la asigurări la începutul

săptămânii viitoare. Să încerc să-i conving cumva, să forțăm cumva lucrurile.

— Ți-aș rămâne recunoscătoare, Adam.

Ea își dădu seama că vorbea foarte rar și extrem de prudent, străduindu-se să pronunțe cuvintele corect.

— Îmi vei trimite datele de contact ale agentului firmei de asigurări? o întrebă el.

— Da.

— Vreau să știi, Theresa, că e singurul lucru la care mă gândesc în fiecare zi – să aflu ce s-a întâmplat cu Ethan. Și voi afla, îți promit.

— Crezi că e mort?

O întrebare pe care nu ar fi pus-o în ruptul capului dacă ar fi fost trează.

Hassler rămase tăcut, uitându-se țintă la berea de culoarea chihlimbarului din paharul său. În cele din urmă, spuse:

— Ethan... a fost un agent foarte bun. Probabil cel mai bun dintre oamenii mei.

Acesta e adevărul.

— Iar tu crezi că ar fi trebuit să auzim până acum ceva despre el sau...

— Exact. Îmi pare rău.

— Nu, este...

El îi întinse batista lui, iar Theresa plânse în ea câteva clipe înainte să-și șteargă ochii. Să nu știi nimic... e atât de greu. Obişnuiam să mă rog să mai fie în viață. Acum mă rog măcar să-i găsesc corpul. Un lucru fizic care să-mi ofere răspunsuri și care să mă lase să merg mai departe. Pot să te întreb ceva, Adam?

— Desigur.

— *Tu* ce crezi că s-a întâmplat?

— Poate că nu este momentul acum să...

— Te rog.

Hassler termină paharul cu bere.

Merse până la butoiaș, umplu din nou paharul și se întoarse.

— Să luăm ceea ce știm drept punct de plecare, bine? Ethan a ajuns în Boise cu avionul, o cursă directă din Seattle, la 8.30 a.m., pe 24 septembrie, anul trecut. A mers la biroul nostru din centrul orașului, în clădirea US Bank, și s-a întâlnit cu agentul Stallings și cu echipa acestuia. Au avut o ședință de două ore și jumătate, apoi Ethan și Stallings au plecat din Boise pe la 11.15 a.m.

— Îndreptându-se spre Wayward Pines pentru a cerceta...

— Printre altele, dispariția agenților Bill Evans și Kate Hewson.

Doar simpla rezonanță a numelui acelei femei era ca un cuțit ce aluneca printre coastele Theresei. Simți brusc nevoia să mai bea ceva.

Hassler continuă:

— Tu ai vorbit ultima dată cu Ethan pe mobil, la ora 8.00 p.m., când el era în Lowman,

Idaho, unde cei doi agenți s-au oprit pentru a face plinul.

— Legătura era foarte proastă pentru că ei erau deja în munți.

— În acel moment, erau la distanță de o oră de Wayward Pines.

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Am să te sun la noapte de la hotel, iubito”.

Iar eu am încercat să-mi iau rămas-bun și să-i spun că-l iubesc, dar legătura s-a întrerupt.

— Și telefonul tău a fost de fapt ultimul contact pe care l-a avut soțul tău cu cineva. Cel puțin, cineva care este încă în viață. Desigur... restul îl știi.

Ea știa restul și nu voia să-l mai audă din nou.

La 3.07 p.m., la o intersecție din Wayward Pines, agentul Stallings virase cu mașina în fața unui camion Mack. El fusese ucis pe loc și, din cauza violenței coliziunii și a gradului de distrugere a locului de lângă șofer, mașina fusese transportată într-o altă locație pentru ca trupul lui Ethan să poată fi descarcerat. Doar că atunci când tăiaseră portiera și smulseseră o parte din capota mașinii pentru a ajunge în interior, descoperiseră că locul de lângă șofer era gol.

— Celălalt motiv pentru care am venit, Theresa, este faptul că trebuie să-ți dau niște vești. După cum știi, nu am fost mulțumiți de expertiza internă pe care am efectuat-o în cazul mașinii lui Stallings, un Lincoln Town.

— Înțeleg.

— Așa că am cerut o favoare de la echipa de analiză științifică a FBI-ului, CODIS^[7]. Ei fac cercetări cu adevărat uimitoare – cele mai grozave, de fapt – și tocmai au ajuns la niște rezultate după o săptămână de examinare a mașinii.

— Și...

— Măine pot să-ți trimit prin e-mail raportul lor – dar, pe scurt, pot să te asigur că nu au găsit nimic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu au găsit nimic. Nici celule de piele, nici sânge, păr sau urme de transpirație. Nici măcar ceea ce ei numesc ADN degradat. Dacă Ethan ar fi călătorit trei ore cu mașina de la Boise spre Wayward Pines, această echipă ar fi trebuit să găsească cel puțin niște urme moleculare care să dovedească faptul că a fost în mașină.

— Cum e posibil așa ceva?

— Încă nu știu.

Theresa se prinse de balustradă, făcu un efort și se ridică în picioare.

Își făcu drum către barul improvizat de pe postamentul chiuvetei. Nici nu se mai deranjă să-și toarne un alt G&T. Își puse câteva cuburi de gheață într-un pahar scurt cu fundul gros, pe care îl umplu cu niște vodcă premium.

Luă o înghițitură zdravănă și, abia ținându-se pe picioare, se întoarse lângă Hassler.

— Nu știu cum să interpretez aceste informații, Adam, zise ea, iar când mai luă o înghițitură din pahar, înțelese că aceea era băutura care avea să o împingă ferm peste

limită.

— Nici eu nu știu. Tu m-ai întrebat ce cred că s-a întâmplat.

— Chiar așa?

— Nu am niciun răspuns pentru tine. Nu încă. Între noi fie vorba, pot să-ți spun că l-am mai cercetat o dată pe agentul Stallings. Și pe toți cei care au avut acces la locul accidentului înaintea sosirii mele. Dar până acum nu am ajuns nicăieri. Și, așa cum știi, toate astea s-au petrecut cu mai bine de un an în urmă.

— Ceva nu este în regulă, zise ea.

Hassler o privi îndelung, vădit tulburat.

— La naiba, nu știu ce să spun, zise el.

* * *

Theresa îl conduse până la mașină și rămase apoi pe strada udă, în ploaie, urmărind cu privirea luminile stopurilor din spate ale mașinii care se îndepărta. Acestea se văzură din ce în ce mai slab, până ce dispărură complet după culmea dealului.

În ambele direcții ale străzii putea vedea luminile pomilor de Crăciun din casele vecinilor ei. Ea și Ben încă nu făcuseră bradul și se îndoia că avea să mai împodobească vreunul în acest an. Gestul i s-ar fi părut deplasat – un soi de acceptare a acestui coșmar, o confirmare finală, resemnată, a faptului că Ethan nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

Mai târziu, după ce fiecare plecă cu taxiul acasă, ea se întinse pe canapeaua de la parter, unde totul era vrainste după petrecere, luptându-se cu amețea.

Nu putea să adoarmă. Nu putea să se gândească la altceva.

De fiecare dată când deschidea ochii, se concentra asupra ceasului agățat pe perete și urmărirea minutarul învârtindu-se între orele două și trei a.m.

La ora două și patruzeci de minute, incapabilă să mai suporte greața și amețea, se ridică de pe canapea și se duse clătinându-se în bucătărie.

Luă din dulap unul dintre puținele pahare rămase curate și îl umplu cu apă de la robinet. Bău apa și mai umplu paharul încă de două ori până când reuși să își potolească setea.

Bucătăria era un dezastru. Micșoră intensitatea luminii și începu să umple mașina de spălat vase. Simțea o anumită satisfacție văzând-o cum se umple. Iniție ciclul de spălare, apoi merse în jurul casei cu un sac de gunoi din plastic și adună paharele de bere, farfuriile de unică folosință și șervețelele aruncate pe jos.

Pe la patru a.m. casa arăta ceva mai bine, iar ea nu se mai simțea beată deloc, deși în spatele ochilor simțea o durere ce amenința să se amplifice – primul semn care indica apropierea migrenei.

Desprinse trei pilule de Advil din folia de plastic și rămase în bucătărie, lângă chiuvetă, așteptând răsăritul. Nu se auzea decât răpăiala ploii pe platforma terasei din

spate.

Umplu chiuveta cu apă fierbinte și turnă înăuntru niște detergent de vase, urmărind bulele care începeau să se aglomereze la suprafața apei.

Își scufundă mâinile în apă, lăsându-le acolo până ce fierbințeala deveni insuportabilă.

Stătuse exact acolo în acea ultimă noapte, când Ethan venise târziu de la serviciu.

Nu auzise ușa din față închizându-se.

Nu-i auzise pașii.

Tocmai freca o cratiță când îi simțise mâinile încolăcindu-se în jurul taliei ei și răsufierea lui în spate, pe gât.

— *Îmi pare rău, T.*

Ea continuă să frece cratița, apoi spuse:

— *Ora șapte, ora opt... Asta înseamnă târziu. E zece treizeci, Ethan. Nici nu știu cum să numesc asta.*

— *Ce face micuțul nostru?*

— *A adormit în living, așteptând să-ți arate trofeul lui.*

Ea urăște faptul că simpla atingere a mâinilor lui o poate dezarma într-o milisecundă, spulberându-i furia. Simțise o atracție oarbă pentru el încă din prima clipă în care îl zărise peste tejgheaua barului, în Tini Bigs. Un avantaj inechitabil.

— *Trebuie să iau avionul spre Boise mâine-dimineață, la prima oră, îi șoptește el în ureche.*

— *Ziua lui de naștere e sâmbătă, Ethan. Împlinește șase ani doar o dată în viață.*

— *Știu. Și urăsc acest lucru. Dar trebuie să plec.*

— *Știi cât de rău o să se simtă dacă tu nu vei fi aici? Știi de câte ori mă va întreba de ce nu ești?*

— *Am înțeles, Theresa, bine? Crezi că pe mine mă doare mai puțin decât pe tine?*

Ea îi împinge mâinile de pe șoldurile ei și se întoarce ca să-l înfrunte.

— *Această nouă misiune are vreo legătură cu ea? Încerci să o găsești?*

— *Nu am de gând să încep cu asta acum, Theresa. Trebuie să fiu gata în cinci ore ca să nu pierd avionul. Nici nu mi-am împachetat lucrurile.*

Când aproape ieșise din bucătărie, se oprește și se întoarce spre ea.

Se uită unul la altul preț de câteva secunde peste masa din bucătărie, unde stă farfuria cu mâncare sleită ce avea să fie ultima pe care Ethan o mănâncă sub acoperișul casei sale.

— *Știi, zice el, s-a terminat. Am trecut mai departe. Dar tu nu te comporti ca și cum totul s-ar fi...*

— *M-am săturat, atâta tot, Ethan.*

— *De ce anume?*

— *Serviciul, serviciul și iar serviciul, dar ce a mai rămas pentru noi? Resturi, atâta tot.*

El nu răspunse, dar ea văzu mușchii maxilarului său încordându-se.

Până și la ora aceea târzie din noapte, după o zi de cincisprezece ore la birou, el arăta nemaipomenit așa cum stătea sub spoturile luminoase, îmbrăcat în costumul acela negru în care ea nu se sătura niciodată să-l privească.

Furia ei se mai potoli.

O parte, din ea simțea nevoia să se ducă spre el, să fie cu el.

Avea o asemenea putere asupra ei...

Un soi de magie pe care nu și-o putea explica.

Capitolul 5

Ea traversează bucătăria și se apropie de el, iar el o cuprinde cu brațele și își îngroapă nasul în părul ei. Ethan face des acest gest, încercând să simtă din nou mirosul primei lor întâlniri – un amestec subtil de parfum, balsam și o esență suavă, care pe vremuri îi făcuse inima să-i sară din piept. Dar acum parfumul acela ori s-a schimbat, ori s-a pierdut, ori a devenit o parte din el – una cu care este atât de obișnuit, încât nu mai poate detecta acel miros care îl purta mereu înapoi în timp, la acele prime zile ale relației lor. Parfumul acela era chiar mai important pentru el decât părul ei blond tăiat scurt și ochii verzi. Un sentiment de noutate. O turnură proaspătă. Ca o după-amiază friguroasă de octombrie cu cerul de un albastru luminos, când Munții Cascadelor și Parcul Național Olympic au culmile acoperite de zăpadă proaspătă, iar copacii din oraș abia încep să se schimbe.

El o îmbrățișează.

Rușinea și frustrarea pe care le simțise din cauza lui sunt încă vii. El nu poate spune cu siguranță, dar dacă ea i-ar fi făcut așa ceva, probabil că ar fi părăsit-o deja. E uimit de dragostea ei pentru el. De loialitatea ei. Până acum, dincolo de ceea ce merită el, dragostea ei îl face să simtă o rușine și mai mare.

– Mă duc să mă uit ce face, spune Ethan în șoaptă.

– OK.

– Când mă întorc jos, vei sta cu mine în timp ce mănânc?

– Desigur.

El își dă jos sacoul și-l pune pe balustradă, apoi se descălță de pantofii negri și urcă scările fără zgomot, sărind peste cea de-a cincea treaptă, care scârțâie mereu.

Nu mai sunt alte scânduri stricate în dușumea, iar Ethan ajunge în pragul dormitorului și deschide ușa încet, până când o dungă de lumină se ivește în spațiul dintre marginea ușii și rama acesteia.

Pentru cea de-a cincea aniversare a lui Ben, pictaseră pereții astfel încât să redea atmosfera spațiului cosmic: întuneric total. Stele. Spiralele unor galaxii îndepărtate. Planete. Ocazionalul satelit sau o rachetă spațială care străbate spațiul. Un astronaut plutind în neant.

Fiul lui doarme într-o încălceală de pături, cu un mic trofeu în mână – un băiat auriu, din plastic, care trage un șut într-o minge de fotbal.

Ethan pășește încet pe covor – împrăștiind câteva piese LEGO și Hot Wheels de pe covor. Se ghemuiește lângă pat. Ochii lui s-au obișnuit cu întunericul – destul cât să distingă trăsăturile lui Ben.

Naivitate.

Seninătate.

Acum sunt închiși, dar ochii lui Ben sunt migdalați ca ai mamei lui.

Are gura lui Ethan.

Simte acum o durere tactilă când îngenunchează în întuneric lângă patul fiului său, care va împlini în curând șase ani. Încă o zi de naștere pe care avea să o rateze complet.

Băiatul lui este cea mai perfectă și mai frumoasă ființă pe care a văzut-o vreodată și simte acut trecerea inexorabilă a miilor de momente petrecute în compania acestei mici persoane, care va deveni bărbat mai curând decât și-ar putea imagina.

Atinge obrazul lui Ben cu dosul mâinii.

Se apleacă și sărută fruntea băiatului.

Îi dă după ureche o șuviță de păr.

— Sunt atât de mândru de tine, îi șoptește el. Nici nu-ți poți imagina.

Cu un an în urmă, în dimineața zilei în care murise într-un sanatoriu, răpus de vârsta înaintată și de pneumonie, tatăl lui Ethan îl întrebase pe acesta cu voce aspră:

— Petreci ceva timp alături de fiul tău?

— Cât de mult pot, răspunsese el, însă tatăl lui își dăduse seama că minte după privire.

— Va fi pierderea ta, Ethan. Va deveni adult și te vei trezi că va fi prea târziu. Vei fi în stare să dăruiești un regat doar ca să te poți întoarce în timp și să petreci o singură oră cu fiul tău pe când era copil. Să-l strângi la piept. Să-i citești o carte. Să arunci o minge celui în ochii căruia nu ai cum să greșești. El nu vede încă eșecurile tale. El te privește cu o dragoste sinceră și dragostea asta nu va dura, să știi, așa că bucură-te de ea atât cât mai poți.

Ethan se gândește adesea la această conversație, în special atunci când stă întins noaptea în pat și toți ceilalți dorm, iar viața lui trece urlând cu viteza luminii – povara facturilor și planurile de viitor, eșecurile lui anterioare și toate acele momente la care este absent, bucuria pe care o pierde –, toate adunându-se pe pieptul lui ca un bolovan.

— Mă auzi? Ethan?

Uneori simte că se sufocă.

Uneori gândurile îl năpădesc atât de rapid, încât e nevoit să găsească o amintire perfectă.

Să se agațe de ea.

O plută a vieții.

— Ethan, vreau să te agăți de vocea mea și să o lași să te poarte spre suprafața conștienței.

Lăsând-o să plutească până ce anxietatea dispare și este copleșit de oboseală, iar el poate, în sfârșit, să alunece dedesubt.

— Știu că este greu, dar trebuie să încerci.

În singurele momente din viața lui care îi pot oferi liniște...

— Ethan.

Vise.

Ochii lui se deschiseră.

O lumină era îndreptată spre fața lui – o rază subțire, dar intensă, de un albastru

orbitor.

O lanternă tip stilou.

El clipi de câteva ori și raza dispăru, iar când deschise din nou ochii, văzu la vreo treizeci de centimetri de fața lui un bărbat care îl privea de sus prin lentilele ochelarilor cu rame aurii.

Avea ochi mici și negri și era ras în cap.

O barbă sură foarte scurtă era singurul indiciu al vârstei bărbatului, pielea lui fiind în rest netedă și luminoasă.

Acesta zâmbi. Avea niște dinți mici și perfecți.

— Mă poți auzi acum, nu-i așa?

Tonul bărbatului era formal. Sugera înțelegere și amabilitate.

Ethan încuviință din cap.

— Știi unde te afli?

Ethan fu nevoit să se gândească o clipă – visase despre Seattle, Theresa și Ben.

— Să începem altfel. Știi cum te numești? îl întrebă bărbatul.

— Ethan Burke.

— Foarte bine. Acum te întreb din nou: știi unde te afli, Ethan?

Putea simți răspunsul plutind undeva la limita memoriei sale, dar era și multă confuzie acolo – ca și cum mai multe realități ar fi fost într-o competiție strânsă.

Într-una dintre aceste realități el se afla în Seattle.

În alta, la un spital.

Și în cea de-a treia, se afla într-un oraș idilic de munte numit... Era un gol acolo unde ar fi trebuit să fie numele orașului.

— Ethan.

— Da?

— Dacă ți-aș spune că ești într-un spital din Wayward Pines, asta ți-ar mai limpezi memoria?

Această informație nu numai că-i limpezi memoria, dar îl făcu să-și amintească totul pe loc, ca și cum ar fi fost izbit dintr-odată de un jucător de fotbal american, amintirile ultimelor sale patru zile ciocnindu-se în capul lui și înșiruindu-se ordonat într-o succesiune de evenimente pe care era sigur că se putea baza.

— OK, zise Ethan. OK. Îmi amintesc.

— Totul?

— Așa cred.

— Care-i ultima ta amintire?

Îi trebui un moment ca să se adune, ca să înlătore pânzele de păianjen ale sinapselor sale neuronale, dar își aminti.

— Am avut o durere de cap teribilă. Stăteam pe trotuarul străzii principale și mi-am...

— Pierdut cunoștința.

— Exact.

— Mai ai încă durerea aceea de cap?

— Nu, a dispărut.

— Eu sunt doctorul Jenkins.

Bărbatul strânse mâna lui Ethan, apoi se așeză pe un scaun de lângă patul acestuia.

— Ce fel de doctor sunteți? întrebă Ethan.

— Psihiatru. Ethan, vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări, dacă nu te deranjează. Le-ai spus câteva lucruri interesante doctorului Miter și asistentei sale prima dată când ai fost adus aici. Știi la ce mă refer?

— Nu.

— Spuneai ceva despre un cadavru descoperit într-o casă din acest oraș. Și că nu ai reușit să iei legătura cu familia ta.

— Nu-mi amintesc să fi vorbit cu asistenta sau cu doctorul.

— Delirai în acel moment. Ai avut vreodată tulburări psihice, Ethan? Vreo boală mentală?

Până atunci, Ethan stătuse întins în pat.

Făcu un efort, încercând să se ridice în capul oaselor.

Printre jaluzelele trase răzbătea lumina.

Era miezul zilei.

Acest fapt îl bucura – era ceva instinctual, probabil.

— Ce fel de întrebare e asta? întrebă Ethan.

— Una pe care o adresez de obicei și pentru care sunt plătit. Ai apărut astă-noapte aici fără portofel și fără vreun act de identitate...

— Am fost scos acum câteva zile dintr-o mașină implicată într-un accident, și nici șeriful, nici paramedicii nu și-au făcut nenorocita de datorie, așa că am rămas blocat aici fără telefon, bani sau vreun act de identitate. Nu mi-am pierdut portofelul.

— Liniștește-te, Ethan. Nimeni nu te acuză de nimic. Insist din nou că trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Ai suferit de vreo boală mentală?

— Nu.

— Știi să fi existat vreo boală mentală în familia ta?

— Nu.

— Ai suferit vreodată de sindromul stresului posttraumatic?

— Nu.

— Dar ai luptat în cel de-al doilea război din Golf.

— De unde știți acest lucru?

Jenkins făcu un semn spre gâtul lui Ethan.

Ethan își coborî privirea spre piept și zări plăcuța de identificare agățată de lanțul

care-i atârna la gât. Ciudat. El păstra acest medalion militar în sertarul noptierei sale. Nu-și putea aminti când îl purtase ultima dată. Nu se gândise să și-l pună la gât când plecase la drum în această misiune și era sigur că nu-l pusese în bagaj și nici nu intenționase să-l poarte.

Citi numele său, gradul, codul personal de asigurări sociale, grupa sanguină și preferințele religioase („FĂRĂ PREFERINȚE RELIGIOASE”) gravate pe plăcuța din oțel inoxidabil.

Plutonier-major Ethan Burke.

— Ethan?

— Da?

— Ai luptat în cel de-al doilea război din Golf?

— Da. Am pilotat un UH-60.

— Ce-i ăsta?

— Un elicopter Black Hawk.

— Ai fost în vârtoarea luptei, presupun.

— Am fost.

— De multe ori?

— Ați putea spune și așa.

— Ai fost rănit?

— Nu înțeleg ce legătură au toate astea cu...

— Răspunde, te rog, la întrebarea mea.

— Am fost rănit în cea de-a doua confruntare de la Fallujah, în iarna lui 2004. A fost o misiune de evacuare medicală și nu a trebuit decât să luăm la bord câțiva pușcași marini răniți.

— A fost cineva ucis atunci?

Ethan inspiră adânc.

Apoi expiră.

Sincer, întrebarea îl luase prin surprindere. Se trezi acum încercând să-și adune toate puterile pentru a rezista acelei succesiuni de imagini pe care se chinuise atât să le uite și din cauza cărora făcuse nenumărate ședințe de terapie, în efortul de a le accepta și de a trece mai departe.

Unda de șoc în timp ce RPG⁽⁸⁾-urile explodează peste tot în jurul lui.

Bucata desprinsă din coada elicopterului și rotorul acestuia căzând de la patruzeci și cinci de metri, pe strada de dedesubt.

Efectul imediat al accelerației gravitaționale în timp ce elicopterul se învârte haotic.

Sirenele care urlă fără oprire.

Manșa elicopterului devenită rigidă, imposibil de manevrat.

Impactul nu e nici pe departe atât de devastator precum se așteptase.

Își pierduse cunoștința doar jumătate de minut.

Centura de siguranță e blocată și nu poate ajunge la cuțitul său KA-BAR.

— Ethan? A fost cineva ucis?

Gloanțele rebelilor ciuruiesc deja cealaltă latură a elicopterului prăbușit. Cineva trage în epavă cu un pistol mitralieră AK.

Prin parbrizul crăpat, vede doi medici care se îndepărtează de elicopter șchiopătând. Șocul traumatic.

— Ethan...

Direct în rotorul cu patru pale care se rotesc încă destul de rapid...

Acolo.

Nu mai e.

Sângele se prelinge pe parbriz.

Mai multe focuri de armă.

Rebelii se apropie.

— Toți au fost uciși atunci. Numai eu am scăpat, zise Ethan.

— Ai fost singurul supraviețuitor?

— Corect. Am fost capturat.

Jenkins își notă ceva într-un carnețel cu coperte din piele, apoi spuse:

— Trebuie să-ți mai pun câteva întrebări, Ethan. Cu cât ești mai sincer cu mine, cu atât există mai multe șanse să te pot ajuta, iar eu asta urmăresc de fapt. Ai auzit vreodată voci?

Ethan încercă să-și ascundă indignarea.

— Glumiți?

— Dacă ai putea să răspunzi doar...

— Nu.

Jenkins scrise ceva în carnețel.

— Ai avut vreo problemă de vorbire? Poți să-mi spui dacă exprimarea ta a avut cumva de suferit sau nu a mai fost coerentă?

— Nu. Și nu sunt confuz când susțin acest lucru. Nu am halucinații sau...

— Ei bine, nici nu ți-ai da seama dacă ai avea halucinații, nu-i așa? Ai crede că lucrurile pe care le vezi sau le auzi sunt adevărate. Dacă, de exemplu, discuția cu mine sau faptul că te afli într-o cameră de spital ar fi o halucinație, tu nu ți-ai da seama – asta vreau să spun. Nu crezi?

Ethan își lăsă picioarele în jos peste marginea patului și puse tălpile pe pardoseală.

— Ce faci? îl întrebă Jenkins.

Ethan se îndreptă către dulap.

Era slăbit și abia se ținea pe picioare.

— Nu ești în stare să părăsești spitalul, Ethan. Ei încă evaluează rezultatele rezonanței magnetice nucleare. Ai putea avea o leziune cerebrală traumatică și încă nu știm cât este de gravă. Va trebui să continuăm evaluarea...

— O să fac o altă evaluare. Dar nu aici. Nu în acest oraș.

Ethan deschise ușa dulapului și își luă sacoul și pantalonii de pe umeraș.

— Ai intrat în biroul șerifului fără cămașă pe tine. Crezi că este corect?

Ethan își strecură brațele în mânecile cămășii sale albe – ce părea să fi fost spălată de la ultima purtare. Duhoarea de cadavru în putrefacție fusese înlocuită de parfumul detergentului de rufe.

— Duhnea îngrozitor, zise Ethan. Mirosea la fel ca mortul pe care tocmai îl...

— Te referi la cel din casa abandonată pe care spui că l-ai descoperit.

— Nu am spus că l-am descoperit. Chiar l-am descoperit.

— Și te-ai dus la locuința lui Mack și a lui Jane Skozie, pe care nu i-ai întâlnit în viața ta, unde l-ai hărțuit verbal pe domnul Skozie pe veranda din fața casei acestuia. Este adevărat?

Ethan începu să-și încheie nasturii cu degetele tremurânde. Făcea eforturi să-i strecoare prin butoniere. Îi încheie greșit în cele din urmă, dar chiar nu-i păsa. Trebuie să se îmbrace. Să iasă de acolo. Să plece definitiv din orașul acela.

— Să pleci din spital cu o potențială leziune cerebrală nu e tocmai o alegere inspirată, zise Jenkins.

Bărbatul se ridicase de pe scaunul său.

— Ceva nu e în regulă aici, zise Ethan.

— Știu. Tocmai asta încercam să...

— Nu. E vorba de orașul acesta. De locuitorii săi. De dumneata. Ceva e teribil de ciudat și dacă dumneata crezi că voi rămâne aici și te voi lăsa să îți bați joc de mine în continuare...

— Nu îmi bat joc de tine, Ethan. Nimeni din acest spital nu își bate joc de tine. Ai idee cât de paranoică pare declarația ta? Încerc să-mi dau seama dacă nu ești cumva în pragul unui episod psihotic.

— Ei bine, nu sunt.

Ethan își trase pantalonii pe el, își încheie nasturii și întinse mâna după pantofi.

— Scuză-mă, dar nu te pot crede pe cuvânt. E vorba de „o condiție anormală a stării mentale, caracterizată în general de pierderea contactului cu realitatea”. Aceasta este definiția științifică a psihozei, Ethan. Ar putea fi cauzată de accidentul de mașină. Sau de faptul că ți-ai văzut partenerul ucis. Ori de o traumă în urma războiului, care a fost depășită la un moment dat, iar acum s-a reactivat.

— Afară din camera mea, zise Ethan.

— Ethan, viața ta ar putea fi...

Ethan îl privi pe Jenkins din celălalt capăt al camerei și ceva din privirea lui amenințătoare și din limbajul corpului său îi sugeră probabil doctorului o violență ieșită din comun, pentru că psihiatrul făcu ochii mari și pentru prima dată tăcu.

* * *

Sora Pam ridică ochii din hârtiile de pe pupitrul ei de la recepția asistentelor.

— Domnule Burke, v-ați dat jos din pat? Ce Dumnezeu faceți îmbrăcat?

— Plec.

— Plecați? zise ea părând să nu priceapă semnificația acestui cuvânt. Din spital?

— Din Wayward Pines.

— Nu sunteți în stare nici măcar să ieșiți din...

— Am nevoie chiar acum de lucrurile mele personale. Șeriful mi-a spus că s-ar putea ca paramedicii să le fi luat din mașină.

— Am crezut că șeriful este în posesia lor.

— Nu.

— Sunteți sigur de asta?

— Da.

— Ei bine, aș putea să-mi pun pălăria de Nancy Drew și...

— Termină, nu-mi mai irosi timpul! Știi unde sunt lucrurile mele?

— Nu.

Ethan îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Sora Pam strigă după el.

El se opri în fața liftului și apăsă butonul cu săgeata în jos.

Ea se apropia acum – îi auzea pașii grăbiți pe linoleumul cu model „tablă de șah”. Se întoarse și o văzu venind spre el în uniforma ei vintage de asistentă medicală.

Se opri la câțiva metri de el.

El era cu vreo doisprezece centimetri mai înalt decât ea. Și cu câțiva ani mai în vârstă.

— Nu te pot lăsa să pleci, Ethan, zise ea. Cel puțin până nu vom descoperi ce este în neregulă cu tine.

Ușile ascensorului se deschiseră cu un scârțâit.

Ethan se retrase în cabina liftului cu fața spre sora Pam.

— Îți mulțumesc pentru grija ta și pentru ajutor, zise el, apăsând butonul „G” de trei ori înainte ca ledul acestuia să se aprindă, dar cred că am înțeles despre ce este vorba.

— Cum?

— Orașul acesta e adevărata problemă.

Pam întinse piciorul peste pragul liftului pentru a împiedica închiderea ușilor.

— Ethan, te rog. Nu gândești destul de limpede.

— Ia piciorul din ușă!

— Îmi fac griji pentru tine. Toți cei de aici ne facem griji.

El stătea cu spatele lipit de peretele cabinei. Înaintă câțiva pași spre sora Pam și se opri la mică distanță de ea, privind-o fix prin spațiul de zece centimetri dintre uși.

Apoi privi în jos și împinse vârful pantofului ei alb cu vârful pantofului său negru.

Ea se împotrivi câteva secunde bune, iar Ethan începu să se întrebe dacă nu ar fi fost mai eficient să o împingă efectiv din cabina ascensorului.

În cele din urmă, femeia își retrase piciorul.

* * *

Stând pe trotuar, Ethan își spuse că orașul era prea tăcut pentru începutul amiezii. Nu se auzea nici măcar un motor de mașină. Nu se auzea nimic, de fapt, în afară de ciripitul păsărilor și de freamătul vântului printre frunzele celor trei pini înalți care străjuiau peluza din fața spitalului.

Străbătu aleea și ieși în mijlocul străzii.

Se opri. Privi. Ascultă.

Simțea căldura soarelui pe obraz.

Adierea vântului era plăcută, răcoroasă.

Ridică privirea spre cer. Avea luciul unui cristal albastru-închis.

Nu se vedea nici urmă de nor.

Era perfect.

Acest loc era superb, fără îndoială, dar – pentru prima dată – acei munți care închideau valea de la poalele lor precum pereții unei cazemate îi trezeau și alt sentiment în afară de admirație. Nu înțelegea de ce, dar îl umpleau de frică. De o groază pe care nu putea să o justifice.

Se simțea... ciudat.

Poate că suferise leziuni cerebrale. Sau poate că nu.

Poate că izolarea – lipsa oricărui contact cu lumea exterioară de aproape cinci zile – începuse să-și spună cuvântul.

Fără iPhone, fără internet, fără Facebook.

Părea imposibil când se gândea la toată această situație – faptul că nu avusese contact cu familia lui, cu Hassler sau cu oricine altcineva din afara orașului Wayward Pines.

Porni către biroul șerifului.

Ar fi fost mai bine să plece, pur și simplu. Să-și revină. Să reanalizeze situația de cealaltă parte a zidurilor aceluia stâncoase. Din confortul unui oraș normal.

Pentru că era ceva aici – în acest oraș – complet ieșit din comun.

* * *

— Șeriful Pope este înăuntru?

Belinda Moran juca Solitaire și ridică ochii la auzul vocii lui.

— Bună ziua, îl întâmpină ea. Cu ce vă pot ajuta?

Ethan întrebă ceva mai tare de această dată:

- Șeriful este în birou?
- Nu, a ieșit pentru moment.
- Deci se va întoarce în curând?
- Nu știu când trebuie să se întoarcă.
- Dar ați spus „pentru moment”, așa că m-am gândit...
- E doar un fel de a spune, tinere.
- Vă amintiți de mine? Agentul Burke de la Serviciul Secret.
- Da. De data asta ai cămașa pe dumneata. Arăți mult mai bine așa.
- A sunat cineva să întrebe de mine?

Ea miji ochii și își întinse gâtul.

- De ce ar fi sunat aici?
- Pentru că am lăsat vorbă unor persoane să-mi telefoneze aici.

Belinda clătină din cap.

- Nu a sunat nimeni să întrebe de dumneata.
- Nici soția mea, Theresa, și nici agentul Adam Hassler?
- Nimeni nu te-a căutat la telefon, domnule Burke, și nu ar fi trebuit să le lași vorbă să te sune aici.
- Trebuie să folosesc din nou telefonul din sala de conferințe.

Belinda se încruntă.

- Nu cred că e o idee bună.
- De ce?

Ea nu avea un răspuns la această întrebare, așa că se mulțumi să-l privească furioasă.

* * *

— Theresa, sunt eu. Am încercat să dau de tine. Am ajuns din nou la spital. Nu știu dacă ai sunat la biroul șerifului sau la hotel, dar nu am primit niciun mesaj de la tine. Sunt încă în Wayward Pines. Nu am reușit să-mi găsesc telefonul sau portofelul, dar am terminat-o cu locul ăsta. Am de gând să cer împrumut o mașină de patrulare de la biroul șerifului. O să te mai sun în seara asta din Boise. Îmi lipsești. Te iubesc.

Se aplecă în față, așa cum stătea pe scaun, așteptă până când auzi din nou tonul și apoi închise ochii încercând să și-l amintească.

Numărul era acolo.

Îl formă folosind discul telefonului, ascultă cele patru apeluri sonore, apoi auzi aceeași voce care-i răspunsese ultima dată.

- Serviciul Secret.
- Aici Ethan Burke. Vă sun din nou pentru a vorbi cu Adam Hassler.
- Nu e disponibil pentru moment. V-aș putea ajuta cu ceva?
- Sunteți cumva Marcy?

– Da.

– Vă mai amintiți convorbirea noastră telefonică de ieri?

– Știți, domnule, primim o mulțime de telefoane în fiecare zi, iar eu nu pot reține toate...

– Mi-ați spus că îi veți transmite agentului Hassler un mesaj.

– Despre ce era vorba?

Ethan închise ochii și inspiră adânc, încercând să se stăpânească. Dacă ar fi insultat-o acum, femeia i-ar fi închis telefonul. Dar atunci când avea să se întoarcă în Seattle, avea de gând să o pună la zid, să o acuze de neglijență în fața tuturor.

– Marcy, era vorba despre un agent al Serviciului Secret care a murit în Wayward Pines, Idaho.

– Hmm... Dacă am spus că o să-i transmit mesajul, sunt sigură că asta am făcut.

– Dar nu am primit niciun telefon de la el. Nu ți se pare ciudat? Ca un agent de la biroul lui Hassler din teritoriu – adică eu – să localizeze un alt agent care a fost ucis, un agent pentru care am fost trimis de fapt aici, și în douăzeci și patru de ore agentul Hassler nici măcar să nu-mi telefoneze?

Femeia nu răspunse pe loc, iar după câteva secunde întrebă:

– V-aș putea ajuta cu ceva?

– Da. Aș vrea să vorbesc cu agentul Hassler chiar acum.

– Oh, îmi pare rău. Nu e disponibil pentru moment. V-aș putea ajuta...

– Unde e?

– Nu e disponibil.

– Unde este?

– Nu e disponibil pentru moment, dar sunt sigur că vă va telefona cât va putea de repede. A fost foarte ocupat în ultima vreme.

– Cine ești de fapt, Marcy?

Ethan simți pe cineva smulgându-i telefonul din mână.

Pope trânti receptorul înapoi în furcă. Ochii șerifului îl sfredeleau pe Ethan ca doi cărbuni încinși.

– Cine ți-a spus că poți veni aici să-mi folosești telefonul?

– Nimeni. Eu doar...

– Chiar așa. Nimeni. Ridică-te.

– Poftim?

– Ridică-te, am spus. Poți să ieși de aici de bunăvoie sau voi fi nevoit să te trag după mine pe hol.

Ethan se ridică încet și îl privi pe șerif, care se afla de cealaltă parte a mesei.

– Vorbești cu un agent federal, domnule.

– Nu sunt prea convins.

- Ce naiba înseamnă asta?
- Ai apărut aici din senin fără vreun de identitate, fără telefon, fără nimic...
- V-am explicat situația mea. Ai făcut un drum până la locuința din 604 First Avenue ca să vezi cadavrul agentului Evans?
- Da.
- Și?
- Am început investigația.
- Ai chemat la scena crimei specialiști criminologi pentru a procesa...
- M-am ocupat de toate.
- Ce înseamnă asta?

Pope îl privea fix. Ethan se gândea: „El nu e în toate mințile, iar tu nu ai nicio susținere în acest oraș. Trebuie doar să faci rost de o mașină și să pleci de aici. Să-l pui la zid când te vei întoarce aici cu «cavaleria». Își va pierde insigna și va fi acuzat pentru obstrucția unei investigații federale”.

- Vreau să-ți cer o favoare, zise Ethan împăciuitor.
- Ce favoare?
- Aș vrea să împrumut una dintre mașinile tale de patrulare.

Șeriful izbucni în râs.

- De ce?
- Ei bine, cred că este evident, nu? După accident am rămas fără mașină.
- Aici nu suntem la firma de închirieri Hertz Rent-a-Car.
- Am nevoie de un mijloc de transport, Arnold.
- Nu este posibil, pur și simplu.
- Acesta nu e departamentul *tău*? Nu ești tu șeriful? Doar poți face tot ceea ce vrei, nu-i așa?

Șeriful clipi de câteva ori.

- Nu am o mașină pe care să ți-o împrumut.

Pope începu să pășească de-a lungul mesei din sala de conferințe.

- Să mergem, domnule Burke, zise el apoi.

Șeriful se opri în fața ușii deschise și-l așteptă pe Ethan.

Când Ethan ajunse aproape de el, Pope îl apucă de braț și îl trase spre el. Mâna lui mare și puternică aproape că-i strivi bicepsul.

- S-ar putea să am niște întrebări pentru tine în curând, îi zise șeriful.
- Despre ce?

Pope se mulțumi să zâmbească.

- Nici să nu te gândești să părăsești orașul.

* * *

În timp ce se îndepărta de clădirea în care se afla biroul șerifului, Ethan aruncă o

privire peste umăr și-l văzu pe Pope urmărindu-l printre lamelele jaluzelelor din sala de conferințe.

Soarele dispăruse în spatele munților.

Orașul era tăcut.

Ajunse cam la o stradă distanță de biroul lui Pope și se așeză pe bordura unui trotuar pustiu.

— Asta nu e normal, spuse în șoaptă de câteva ori.

Se simțea slăbit și flămând.

Încercă să-și amintească totul în cele mai mici detalii – tot ce se întâmplase de când venise în Wayward Pines. Încercă să pună cap la cap toate piesele acestui puzzle încurcat, gândindu-se că, dacă ar fi avut o vedere de ansamblu asupra întregului tablou, ar fi putut înțelege acele bizare conflicte și le-ar fi putut transforma într-o problemă ce putea fi rezolvată. Sau, cel puțin, într-o problemă care să aibă sens. Dar, cu cât încerca mai mult, cu atât simțea mai tare că bâjbâie în ceață.

Apoi avu o revelație: faptul că stătea acolo, pe trotuar, nu avea să rezolve nimic.

Se ridică și porni către strada principală.

„Trebuie să merg la hotel. Poate că am vreun mesaj de la Theresa sau Hassler.”

Speranțe deșarte. Era sigur de asta. Nu avea să găsească niciun mesaj.

Nimic decât ostilitate.

„Nu îmi pierd mințile. Nu îmi pierd mințile.”

Își spuse numele. Codul personal de asigurări sociale. Adresa lui din Seattle. Numele de domnișoară al Theresei. Data nașterii fiului său. Totul părea real. Ca niște frânturi de informații care alcătuiau identitatea sa.

Simțea alinare gândindu-se la nume și la numere.

Un zăngănit pe strada următoare îi atrase atenția.

Peste drum de el, era un loc viran cu câteva mese de picnic, mai multe grătare și o platformă cu nisip pentru concursul de aruncat potcoave. Mai multe familii se adunaseră pentru o petrecere. Un grup de femei stăteau de vorbă în picioare lângă două răcitoare roșii de băuturi. Doi bărbați întorceau burgeri și hotdogi pe un grătar, fumul ridicându-se în fuioare albastrii în aerul liniștit al serii. Mirosul de carne prăjită îi provocă fiori lui Ethan, făcându-i stomacul să se strângă, și realizează că era mult mai flămând decât își imaginase.

Avea un nou obiectiv: să mănânce.

Traversă strada îndreptându-se spre țârâitul greierilor și clichetul stropitorilor de peluză care se auzeau la distanță.

Se întrebă: oare erau reali?

Copiii se fugăreau pe iarbă – strigând, râzând, chiuind.

Ajunse lângă ei.

Zdrăngănitul venea dinspre un joc de aruncat potcoave.

Două grupuri de bărbați stăteau față în față, pe două platforme de nisip opuse, în timp ce norișorii de fum de țigară le înconjurau capetele ca niște halouri enorme.

Ethan ajunsese în apropiere de locul viran, gândindu-se că cea mai bună tactică ar fi fost să se apropie de femei. Să-și folosească farmecul. Totul părea un tablou idilic. Niște oameni decenți trăind un moment perfect al visului american.

Își îndreptă haina în timp ce pășea de pe pavaj pe iarbă, îndreptându-și cutele și aranjându-și gulerul.

Cinci femei – una de douăzeci de ani, trei între treizeci și patruzeci de ani și una cu părul argintiu, trecută de cincizeci și cinci de ani – care beau limonadă din pahare transparente de plastic și își împărtășeau bârfe de cartier.

Nimeni nu-l observase încă.

La trei metri de el, în timp ce încerca să inventeze un mod politicos de a le întrerupe conversația și de a intra în vorbă de ele, o femeie de vârsta lui ridică privirea și îi zâmbi.

– Bună, zise ea.

Purta o fustă care-i ajungea până sub genunchi, balerini roșii și o bluză în carouri. Părul ei era scurt, tuns în stil vintage, ca o actriță de comedie din anii '50.

– Bună, o salută Ethan.

– Ai venit să distrugi mica noastră petrecere de cartier?

– Trebuie să recunosc, mirosul bunătaților pe care le pregățiți pe grătarul acela m-a atras ca un magnet.

– Eu sunt Nancy.

Femeia se desprinse de grup și îi întinse mâna. Ethan i-o strânse.

– Ethan.

– Ești nou pe aici? îl întrebă ea.

– Am venit în oraș cu câteva zile în urmă.

– Și ce impresie ai despre micul nostru cătun?

– Aveți un oraș superb. Foarte primitiv, cu oameni calzi.

– Vai! S-ar putea să-ți dăm ceva de mâncare, la urma urmei, zise ea izbucnind în râs.

– Locuiești în apropiere? o întrebă Ethan.

– Cei de aici locuim la câteva străzi distanță de locul acesta. Cei din cartier încearcă să se adune cel puțin o dată pe săptămână pentru un picnic în aer liber.

– Cât de frumos! Un adevărat Mayberry^[9].

Femeia roși.

– Și ce faci în Wayward Pines, Ethan? îl întrebă ea.

– Mă aflu aici ca turist.

– Trebuie să fie frumos. Eu nici nu-mi mai aduc aminte ultima mea vacanță.

– Când trăiești într-un loc ca acesta, zise Ethan făcând semn către munții ce

împrejmuiam vrea, de ce ai vrea să pleci vreodată de aici?

— Vrei un pahar cu limonadă? îl întrebă Nancy. E făcută în casă și e absolut delicioasă.

— Desigur.

Ea îi atinse brațul.

— Mă întorc imediat și am să te prezint apoi celorlalți.

Nancy se îndreptă spre răcitoarele pentru băuturi, iar Ethan aruncă o privire spre celelalte femei, căutând o portiță de a intra și el în conversație.

Cea mai vârstnică din grupul femeilor – o femeie cu părul alb – râdea auzind ceva și, exact când el își spunea că mai auzise undeva râsul acela, ea își dădu după ureche părul lung până la umeri.

Semnul din naștere de mărimea unei monede de cinci cenți îi opri inima în loc.

Nu putea fi ea, dar...

Aceeași înălțime.

Aceeași construcție.

Ea era cea care vorbea acum. Vocea ei îi era cunoscută, fără îndoială. Apoi femeia se retrase din grupul de prietene, cu degetul îndreptat spre cea mai tânără dintre ele și cu un zâmbet ironic în colțul gurii.

— Am să te fac să te ții de cuvânt, Christine, zise ea.

Ethan o urmări cu privirea în timp ce femeia se îndrepta spre cea mai îndepărtată platformă cu nisip pentru aruncat potcoave, unde își împleti degetele cu cele ale unui bărbat înalt și lat în umeri, cu o coamă de păr argintiu și ondulat.

— Haide, Harold. O să pierdem spectacolul.

Femeia încercă să-l tragă după ea.

— O ultimă aruncare, protestă el.

Ea îi dădu drumul, iar Ethan privi uimit cum bărbatul ridică din nisip o potcoavă, țintind cu grijă și apoi lansând-o.

Potcoava descrie un arc de cerc pe deasupra ierbii și intră în țărnușul metalic.

Echipa lui Harold izbucni în urale. El făcu în fața lor câteva plecăciuni teatrale și apoi o lăsă pe femeia cu părul alb ca zăpada să-l tragă după ea, departe de petrecăreți.

Prietenii lor strigară după ei „noapte bună“.

— Ethan, poftim limonada, zise Nancy oferindu-i paharul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Se întoarse și se îndreptă din nou spre stradă.

Nancy strigă după el.

— Nu rămâi să mănânci ceva?

Când Ethan ajunse la colțul străzii, cei doi vârstnici se aflau pe următoarea stradă din fața lui.

Mări pasul.

Îi urmări o vreme, în timp ce ei mergeau încet în fața lui, ca doi oameni care nu aveau nicio grijă pe lume. Se țineau de mână și ecoul râsetelor lor se pierdea printre pini.

La colțul unei străzi îi pierdu din vedere.

Ethan mări pasul până la următoarea intersecție.

Câteva case vechi în stil victorian mărgineau ambele părți ale străzii.

Nu-i mai vedea nicăieri pe cei doi.

Apoi zgomotul unei uși care se închidea răsună până în josul străzii. El observă casa din direcția căreia venea zgomotul. Era verde, cu tâmplărie albă. Pe veranda din față se afla un balansoar. A treia casă pe stânga.

Traversă strada și merse pe trotuar până ce ajunse în fața casei.

O peluză mică cu iarbă verde, perfectă. Veranda din față era umbrită de un pin bătrân. Pe cutia poștală era scris un nume de familie pe care nu-l recunoștea. Își puse mâinile pe gardul din țăruși. Se însera. Luminile abia începeau să pâlpâie în casele din jur. Frânturi de conversație răzbăteau printr-o fereastră deschisă.

Valea era cufundată în tăcere, iar temperatura începea să scadă. Piscurile cele mai înalte ale munților din jur păstrau ultimele rămășițe de lumină.

Trase zăvorul și deschise poarta.

Păși pe aleea veche de piatră, apropiindu-se de verandă.

Treptele verandei scârțâiră sub greutatea sa.

Se trezi în fața ușii de la intrare.

Auzea vocile din interior.

Zgomot de pași.

O parte din el nu voia să bată la ușă.

Bătu în geamul ușii exterioare și făcu un pas înapoi.

Așteptă un minut, dar nimeni nu veni să-i deschidă.

Bătu încă o dată în ușă, ceva mai tare de această dată.

Auzi pași apropiindu-se. Zgomotul cheii învârtite în broască. Ușa din lemn masiv se deschise larg. Bărbatul lat în umeri se zgâi la el prin geamul ușii exterioare.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ethan voia doar să o vadă de aproape pe femeie, la lumina de pe verandă. Să se asigure că nu era ea, că nu începea să-și piardă mințile. Să meargă mai departe și să rezolve interminabilele probleme pe care i le făcea orașul acela.

— O caut pe Kate.

Preț de o clipă, bărbatul se holbă la el fără să spună nimic.

În cele din urmă, deschise ușa exterioară din sticlă.

— Cine ești dumneata?

— Ethan.

— Cine?

— Un vechi prieten.

Bărbatul făcu un pas înapoi în casă, întoarse capul și strigă:

— Iubito, vrei să vii o clipă?

Ethan nu reuși să audă răspunsul ei și bărbatul zise:

— Nu am idee.

În cele din urmă apăru și ea – o umbră în capătul holului care ducea spre bucătărie. Trecu repede prin lumina unui bec și străbătu livingul cu picioarele goale, îndreptându-se spre ușă.

Bărbatul se trase într-o parte, iar ea îi luă locul în ușă.

Ethan o privi îndelung prin ușa de sticlă.

Închise ochii și îi deschise din nou. Stătea tăcut pe veranda aceea, iar ea aștepta nemișcată în fața lui, în spatele geamului. Părea imposibil.

— Da? zise ea.

Ochii aceia.

Erau inconfundabili.

— Kate?

— Da.

— Hewson?

— Acesta era numele meu de domnișoară.

— Oh, Dumnezeule.

— Îmi cer scuze... ne cunoaștem cumva?

Ethan nu-și putea lua ochii de la ea.

— Sunt eu, zise el. Ethan. Am venit aici să te caut, Kate.

— Cred că mă confundați cu altcineva.

— Te-aș recunoaște oriunde. La orice vârstă.

Ea se uită peste umăr și zise:

— E în regulă, Harold. O să intru imediat.

Kate deschise ușa și păși pe covorașul din fața acesteia. Purta niște pantaloni crem și o bluză de un albastru pal.

Avea verighetă.

Parfumul lui Kate.

Dar era bătrână.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Ethan.

Ea îl luă de mână și îl conduse spre balansoarul din capătul verandei.

Se așezară.

Casa ei se afla pe o colină de pe care se vedea toată valea și orașul. Luminile erau aprinse peste tot acum, iar pe cer apăruseră trei stele.

Un greier – sau o înregistrare cu țârâitul acestuia – se auzi într-un tufiș.

— Kate...

Ea puse mâna pe piciorul lui și îl strânse, aplecându-se spre el.

— Ei ne urmăresc.

— Cine?

— Șșșș... Ea făcu semn către tavan – un gest fugitiv cu degetul în sus –, apoi șopti: Și ne ascultă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Ethan.

— Nu crezi că sunt încă drăguță?

Acest ton sarcastic și incisiv era al lui Kate, fără îndoială. Ea se uită în jos câteva secunde, iar când ridică din nou privirea, ochii îi scânteiau.

— Când stau în fața oglinzii și îmi perii părul înainte de culcare, îmi amintesc de mâinile tale pe corpul meu. Nu mai e așa cum era odată.

— Câți ani ai, Kate?

— Nici nu mai știu. E greu să le țin socoteala.

— Am venit aici ca să te caut acum patru zile. Ei au pierdut contactul cu tine și cu Evans, așa că m-au trimis aici după voi. Evans e mort.

Declarația lui nu păru să o impresioneze.

— Ce făceați aici tu și Evans?

Ea clătină din cap fără să răspundă.

— Ce se petrece aici, Kate?

— Nu știu.

— Dar tu locuiești aici.

— Da.

— De când?

— De ani de zile.

— Asta e imposibil, zise Ethan ridicându-se. Gândurile i se învâlmășeau haotic în minte.

— Nu am răspunsuri pentru tine, Ethan.

— Am nevoie de un telefon, o mașină, un pistol dacă ai...

— Nu pot, Ethan. Ar trebui să pleci, îi zise ea.

— Kate...

— Chiar acum.

El îi luă mâinile în mâinile lui.

— Tu erai noaptea trecută pe stradă când mi-am pierdut cunoștința.

Ethan o privi pătrunzător. Avea riduri de râs și „laba gâștei“ la ochi, dar era încă atât de frumoasă...

— Știi ce se întâmplă cu mine?

— Oprește-te...

Ea încercă să-și tragă mâinile din strânsoarea lui.

— Am probleme, zise el.

— Știu.

— Spune-mi ce...

— Ethan, acum îmi pui *mie* viața îmi primejdie. Și pe-a lui Harold.

— Dar cine vă amenință?

Ea se smulse de lângă el, îndreptându-se spre ușă. Când puse mâna pe clanță se întoarse spre el și, pentru o clipă, așa cum stătea departe de lumină, părea să aibă din nou treizeci și șase de ani.

— Ai putea fi fericit, Ethan.

— Ce vrei să spui?

— Ai putea avea o viață minunată aici.

— Kate...

Ea deschise ușa și păși înăuntru.

— Kate, o strigă el. Sunt nebun?

— Nu, zise ea. În niciun caz.

Ușa se închise în urma ei, apoi auzi cheia întorcându-se în broască. Merse până la ușă și își privi reflexia în geam, parcă așteptându-se să vadă un bărbat de șaizeci de ani, un bătrân – dar era neschimbat.

Nu-i mai era foame.

Nu era obosit.

În timp ce cobora treptele verandei și pășea pe aleea de piatră, apoi pe trotuar, simțea doar încordarea aceea ciudată din centrul pieptului, o senzație foarte familiară care obișnuia să apară mereu înaintea unei misiuni – pe când se pregătea de plecare cu elicopterul, în timp ce echipa de la sol încărcă mitraliera Gatling de calibrul cincizeci și rachetele aer-sol Hellfire.

Frică.

* * *

Ethan nu mai văzu nicio mașină până pe strada următoare, cu excepția unui Buick LaSabre de pe la mijlocul anilor '80, cu parbrizul plin de ace uscate de pin, stând pe patru anvelope care păreau să aibă mare nevoie de aer.

Portierele mașinii erau încuiate.

Ethan se furișă pe veranda celei mai apropiate case și ridică un heruvim din piatră de pe o poliță de sub fereastră. Prin perdeaua subțire văzu înăuntru un băiat care stătea în fața unei pianine, interpretând o piesă superbă. Acordurile melodiei păreau să alunece ușor pe veranda casei, prin deschiderea de zece centimetri dintre fereastră și pervaz.

O femeie stătea lângă băiat și întorcea foile partiturii.

Deși avea doar vreo treizeci de centimetri înălțime, heruvimul era solid, din beton,

cântărind peste treisprezece kilograme.

Ethan îl cără până în stradă.

Nu avea cum să facă asta în liniște.

Izbi cu heruvimul geamul din dreptul banchetei din spate, care se făcu țăndări. Deschise portiera, intră în mașină ferindu-se de cioburile împrăștiate pe bancheta din spate, sări peste spătarul din față și ajunse în spatele volanului. Impactul decapitase îngerul, iar Ethan recuperează capul acestuia de pe bancheta din spate.

Fu suficient să lovească de două ori consola din plastic de sub volan, care se crăpă, lăsând la vedere butucul contactului.

Lumina din interiorul mașinii era foarte slabă.

Bâjbâi cu degetele, fără să vadă, și scoase afară firele, printre care trebuia să fie cele de alimentare și cablul demarorului.

Acordurile de pian se opriseră. Aruncă o privire spre verandă și văzu două siluete în spatele perdelei.

Ethan își scoase din haină cuțitașul multifuncțional, desfăcu lama cea mai lungă și tăie cele două fire albe, de care era sigur că trebuiau cuplate pentru alimentare. Apoi tăie învelișul din plastic care acoperea capetele acestora și uni cele două fire.

Luminile de bord se aprinseră.

Ușa din fața casei se deschise exact când găsi firul demarorului, ce avea o culoare închisă.

Auzi apoi vocea unui băiat.

— Ce-i cu geamul mașinii?

Ethan tăie plasticul din capătul firului demarorului și dezveli firele de cupru.

O voce de femeie spuse:

— Așteaptă aici, Elliot.

Haide, te rog, te rog...

Ethan atinse firul demarorului de cel de alimentare și o scânteie albastră pârâi în întuneric.

Motorul începu să tușească.

Femeia se apropia de mașină străbătând curtea.

— Haide, zise Ethan.

Atinse din nou firele, iar motorul mai tuși încă o dată.

De două ori.

De trei ori.

La cea de-a patra încercare, motorul bolborosi înfundat și se trezi la viață.

Ethan tură motorul, acționează schimbătorul de viteze în poziția de mers și aprinse farurile, exact în momentul în care femeia ajungea în dreptul portierei pasagerului din față, strigând la el prin geam.

Ethan demară în trombă pe șosea.

La prima intersecție viră spre dreapta și luă piciorul de pe pedala de accelerație, reducând viteza până la o limită rezonabilă – una care să nu atragă atenția și care să se potrivească unei plimbări liniștite pe înserat.

Indicatorul de combustibil arăta că mai avea un sfert de rezervor. Becul de avertizare nu se aprinsese încă. Nu era o problemă. Avea destul combustibil ca să poată pleca din Wayward Pines. Odată ce ieșea din defileu, mai avea de trecut printr-un orașel aflat la vreo șaizeci și cinci de kilometri spre sud. Lowman, Idaho. Exact lângă autostradă. Opriseră acolo pentru a alimenta. Parcă îl vedea pe Stallings lângă pompă în costumul său negru, alimentând rezervorul mașinii. Ethan se dusese pe marginea autostrăzii pustii și privise clădirile abandonate de peste drum – un motel cu obloanele trase, un magazin universal și un restaurant încă funcțional, dar cu un aspect deplorabil. Mirosul de grăsime era purtat de fumul ce ieșea printr-un horn de pe acoperiș.

El o sunase pe Theresa din locul acela, pentru că era singurul în care avea semnal. Abia își amintea conversația aceea. Minteia lui fusese în altă parte.

Fusese ultima dată când vorbise cu soția lui.

Spera să-i fi spus că o iubește.

Frânele scrâșniră când opri brusc Buickul. Se auzi sunetul ritmic al semnalului de viraj la stânga. Cu excepția câtorva oameni de pe trotuare, centrul orașului era pustiu, iar strada principală goală – din câte putea să constate.

Ethan porni încet pe șosea făcând un viraj lent la stânga, apoi accelerează ușor, îndreptându-se spre sud. Trecu de tavernă, de hotel și de cafenea.

După șapte intersecții, trecu și pe lângă spital.

Orașul nu avea periferie.

Clădirile se terminau, pur și simplu.

Accelerează.

Dumnezeule, se simțea minunat când știa că putea pleca, în sfârșit, din acel oraș. O greutate considerabilă i se ridica de pe umeri cu fiecare rotație a arborelui cotit. Ar fi trebuit să facă asta cu două zile în urmă.

Aici nu erau semne că ar fi locuit cineva. Drumul era perfect drept și trecea printr-o pădure de pini – atât de uriași, încât aveau probabil secole.

Mașina spinteca aerul rece și înmiresmat.

Fuioare de ceață pluteau printre copaci și pe alocuri, pe deasupra drumului.

Razele farurilor nu reușeau să pătrundă prin ceața deasă. Vizibilitatea era din ce în ce mai scăzută.

Becul de avertizare pentru combustibil se aprinse.

La naiba!

Drumul spre sud din afara orașului urca în pantă, iar trecătoarea avea serpentine care

se întindeau pe un kilometru distanță. În orice moment ar fi trebuit să înceapă urcușul. Puținul combustibil rămas în rezervor nu i-ar fi ajuns. Ar fi trebuit să vireze și să se întoarcă în oraș ca să-și facă plinul – altfel nu putea să ajungă până în Lowman.

Ethan atinse frâna și făcu brusc un viraj lung.

Pâcla scâldea inima orașului, ceața fiind de un alb orbitor în lumina puternică a farurilor. Ethan încetini la maximum, neavând după ce să se ghideze în afara dungilor galbene paralele de pe șosea.

Drumul devenea drept, ieșind brusc din ceață și dintre copaci.

În depărtare se zărea un panou de reclamă.

Chiar dacă mai erau circa două sute de metri până la panou, reuși să distingă patru siluete pictate care stăteau mână în mână.

Niște dinți albi, zâmbete largi.

Un băiat în pantaloni scurți și o bluză în dungii.

Mama și fiica îmbrăcate în rochii.

Tatăl în costum, cu o pălărie din fetru pe cap, făcând semn cu mâna.

Cu litere mari de tipar, sub imaginea zâmbitoare a familiei perfecte, scria:

BINE AȚI VENIT ÎN WAYWARD PINES,
UNDE PARADISUL ESTE ACASĂ!

Ethan accelerează după ce trecu de panou, drumul devenind paralel cu un gard din bușteni așezați orizontal. Lumina farurilor trecu peste o pășune și o cireadă de vite.

La distanță se vedeau lumini.

Pășunea rămase în spatele lui.

După câteva minute, trecu din nou pe lângă case.

Drumul se lăți. Pierdu din vedere liniile galbene duble de diviziune.

Se întorsese pe strada cu numărul unu.

Era din nou în oraș.

Ethan opri lângă trotuar și se uită cu atenție prin parbriz, încercând să-și țină panica sub control. Exista o explicație simplă: ratase indicatorul spre trecătoare. Atunci când fusese învăluit de ceața aceea densă, probabil că trecuse exact pe lângă indicator.

Întoarse rapid mașina și se încadră din nou pe șosea, atingând 100 de kilometri pe oră când ajunse din nou în dreptul pășunii. Odată ce intră din nou în ceață, între pini uriași, începu să caute un indicator, un indiciu cât de mic care să-l lămurească unde se afla curba care ducea spre trecătoare – dar nu era nimic acolo.

Reduse viteza în locul în care curba era mai strânsă și opri mașina pe marginea drumului.

Lăsă motorul pornit și coborî din mașină în întuneric.

Traversă și începu să meargă de-a lungul refugiului. După vreo treizeci de metri, ceața

deveni suficient de groasă cât să-i acopere complet mașina. Putea să audă zgomotul înfundat produs de motor, dar acesta devenea tot mai slab cu fiecare pas pe care-l făcea.

Merse vreo două sute de metri, apoi se opri.

Ajunsese în celălalt capăt al curbei – acolo unde drumul devenea din nou drept și intra înapoi în oraș. Huruitul motorului nu se mai auzea deloc.

Nu se simțea nicio boare de vânt, iar copacii se înălțau mătăhăloși și tăcuți.

Fuioare de ceață pluteau peste tot în jurul lui, purtând parcă o încărcătură electrică, dar el știa că bâzâitul acela era un zgomot de proporții microscopice din interiorul său, din capul său, care se auzea numai în absența totală a oricărui alt sunet.

Imposibil.

Drumul nu ar fi trebuit să vireze în locul acela.

Ar fi trebuit să treacă mai departe printre pini încă vreo opt sute de metri, apoi să continue cu acea lungă serie de serpentine la urcarea pe versantul muntos către sud.

Coborî mai jos de marginea șoselei, pășind cu grijă printre copaci.

Călca pe covorul de ace de pin din pădure ca pe niște perne pufoase.

Aerul era umed și răcoros.

Acei copaci... el nu mai văzuse niciodată pini atât de înalți... Cum nu existau buruieni și arbuști de care să se împiedice, i se părea ușor să se miște printre trunchiurile masive ale copacilor – pădurea părea foarte vastă.

Te puteai rătăci în ea fără să-ți dai seama.

Ieși din ceață, iar când se uită în sus, zări sclipirile de cristal ale stelelor printre vârfurile copacilor.

Mai merse vreo cincizeci de metri și se opri. Ar fi trebuit să se întoarcă acum. Erau cu siguranță și alte drumuri care ieșeau din oraș și se simțea deja dezorientat și confuz. Aruncă o privire peste umăr, având impresia că zărește drumul principal pe care îl urmase ca să ajungă în locul acela – dar nu putea fi sigur de nimic.

Toate păreau la fel.

Auzi un zgomot ce venea din pădure, de undeva din fața lui: un strigăt.

Rămase nemișcat.

Auzea doar bătăile rapide ale inimii sale și nimic altceva.

Strigătul acela nu putea fi decât al cuiva aflat în suferință sau îngrozit de moarte. O hienă sau un spirit al pădurii. Cioiți în pragul turbării. Legendarul strigăt de luptă „Rebell Yell”. Înfiorător, acut și pătrunzător. Fragil. Teribil. Și, într-o anumită măsură, bâzâind continuu undeva în subconștientul său – precum cablurile electrice îngropate în pământ –, exista o presimțire vagă cum că nu era prima dată când îl auzea.

Strigătul se auzi din nou.

Mai aproape.

O alarmă se declanșă. În spatele ochilor săi, în stomac: *Părăsește imediat acest loc. Nu*

mai sta pe gânduri. Pleacă doar.

Începu să alerge printre copaci, gâfâind după numai douăzeci de pași, intrând apoi din nou în ceață și frig.

În fața lui, ceva mai sus, era un povârniș, iar el începu să se cațere folosindu-și mâinile și genunchii până ce ajunse din nou pe șosea. Deși era foarte frig, el transpira abundent, iar ochii îl usturau din cauza aerului sărat. Începu să alerge de-a lungul liniei duble de pe șosea și ajunse înapoi la curbă, apoi văzu la o oarecare distanță doi cilindri luminoși penetrând ceața.

Încetini la pas și peste zgomotul respirației sale auzi motorul mașinii pe care o furase. Ajunse la vehicul și deschise portiera din față. Se urcă în spatele volanului, puse piciorul pe frână și întinse mâna spre schimbătorul de viteze – disperat să părăsească cât mai repede locul acela.

Prinse o mișcare cu coada ochiului stâng – o umbră în oglinda retrovizoare laterală. Ochii lui se ațintiră asupra oglinzii retrovizoare de deasupra bordului și în lumina roșie a stopurilor de frână văzu ceea ce ratase – mașina de patrulare parcată la zece metri de spoilerul din spate al mașinii sale, aproape invizibilă în ceața densă.

Când se întoarse spre geamul lateral din dreptul șoferului, se trezi față în față cu gura țevii unei puști aflate la doar câțiva centimetri distanță. Raza unei lanterne umplu dintr-odată interiorul mașinii cu o lumină orbitoare, care făcu să strălucească tot ce era din crom și din sticlă.

– Trebuie să fii nebun de legat.

Șeriful Pope.

Vocea stridentă și iritată a acestuia nu răzbătea clar prin geamul mașinii.

Ethan nu luase încă mâna de pe schimbătorul de viteze, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să pornească și să apese pe accelerație. Ar fi tras Pope în el? De la distanța aceea, cu calibrul douăzeci, putea fi decapitat.

– Ușurel, zise Pope. Pune ambele mâini pe volan și folosește mâna dreaptă pentru a opri motorul.

Ethan îi spuse prin geam:

– Știi cine sunt. Tocmai de aceea ar trebui să fii mult mai înțelegător și să nu te amesteci. Plec din orașul ăsta.

– Pe naiba! Nu pleci nicăieri.

– Sunt agent guvernamental al Statelor Unite, cu deplină...

– Nu-i adevărat, ești doar un individ fără un act de identitate și fără insignă, care tocmai a furat o mașină și care a ucis probabil un agent federal.

– Despre ce vorbești?

– Nu o să-ți repet toate astea, colega.

Ceva îl îmboldea pe Ethan să se supună, parcă șoptindu-i că putea fi periculos să-l

enerveze pe bărbatul acela. Fatal chiar.

— În regulă, zise Ethan. Dă-mi o secundă. Mașina a fost pornită din fire. Trebuie să separ firele ca să opresc motorul.

Ethan aprinse becul din plafonul mașinii, își băgă mâinile sub consola volanului și trase firele albe.

Luminile se stinseră.

Motorul se opri.

Nimic aprins în afara strălucirii insuportabile a lanternei lui Pope.

— Afară din mașină!

Ethan găsi mânerul și fu nevoit să împingă cu umărul în portieră ca să o poată deschide.

Coborî din mașină. Raza de lumină a lanternei sfâșia aburii de ceață, iar Pope părea o umbră furioasă în spatele lanternei și puștii sale, cu ochii ascunși sub borul pălăriei sale Stetson.

Ethan simți mirosul de ulei al puștii și își spuse că Pope era un om dedicat întreținerii minuțioase a armelor sale.

— Îți amintești că ți-am spus să nu părăsești orașul sau ai uitat partea aceea? îl întrebă amenințător Pope.

Ethan ar fi răspuns, dar raza lanternei atinse pământul și el realiză cu o secundă înainte să fie lovit că umbra care se îndrepta spre capul lui era patul puștii șerifului.

* * *

Ochiul stâng al lui Ethan era închis din cauza loviturii. Îl simțea fierbinte și umflat, pulsându-i dureros în cap. Cu ochiul drept văzu că se afla în camera de interogatorii. Claustrofobică și goală. Pereți albi din bolțari și o podea de beton. O masă goală din lemn, la care era așezat Pope, în fața lui, fără pălăria Stetson și fără jachetă. Mânele cămășii lui verzi erau suflecate, lăsându-i la vedere antebrațele – musculoase, groase și pistruiate.

Ethan își șterse firul de sânge proaspăt care i se prelingea pe o parte a feței și care se scurgea dintr-o rană de deasupra sprâncenei stângi.

Se uită în jos, spre podea.

— Poți să-mi dai un prosop, te rog?

— Nu. Poți să stai acolo, să sângerezi și să răspunzi la întrebări.

— Mai târziu, când toate acestea se vor sfârși, iar tu vei ieși din închisoare, am să te invit la mine acasă ca să-ți poți admira insigna. Va fi în spatele unui geam, într-o ramă, atârând deasupra șemineului meu.

Aceste cuvinte îi smulseră șerifului un zâmbet larg.

— Așa crezi, nu?

— Ai atacat un agent federal. Asta înseamnă sfârșitul carierei tale.

— Mai spune-mi o dată, Ethan, cum ai ajuns să afli, mai exact, despre cadavrul de la numărul 604? Și să nu mai aud prostiile acelea despre barmanița care pare că s-a evaporat.

— Despre ce vorbești?

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Tot ce ți-am spus este adevărat.

— Adevărat? O ții în continuare una și bună? Pentru că am fost la localul acela, să știi!

Pope începu să bată darabana în tăblia mesei, apoi adăugă: Nici măcar nu au o barmaniță între membrii personalului și nimeni nu te-a văzut acolo acum patru seri.

— Cineva minte.

— Deci ceea ce mă întreb este... de ce ai venit *de fapt* în Wayward Pines...

— Ți-am spus.

— Adică „pentru investigație”? întrebă șeriful, făcând semnul ghilimelelor în aer.

Ethan inspiră adânc, simțind furia răpăindu-i în piept precum firele de nisip pe un craniu albit de vreme. Durerea de cap era din nou insuportabilă și știa că în parte se datora și traumei suferite în urma amabilităților lui Pope. În plus, simțea din nou bubuitul acela atât de cunoscut de la baza cefei, care îl chinuse încă de când se trezise lângă râu și nu știa cine sau unde era. Și se mai confrunta cu ceva – acea tulburătoare senzație de déjà-vu din timpul interogatoriului.

— E ceva dubios în legătură cu acest loc, zise Ethan, în timp ce emoțiile se adunau ca niște nori negri în pieptul său.

Toată durerea, confuzia și izolarea pe care le suferise în ultimele patru zile se acumulasă acum ca un torent.

— Am văzut-o pe fosta mea parteneră în seara asta, zise apoi.

— Pe cine?

— Pe Kate Hewson. Ți-am povestit despre ea. Doar că acum era mai în vârstă. Avea cu cel puțin douăzeci de ani mai mult decât ar fi trebuit să aibă. Cum este posibil așa ceva? Spune-mi.

— Nu e posibil.

— Și de ce nu pot lua legătura cu nimeni din afara orașului? Cum de nu există niciun drum care să iasă din oraș? Este un soi de experiment sau ce?

— Bineînțeles că există un drum care iese din oraș. Ai idee ce aberații spui și cât de nebunește sună toate astea?

— Este ceva în neregulă cu locul acesta.

— Nu, cu tine este ceva în neregulă. Am o idee.

— Care?

— Ce-ai spune dacă ți-aș da o coală albă? Am să te las un timp să pui pe hârtie tot ce mi-ai spus mie. Și-ți acord o oră ca să faci asta.

Oferta șerifului îl enervă pe Ethan la culme.

Pope continuă:

— Sau poate ai răspunde la întrebările mele mai repede dacă aş purta o cagulă neagră?

Sau dacă te-aş agăța de încheieturile mâinilor și te-aş tăia? Îți place să fii tăiat, Ethan?

Pope își băgă mâna în buzunar și îi aruncă lui Ethan peste masă un obiect.

— Era la tine? zise Ethan.

Ridică portofelul și îl deschise – văzu legitimațiile de la Serviciul Secret într-un suport transparent din plastic, dar nu erau ale lui.

Insigna purta numele lui William V. Evans.

— Unde e al meu? întrebă el apoi.

— Chiar așa. Unde? William Evans. Agent special. La biroul federal din Boise. Cum de ți-ai dat seama că el era în casa aceea abandonată? Mai spune-mi o dată.

— Doar ți-am spus. Am fost trimis aici ca să-i găsesc pe el și pe Kate Hewson.

— Oh, așa e... Uit mereu. Apropo, l-am sunat pe agentul tău Hassler din Seattle. Nu a auzit niciodată de tine.

Ethan își șterse și mai aprig sângele de pe față și se aplecă în față pe scaunul său.

— Nu știu ce încerci să faci, ce joc...

— Teoria mea este că agentul Evans te-a urmărit și că te-a găsit în cele din urmă aici, în Wayward Pines. Așa că l-ai ucis și i-ai răpit partenerul, pe agentul Stallings, intenționând să părăsești orașul cu mașina lor. Doar că pe drum ai avut ghinionul de a fi implicat într-un accident de mașină. Stallings a fost ucis, iar tu te-ai ales cu o lovitură zdravănă în cap. Probabil că lovitura ți-a lăsat anumite sechele, pentru că atunci când te-ai trezit, ai început să crezi că *tu ești* acest agent de la Serviciul Secret.

— Știu cine sunt.

— Serios? Nu ți se pare ciudat că nimeni nu poate găsi actele tale de identitate?

— Da, pentru că sunt deliberat...

— Sigur, suntem implicați cu toții într-o conspirație de proporții, zise Pope râzând. Nu ai luat în calcul și varianta că nimeni nu poate localiza insigna lui Ethan Burke pentru că acesta nu există? Pentru că *tu* nu ești?

— Ești nebun.

— Cred că fabulezi, colega, și pretinzi că ești altcineva. Tu l-ai ucis pe agentul Evans, nu...

— Nu-i adevărat.

— Bolnav, psihopat și nebun ce ești! Cu ce l-ai bătut de l-ai omorât?

— Du-te naibii!

— Unde e arma crimei, Ethan?

— Du-te naibii!

Peste măsură de iritat, Ethan simțea că nu-și mai poate controla furia. Era pur și

simplu scos din minți.

— Vezi tu, continuă Pope, nu știu dacă ești doar un mincinos al naibii de bun sau chiar crezi această minciună elaborată pe care ai construit-o singur.

Ethan se ridică.

Nu se putea ține drept pe picioare.

O senzație de greață îl învălui brusc, întorcându-i stomacul pe dos.

Sângele i se prelingea de pe obraz pe bărbie, picăturile adunându-se într-o mică băltoacă pe pardoseala de beton.

— Eu plec, zise Ethan, făcând un semn spre ușa din spatele șerifului. Deschide ușa.

Pope nu se mișcă.

— Mai bine așază-te din nou pe scaun înainte să te rănești mai grav, îi spuse el.

Șeriful rosti aceste cuvinte cu siguranța unui om care își dusesese de multe ori la capăt amenințările și pe care le-ar fi îndeplinit bucuros din nou.

Ethan ocoli masa și trecu pe lângă șerif, îndreptându-se spre ușa.

Puse mâna pe clanță.

Ușa era încuiată.

— Mișcă-ți fundul înapoi și stai jos. Nici măcar nu am început interogatoriul.

— Deschide ușa!

Pope se ridică încet în picioare, se întoarse și se apropie de fața lui Ethan. Agentul putea simți mirosul de cafea din respirația șerifului. Vedea petele de pe dinții lui. Era cu zece centimetri mai înalt decât Ethan și cântărea probabil cu douăzeci de kilograme mai mult.

— Crezi că *nu te pot* face să stai jos, Ethan? Că printre abilitățile mele nu se numără și un astfel de lucru?

— Aceasta e o reținere ilegală.

Pope zâmbi.

— Gândești complet eronat, băiete. Nu există lege sau guvern în această încăpere. Suntem doar noi doi aici. Eu sunt singura autoritate din mica ta lume, ale cărei granițe sunt pereții ăștia. Aș putea să te ucid chiar acum dacă asta aș intenționa.

Ethan încercă să se relaxeze, detensionându-și umerii. Ridică ambele mâini, cu palmele deschise, sperând ca Pope să ia asta drept un gest de apărare sau de respect.

Apoi își trase capul înapoi și plecă bărbia, spunând:

— OK, ai dreptate. Ar trebui să vorbim...

Și își luă avânt din călcâie, țâșnind ca de pe arcuri și repezindu-se cu osul frunții direct în nasul lui Pope.

Cartilajul trosni, iar Ethan simți sângele curgându-i în jos prin păr. Îl strângea pe Pope de coapsele robuste ca niște butuci de cedru încercând să-l imobilizeze, în timp ce șeriful se străduia să prindă gâtul lui Ethan între biceps și antebraț, dar prea târziu.

Tocurile cizmelor lui Pope alunecară de sub el din cauza petelor de sânge care se prelinseseră pe podea, iar Ethan simți cum greutatea substanțială a bărbatului ia calea aerului.

Îl izbi pe șerif cu umărul în stomac și îl trânti violent pe pardoseala de beton.

Plămânii lui Pope se goliră zgomotos de aer la impactul cu solul, iar Ethan se ridică, încălecând deasupra șerifului, și își trase brațul drept în spate pentru o lovitură cu podul palmei.

Pope își răsuci șoldurile și îl izbi pe Ethan cu o viteză incredibilă, lovindu-l cu fața de piciorul de lemn al mesei – destul cât să-i crape obrazul.

Ethan făcu eforturi să se ridice în picioare – deși vedea în fața ochilor numai puncte insuportabil de luminoase care păreau să-i înțepe ochii –, dar când își trase picioarele sub el și încercă să se ridice, înțelese că întârziase o secundă.

Ar fi putut să parzeze cumplita lovitură dacă ar fi avut capul limpede și dacă reflexele sale ar fi fost normale, dar în starea în care era, reacționă cu întârziere.

Forța loviturii îi făcu lui Ethan capul să se rotească atât de violent, încât își simți coloana trosnind în zona toracică.

Se trezi amețit, întins cu fața în jos pe suprafața mesei din lemn, privind în sus cu singurul ochi rămas teafăr spre șeriful nebun de legat. Acesta se repezea la el pentru încă o lovitură. Ethan își simțea nasul rupt ca o ciupercă strivită pe față, de parcă ar fi explodat.

Își ridică brațele încercând să-și protejeze fața, dar pumnul șerifului trecu ușor printre mâinile lui și îi izbi din plin nasul.

Lacrimile îi țâșniră din ochi, iar în gură simți gust de sânge.

— *Cine ești?* urlă șeriful.

Ethan nu putea să răspundă nici dacă ar fi vrut. Își pierdea treptat cunoștința și ceea ce vedea în camera de interogatorii începea să se învârtă, imaginile combinându-se cu instantanee din altă...

El este din nou în camera aceea cu pereți cafenii și podea murdară din mahalaua Golan, urmărind cu privirea un bec gol care se clatină deasupra capului său. Aashif se holbează la el din spatele unei cagule negre ce lasă la vedere doar niște ochi căprui încruntați și plini de ură și o gură zâmbitoare cu dinți prea albi și perfecți pentru a fi produsul unei țări din lumea a patra, în acel Orient Mijlociu nenorocit și uitat de lume.

Legat în jurul încheieturilor, Ethan atârnă de un lanț montat în tavan. Picioarele lui sunt destul de aproape de podea încât să poată reduce presiunea ce distruge circulația, sprijinindu-se pe degetele mari de la picioare. Dar poate face acest lucru doar câteva secunde, de fiecare dată, înainte ca falangele lui să cedeze sub greutatea sa. Când se vor rupe, în cele din urmă, el nu va mai putea să oprească sub nicio formă scurgerea sângelui din mâinile sale.

Aashif stă la câțiva centimetri de fața lui Ethan. Nasurile lor aproape că se ating.

— *Să încercăm cu o întrebare la care ar trebui să răspunzi fără probleme... Din ce parte a Americii ești, plutonier major Ethan Burke?*

Bărbatul vorbește o engleză excelentă, cu accent britanic.

— *Din Washington.*

— *Chiar din capitala voastră?*

— *Nu, din statul Washington.*

— *Aha. Ai copii?*

— *Nu.*

— *Dar ești căsătorit.*

— *Da.*

— *Care e numele soției tale?*

Ethan nu răspunde. Se încordează pentru următoarea lovitură. Aashif zâmbeste.

— *Relaxează-te. Nu te mai pocnesc deocamdată. Îți este cunoscută expresia „o moarte de o mie de tăieturi“? întrebă Aashif, ridicând o lamă de ras care sclipește în lumina becului. Provine dintr-o metodă de execuție chinezească abolită în 1905 și numită „lingchi“ – tradusă prin „o spintecare lentă“ sau „moartea care zăbovește“.*

Aashif face semn spre valiza care stă deschisă pe o masă din apropiere, căptușită cu spumă neagră și dură, pe care este expusă o înfricoșătoare colecție de cuțite. Ethan încercase în zadar să le ignore în ultimele două ore...

Pope îl lovi din nou pe Ethan și, odată cu mirosul propriului sânge, violența loviturii îi aminti mirosul sângelui vechi, intrat în putrefacție, de pe podeaua acelei case de tortură din Fallujah...

— *Acum vei fi dus într-o cameră, și se vor da un pix, o bucată de hârtie și o oră. Știi ce vreau de la tine, îi spune Aashif.*

— *Nu.*

Aashif îl lovește pe Ethan cu pumnul în stomac.

Pope îl pocni pe Ethan în față.

— *M-am săturat să te tot bat. Știi doar ce vreau. Cum ai putea să nu știi? Te-am întrebat de douăzeci de ori până acum. Spune-mi că știi. Spune-mi măcar asta.*

— *Cine ești tu? urlă Pope la el.*

— *Știu, zice Ethan, respirând cu dificultate.*

— *Ai o oră și, dacă ceea ce scrii nu mă mulțumește cu nimic, ai să mori după metoda lingchi“.*

Aashif scoate niște poze Polaroid de sub dishdasha^[10] sa neagră.

Ethan închide ochii, dar îi deschide din nou atunci când Aashif spune:

— *Privește aici sau o să-ți ciopârțesc pleoapele.*

Este fotografia unui bărbat aflat în aceeași cameră, suspendat de tavan în același fel, legat de încheieturi.

American. Probabil un soldat, deși e imposibil să-și dea seama.

În trei luni de război, Ethan nu văzuse niciodată o astfel de mutilare.

— Compatriotul tău e viu în fotografia asta, spune călăul său, și pare mândru de isprava sa.

Ethan încercă să deschidă ochii pentru a-l vedea pe Pope. Se simțea pe punctul de a-și pierde cunoștința și voia să deschidă ochii atât pentru a-și alina durerea, cât și pentru a bloca imaginea lui Aashif – reprodusă atât de clar de mintea lui – și a acelei camere de tortură.

— Următoarea persoană care va atârna de acest tavan va vedea o poză Polaroid asemănătoare cu tine, spune Aashif. Înțelegeți? Am numele tău. De asemenea, am și o pagină web. Am să posteze fotografii cu ceea ce am să-ți fac, pentru a le vedea o lume întreagă. Poate că le va vedea și soția ta. Vei scrie tot ce vreau să aflu – informațiile pe care le-ai păstrat până acum pentru tine.

— Cine ești tu? întrebă Pope.

Ethan își lăsă brațele să cadă peste marginile mesei.

— Cine ești?

Fără a mai încerca să se apere, își spuse: „Este o parte din mine care nu a părăsit niciodată camera aceea din Fallujah ce mirosea oribil a sânge putred”.

Aștepta cu nerăbdare lovitura de grație a lui Pope – cea care, din fericire, avea să-l lase inconștient, punând capăt vechilor amintiri și agoniei actuale.

Două secunde mai târziu, aceasta veni – o lovitură care îl izbi în bărbie și provocă o explozie de lumină albă, fierbinte, ca un bec care se aprinde brusc.

Capitolul 6

Mașina de spălat vase era plină și huruia încet în timpul ciclului de spălare, iar Theresa, epuizată peste măsură, stătea la chiuvetă ștergând ultimul platou. Puse piesa în dulap, agăță prosopul de ușa frigiderului și aprinse lumina.

Pășind către scări prin livingul întunecat, simți că în sufletul ei apăruse ceva mult mai rău decât căderea emoțională din ziua aceea interminabilă.

Un gol care amenința să înghită totul.

În câteva ore soarele avea să răsară și știa că aceea avea să fie prima dimineață fără el din restul zilelor ei. Ziua care trecuse fusese dedicată despărțirii de el și întrebărilor legate de viitor – un viitor în care trebuia să se mulțumească cu puțina liniște pe care o putea găsi într-o lume fără Ethan. Prietenii lor îl jeliseră și aveau să-i simtă lipsa, cu siguranță, dar era firesc să treacă peste această pierdere, să meargă mai departe – și deja făceau acest lucru – și până la urmă să-l uite. Era inevitabil.

Ea însă nu putea scăpa de senzația aceea cumplită – că de mâine avea să fie singură.

Cu suferința ei.

Cu dragostea ei.

Cu pierderea ei.

Gândul că rămăsese singură era atât de devastator, încât trebui să se oprească la prima treaptă a scărilor și să pună mâna pe balustradă. Trase adânc aer în piept.

Ciocănitul din ușă o făcu să tresară. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Se întoarse și rămase cu privirea la ușă, gândindu-se că zgomotul fusese doar în imaginația ei.

Era 4.50 a.m.

Ce ar fi putut căuta cineva...

Alte bătăi în ușă. Mai puternice de această dată.

Ea traversă holul de la intrare în picioarele goale și se ridică pe vârfuri ca să se uite pe vizor.

La lumina becului de pe verandă, zări un bărbat care stătea în fața ușii sub o umbrelă.

Era scund și complet chel. Chipul lui lipsit de expresie era parțial acoperit de umbrela udă. Purta un costum negru, care-i dădu Theresei fiori. Un agent federal cu noutăți despre Ethan? Ce alt motiv ar fi putut avea cineva ca să bată la ușa ei la o asemenea oră?

Dar cravata bărbatului era cu totul deplasată.

Cu dungii albastre și galbene. Prea mult stil și eleganță pentru un agent federal.

Văzu pe vizor că bărbatul întindea din nou mâna spre ușă. Apoi bătu din nou.

— Doamnă Burke, zise el. Știu că nu vă trezesc din somn. V-am văzut lângă chiuveta din bucătărie acum câteva minute.

— Ce doriți? întrebă ea prin ușă.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre ce?

— Despre soțul dumneavoastră.

Ea închise ochii, apoi îi deschise din nou.

Bărbatul era tot acolo, iar ea era cât se poate de trează acum.

— Ce-i cu el? întrebă ea.

— Ar fi mai simplu dacă am sta jos și am vorbi față în față.

— E miezul nopții și nu am idee cine sunteți. Nici nu mă gândesc să vă las să intrați în casa mea.

— Cu siguranță veți dori să auziți ce am de spus.

— Spuneți-mi prin ușă.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci, veniți înapoi dimineață. O să vorbesc atunci cu dumneavoastră.

— Dacă plec, doamnă Burke, nu o să mă mai vedeți niciodată și, vă rog să mă credeți, va fi o adevărată tragedie pentru dumneavoastră și pentru Ben. Vă jur... nu am de gând să vă fac niciun rău.

— Plecați imediat de pe proprietatea mea sau am să chem poliția!

Bărbatul începu să caute ceva în buzunarul interior al hainei și scoase o fotografie Polaroid. Când apropiie fotografia de vizor, Theresa își simți inima sărindu-i din piept.

Era o poză cu Ethan întins pe o masă metalică de operație. Era gol în lumina albastră specifică spitalelor. Partea stângă a feței îi era vânătă, cu numeroase contuzii, și nu putea să-și dea seama dacă era viu sau mort. Înainte să-și dea seama ce face, mâna ei se întinse spre lanțul de la ușă și deblocă yala.

Theresa deschise ușa, iar bărbatul își strânse umbrela și o lăsă sprijinită de perete. În spatele lui, o ploaie rece și monotonă aducea frânturi de zgomot alb dinspre orașul adormit. Un Mercedes Sprinter închis la culoare era parcat la câteva case distanță. Nu se zărea țipenie de om pe strada ei. Se întrebă dacă duba era a lui.

— David Pilcher, zise bărbatul, întinzând mâna spre ea.

— Ce i-ați făcut lui Ethan? întrebă Theresa fără să-i întindă mâna. E mort?

— Pot să intru?

Ea îi făcu loc, iar Pilcher păși peste prag. Pantofii lui sclipeau, uzi de ploaie.

— Pot să-mi scot pantofii, zise el, făcând semn spre aceștia.

— Nu vă faceți griji.

Ea îl conduse în living, unde se așezară față în față – Theresa pe canapea, iar Pilcher pe un scaun din lemn cu spătar pe care ea îl trăsesese de sub masă.

— Ați dat o petrecere aici aseară? o întrebă el.

— O petrecere în amintirea soțului meu.

— Sună minunat.

Ea se simți brusc foarte obosită. Lumina becului de deasupra capului ei părea insuportabilă, mult prea puternică pentru retinele ei.

— Cum se face că aveți o poză cu soțul meu, domnule Pilcher?

— Asta nu contează.

— Pentru mine contează.

— Ce-ar fi dacă v-aș spune că soțul dumneavoastră trăiește?

Preț de zece secunde, Theresa nu putu să respire.

Se auzea doar zgomotul mașinii de spălat, al ploii răpăind pe acoperiș și al bățăilor inimii ei – nimic mai mult.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Nu are importanță.

— Atunci, cum pot avea încredere...?

El ridică o mână. Ochiul lui negru se îngustă.

— Mai bine ascultați ce am de spus.

— Lucrați pentru guvern?

— Nu, dar vă repet: nu are importanță cine sunt eu. E importantă oferta pe care vreau să v-o fac.

— Ethan trăiește?

— Da.

Ea simți un nod în gât, dar reuși să-și stăpânească emoțiile.

— Unde e? întrebă ea în șoaptă.

Pilcher clătină din cap.

— Aș putea sta aici să vă povestesc totul, dar nu m-ați crede.

— De unde știți asta?

— Din experiență.

— Nu o să-mi spuneți deci unde este soțul meu?

— Nu. Iar dacă o să mă mai întrebați asta, mă voi ridica, voi ieși pe ușă și nu mă veți mai vedea niciodată, asta însemnând că nu-l veți mai vedea nici pe Ethan.

— E rănit?

Ea simțea o masă compactă de emoții începând să se reverse din spatele sternului.

— E teafăr.

— Vreți bani? Pot să...

— Nu cere nimeni recompensă pentru Ethan. Nu e vorba de bani, Theresa. Pilcher se aplecă în față, stând acum pe marginea scaunului și fixând-o cu ochii lui negri și pătrunzători, a căror intensitate sugera o inteligență impresionantă. Vreau să vă fac ție și fiului vostru o ofertă unică.

Pilcher întinse mâna spre buzunarul interior al hainei sale și scoase cu grijă două sticlute de un centimetru și jumătate, pline cu un lichid transparent, pe care le așeză pe

măsuța de cafea. Ambele erau acoperite cu dopuri minuscule din plută.

— Ce sunt astea? întrebă Theresa.

— O reuniune.

— O reuniune?

— Cu soțul tău.

— Asta e o glumă...

— Nu, te asigur că nu e o glumă.

— Cine sunteți?

— Numele meu e tot ce pot să divulg.

— Ei bine, nu înseamnă nimic pentru mine. Și vă așteptați să... ce? Să beau lichidul

din sticlutele acelea și să văd ce se întâmplă?

— Ai tot dreptul să refuzi, Theresa.

— Ce conțin sticlutele?

— Un sedativ puternic, cu durată scurtă de acțiune.

— Și, în mod magic, o să fiu din nou cu Ethan atunci când mă voi trezi?

— E puțin mai complicat, dar, în mare, despre asta este vorba. Pilcher întoarse capul și

privi spre ferestrele frontale, apoi își concentră din nou atenția asupra Theresei.

— Curând se va face lumină, zise el. Trebuie să-mi răspunzi.

Ea își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

— Nu sunt în stare să iau o astfel de decizie.

— Dar trebuie.

Theresa își adună puterile și se ridică încet în picioare.

— Acea ar putea fi otravă, zise ea, făcând semn spre masă.

— De ce crezi că aș avea motive să-ți fac rău?

— Nu știu. Poate că Ethan era implicat în ceva periculos.

— Dacă aveam intenția să teucid, Theresa... Bărbatul tăcu. Mi-ai făcut impresia unei

persoane care se pricepe la oameni. Ce-ți spune instinctul? Că mint?

Ea se apropie de șemineu și rămase în fața acestuia, studiind fotografia de familie pe care o făcuseră cu un an în urmă – Ethan și Ben în tricouri Polo albe, iar Theresa într-o rochie albă de vară. Pielea lor era perfectă în urma prelucrării pozei în Photoshop, iar trăsăturile fuseseră pronunțate în lumina studioului. La momentul acela se amuzaseră văzând cât de artificială și de studiată ieșise poza, însă acum, privind-o în liniștea aceea din livingul ei, cândva înainte de răsăritul soarelui, conștientă că îi fusese oferită șansa de a-l vedea din nou, fotografia de familie o făcea să simtă un nod în gât.

— Dacă ceea ce faceți este o farsă, zise ea fără să-și ia ochii de la soțul ei, este de o cruzime rară. Să-i oferiți unei văduve îndurerate șansa de a-și vedea din nou soțul. Ea se uită apoi la Pilcher și adăugă: E adevărat?

— Da.

— Vreau să vă cred, zise Theresa.

— Știu.

— Vreau atât de mult să vă cred!

— Înțeleg că pare incredibil, zise el. E un act de credință.

— Ați venit tocmai în noaptea asta, dintre toate nopțile, zise ea. Când sunt epuizată și bătută, cu capul plin de gânduri despre el. Aș putea băga mâna în foc că nu este o pură întâmplare.

Pilcher întinse mâna și luă una dintre sticlutele de pe masă.

O ridică în fața ei.

Ea îi urmărea fiecare mișcare.

Inspiră adânc și expiră. Apoi începu să străbată încet livingul, îndreptându-se către scările ce duceau la etaj.

— Unde te duci? o întrebă Pilcher.

— Să-l aduc pe fiul meu.

— Așadar, o vei face? Vei veni cu mine?

Ea se opri la prima treaptă a scării și întoarse capul spre Pilcher, care rămăsese în living.

— Dacă voi face asta, întrebă ea, vom avea din nou vechea noastră viață?

— Ce înțelegi prin „vechea viață”? Această casă? Acest oraș? Prietenii voștri?

Theresa încuviință cu o mișcare a capului.

— Dacă tu și Ben alegeți să veniți cu mine, nimic nu va mai fi la fel. Niciodată. Nu veți mai vedea această casă. Așa că răspunsul e nu.

— Dar voi fi din nou cu Ethan. Familia noastră va fi din nou reunită.

— Da.

Ea începu să urce scările ca să-și aducă fiul. Poate că era prea obosită sau prea emoționată, dar totul i se părea ireal. Aerul era încărcat de electricitate. O parte din subconștientul ei striga cu vehemență, acuzând-o că este nebună. Nicio persoană întreagă la minte nu ar fi acceptat vreodată o astfel de propunere. Când ajunse la cel de-al doilea etaj și străbătu holul până la camera lui Ben, își spuse că nu era în toate mințile și că nu acționa pe baza logicii sau a rațiunii. Dar era distrusă și singură și, mai presus de toate, îi era atât de dor de soțul ei, încât ar fi renunțat la orice, numai să știe că exista posibilitatea de a trăi din nou alături de el – și alături de fiul lor.

Theresa se așeză pe patul lui Ben și îl scutură ușurel de umăr.

Băiatul începu să se miște.

— Ben, îl strigă ea, trezește-te!

El căscă și se frecă la ochi. Ea îl ajută să se ridice.

— E încă noapte, zise el.

— Știu, dar am o surpriză pentru tine.

— Adevărat?

— Jos e un bărbat. Se numește Pilcher. El ne va duce la tăticul tău.

Văzu chipul lui Ben luminându-se dintr-odată în sclipirea plăpândă a lămpii de veghe de lângă patul lui.

Cuvintele ei reușiseră să-l însenineze precum razele calde de soare, iar negura somnului dispăru fără urmă de pe fața lui. Ochii îi străluceau de emoție și de nerăbdare.

— Tăticul meu trăiește? întrebă el.

Ea nici nu-și mai dădea seama dacă într-adevăr credea ceea ce-i spunea copilului.

Cum numise Pilcher alegerea ei?

Un act de credință.

— Da, tăticul tău trăiește. Haide, trebuie să te îmbraci.

* * *

Theresa și Ben stăteau pe canapea în fața lui Pilcher.

Bărbatul îi zâmbi copilului și îi întinse mâna spunând:

— Numele meu este David. Tu cine ești?

— Ben.

Își strânseseră mâinile.

— Câți ani ai, Ben?

— Șapte ani.

— Oh, foarte frumos. Mama ta ți-a explicat de ce mă aflu aici?

— Mi-a spus că ne vei duce la tăticul meu.

— Așa este. Pilcher ridică sticlulele de pe masă și i le întinse Theresei spunând: E timpul. Beți tot conținutul fără frică. Nu aveți de ce să vă temeți. Niciunul dintre voi. Odată ce este înghițit, lichidul își face efectul în patruzeci și cinci de secunde. Efectul va fi imediat, fără a fi deloc neplăcut. Dă-i lui Ben sticluta cu doza mai mică și apoi bea-o pe a ta.

Ea trase dopul de plută cu vârful unghiilor și destupă sticlulele.

Un miros puternic și necunoscut de substanțe chimice se răspândi în aer.

Mirosul înțepător o aduse într-un fel la realitate, trezind-o parcă din transa în care intrase cu câteva ore în urmă.

— Așteaptă, zise ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pilcher.

La ce naiba se gândise? Ethan ar fi fost în stare să o ucidă. Dacă ar fi fost vorba doar de ea, poate că ar fi făcut-o, dar cum putea risca viața fiului ei?

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nu vom face asta, zise ea, astupând din nou sticlulele și punându-le pe măsuta de cafea.

Pilcher o privi uimit peste tăblia mesei.

— Ești absolut sigură?

— Da. Eu... nu pot, pur și simplu.

— Înțeleg, zise Pilcher, luând sticlulele de pe masă.

În timp ce bărbatul se ridica, Theresa se uită la Ben. Ochii băiatului erau plini de lacrimi.

— Du-te înapoi în pat, îi zise ea.

— Dar vreau să-l văd pe tata.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Du-te acum. Theresa se întoarse către Pilcher:

Îmi pare rău...

Cuvântul îi rămase în aer.

Pilcher avea pe față o mască transparentă de oxigen, cu un tub fin de alimentare ce cobora până în buzunarul interior al sacoului său. În cealaltă mână, bărbatul ținea un spray cu aerosoli.

Ea reuși să mai spună:

— Nu, te rog...

Un jet puternic de vapori ieși dintr-odată pe duza spray-ului. Theresa se feri să inspire, dar simțea deja gustul gazului pe vârful limbii – un soi de metal lichid cu tentă dulce. Vaporii îi intrară în piele. Își simțea porii absorbind substanța. Ajungându-i în gură, observă că era mult mai rece decât temperatura camerei, ca o doză de nitrogen lichid alunecându-i pe gât.

Ea îl acoperi cu brațele pe Ben și încercă să-și păstreze echilibrul, deși cu greu mai putea sta în picioare.

Mașina de spălat vase se oprise, iar casa se cufundase într-o liniște deplină. Nu se auzea decât răpăiala ploii pe acoperiș.

Pilcher îi spuse:

— Veți contribui la realizarea unui obiectiv extrem de important, mai important decât orice ți-ai putea imagina.

Theresa încercă să-l întrebe ce voia să spună, dar gura ei părea paralizată.

Toate culorile se scurseră din cameră. Totul se dezintegra în variate nuanțe de gri și ea simțea o greutate din ce în ce mai mare care-i forța pleoapele să se închidă.

Trupul mic al lui Ben devenise deja inert, stând căzut pe jumătate în poala ei. Ridică uimită ochii spre Pilcher, care îi zâmbi prin masca de oxigen și apoi dispăru în întuneric, la fel ca toate obiectele din jurul ei.

Pilcher scoase din haină un walkie-talkie și spuse în receptor:

— Arnold, Pam, totul e pregătit pentru voi.

Capitolul 7

— Ethan, trebuie să te relaxezi. Mă auzi? Nu te mai împotrivi.

Prin ceața densă, Ethan recunoscuse vocea. Era psihiatrul.

Încercă fără succes să deschidă ochii, dar nu vedea decât dâre de lumină.

Jenkins se uită în jos la el prin ochelarii săi cu rame metalice, iar Ethan încercă din nou să-și miște brațele. Ori erau rupte, ori îi fuseseră legate.

— Încheieturile tale au fost prinse în cătușe de rama patului, îi spuse Jenkins. Ordinele șerifului. Nu te alarma, dar ai avut un episod disociativ sever.

Ethan deschise gura și realizează că limba și buzele sale erau îngrozitor de uscate, de parcă s-ar fi deshidratat sub soarele deșertului.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ethan.

— Înseamnă că ai amnezie. Nu îți mai cunoști nici măcar identitatea. Cea mai mare problemă în acest caz este că accidentul de mașină a provocat această amnezie, iar simptomele pe care le ai indică faptul că ai leziuni cerebrale. Se pregătesc să te bage în sala de operații. Înțelegeți ce-ți spun?

— Nu îmi dau consimțământul, zise Ethan.

— Poftim?

— Nu îmi dau consimțământul pentru operație. Vreau să fiu transportat la un spital din Boise.

— E prea riscant. Ai putea muri până să ajungi acolo.

— Vreau să plec din orașul ăsta chiar acum.

Jenkins dispăru.

O lumină orbitoare fu îndreptată de sus spre fața lui Ethan, apoi auzi vocea lui Jenkins:

— Soră, calmează-l, te rog.

— Pe el?

— Nu, pe celălalt.

— Nu sunt nebun, spuse Ethan.

Îl simți pe Jenkins bătându-l ușurel pe mână.

— Nimeni nu spune că ești nebun, doar că mintea ta a suferit anumite traume și trebuie să o reparăm.

Sora Pam se aplecă spre Ethan, intrând în câmpul lui vizual. Era zâmbitoare și frumoasă, iar glasul ei avea ceva reconfortant. Poate că era doar o obișnuință, un automatism, dar cu toate acestea Ethan simțea că singurul lucru de care putea să se agațe era prezența ei.

— Dumnezeule mare, domnule Burke, arătați groaznic. Să vedem dacă nu vă putem face să vă simțiți ceva mai bine.

Acul era enorm – cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, în capătul lui se vedeau câțiva stropi argintii din serul conținut de seringă.

– Ce vreți să-mi administrați? întrebă Ethan.

– Un ser inofensiv care să vă calmeze puțin nervii.

– Nu-l vreau.

– Stați liniștit acum.

Ea îl bătu ușurel pe brațul drept, deasupra venei antecubitale. Ethan încercă să-și scoată mâinile din cătușele din oțel care-i strângeau încheieturile, până când îi simți degetele amortindu-i.

– *Nu* vreau.

Sora Pam ridică privirea, apoi se apropie atât de mult de fața lui Ethan, încât acesta îi simți genele pe obraz în timp ce clipea. De la distanța aceea, îi putea simți mirosul rujului și sesiză limpezimea de smarald a ochilor ei.

– Stați nemișcat, domnule Burke, îi spuse ea zâmbind, sau am să vă înfig seringă asta nenorocită până la os.

Cuvintele ei îl iritară la culme. Se smuci mai tare, iar lanțurile cătușelor zdrăngăniră pe cadrul metalic al patului.

– Să nu îndrăznești să mă atingi! strigă el furios.

– Oh, deci vreți să schimbăm foaia? întrebă asistenta. Bine.

Cu zâmbetul pe buze, ea apucă mai bine seringă, ținând-o de această dată ca pe un cuțit, și – înainte ca Ethan să-și dea seama ce intenții are – înfipse seringă în peretele lateral al mușchiului său fesier. Acul intră până la capăt.

Durerea provocată de ac era încă vie. Sora Pam se duse în celălalt capăt al salonului, alăturându-se doctorului psihiatru.

– Nu ai nimerit vena? o întrebă Jenkins.

– Se mișca prea mult.

– Deci în cât timp își va face efectul?

– Cincisprezece minute cel mult. Sunt pregătiți să-l primească în sala de operații?

– Da, scoate-l afară cu patul mobil. Apoi, în timp ce se retrăgea cu spatele spre ușă, Jenkins îi adresă lui Ethan ultimul său comentariu: O să trec să te văd după ce vor termina de tăiat și lipit. Mult noroc, Ethan. Te vom face ca nou.

– Nu îmi dau consimțământul, strigă Ethan cu toată forța de care era în stare, dar Jenkins ieșise deja din cameră.

Printre pleoapele umflate ale ochilor Ethan urmări mișcările sorei Pam în jurul patului său cu roțile. Ea apucă balustrada patului și acesta începu să se miște. Una dintre roțile cadrului scârțâia jalnic în timp ce se mișca pe linoleum.

– De ce nu-mi respectați dorința? întrebă Ethan, făcând eforturi să-și controleze tonul vocii și încercând o abordare mai blândă.

Ea nu-i răspunse. Continuă să împingă patul mobil afară din salon și apoi pe coridor, care era la fel de liniștit și pustiu ca de fiecare dată.

Ethan ridică puțin capul și văzu că se apropiau de recepția asistentelor.

Fiecare ușă pe lângă care treceau era închisă. Nicio dungă de lumină nu se întrezărea pe sub uși.

— Nu mai este nimeni la acest etaj al spitalului, nu-i așa? întrebă Ethan.

Sora Pam începu să fluiera în ritmul scârțâitului produs de roată.

— De ce îmi faci asta? întrebă el. În tonul lui se simțea o disperare deloc trucată, ce provenea din teroarea care îi strângea stomacul cu încăpățănare, din ce în ce mai tare, clipă de clipă.

Ridică ochii spre ea. Din poziția lui ciudată, stând întins pe patul mobil, putea vedea partea de sub bărbia femeii, buzele și nasul acesteia, panourile de pe tavan și becurile lungi, fluorescente, pe care le lăsau în urmă.

— Pam, începu el. Te rog, vorbește-mi. Spune-mi ce se întâmplă.

Ea nu-i aruncă nici măcar o privire.

După ce trecură de pupitrul de recepție al asistentelor, ea lăsă liber patul mobil, care mai rulă puțin și se opri, apoi se îndreptă spre o pereche de uși duble din capătul coridorului.

Ethan aruncă o privire spre panoul de deasupra acestora.

CHIRURGIE

Una dintre uși se deschise și din sală ieși un bărbat în uniformă albastră, având mâinile deja acoperite cu mănuși din latex.

O mască chirurgicală îi acoperea aproape toată fața, excepție făcând ochii calmi și pătrunzători care se asortau aproape perfect cu nuanța uniformei sale.

Bărbatul i se adresă asistentei cu o voce abia șoptită:

— De ce e încă treaz?

— Se zbătea prea tare. Nu am reușit să-i nimeresc vena.

Chirurgul aruncă o privire spre Ethan.

— Bine. Mai ține-l aici până ce adoarme. Cât crezi că va mai dura?

— Zece minute.

Bărbatul făcu un semn scurt din cap, apoi se întoarse în sala de operații împingând cu putere ușile batante. Limbajul trupului său sugera agresivitate, furie.

— Hei! strigă Ethan după el. Vreau să-ți vorbesc!

În cele câteva secunde cât ușa fusese deschisă, Ethan reușise să arunce o privire în sala de chirurgie...

În centrul încăperii se afla o masă de operații, flancată de câteva becuri mari cu o lumină orbitoare. Lângă aceasta văzu o masă metalică cu roțile pentru instrumentar, pe

care stăteau o mulțime de ustensile chirurgicale.

Toate erau curate și sclipitoare, așezate pe feșe sterile.

Bisturie de toate mărimile.

Fierăstraie pentru oase.

Forceps.

Instrumente pe care Ethan nu le putea numi, dar care semănau cu niște mașini de găurit electrice.

Cu o secundă înainte ca ușile să se închidă din nou, Ethan îl zări pe chirurg oprindu-se lângă masa cu roțile și scoțând din suport un instrument pentru trepanații asemănător cu un burghiu. El îl privi pe Ethan apăsând de câteva ori butonul de pornire al aparatului. Zgomotul ascuțit al burghiului răsuna înfiorător în sala de operații.

Pieptul lui Ethan începu să se ridice într-un ritm alert pe sub cămașa de spital. Își simțea pulsul accelerând alarmant. Se uită înapoi, spre recepția asistentelor, și o observă pe sora Pam dispărând după colț.

Pentru moment, era singur pe coridor.

Nu se auzea nimic, cu excepția clinchetului bisturiilor și al echipamentelor chirurgicale de pe cealaltă parte a ușilor duble. Pașii asistentei îndepărtându-se pe coridor. Bâzâitul unui bec fluorescent de deasupra capului său.

Apoi îi veni un gând nebunesc – dacă *își pierduse* într-adevăr mințile? Dacă acel chirurg din sala de operații avea să-l deschidă și să-l vindece, de fapt? Dacă toate acestea aveau să dispară după aceea? Avea să-și piardă această identitate? Să devină o altă persoană într-o lume în care soția și fiul lui nu existau?

Reuși să se ridice în capul oaselor. Își simțea capul greu și era amețit, dar toate acestea puteau fi consecințele bătăii administrate de șeriful Pope.

Ethan se uită în jos, spre încheieturile mâinilor sale, observând că erau prinse în cătușe de rama metalică a patului mobil. Se încordă și trase de cătușe, dar lanțurile nu se rupeau și mâinile sale deveniră vineții.

Era îngrozitor.

Își relaxă mușchii și se trase brusc înapoi – cu suficientă forță încât marginile de oțel ale cătușelor să-i intre în carne. La mâna dreaptă pielea i se crăpă și sângele se prelinse pe cearșaf.

Picioarele îi erau libere.

Își aruncă piciorul drept peste marginea balustradei metalice a patului, încordându-se și întinzându-se ca să ajungă la perete, dar îi mai lipseau circa opt centimetri ca să-l atingă.

Apoi se întinse pe spate în patul mobil, gândind pentru prima dată la rece și analizând situația deplorabilă în care se afla – era drogat, încătușat și pe punctul de a fi împins cu forța într-o sală de operații, unde avea de gând să-i facă cine știe ce grozăvii.

Trebuia să admită că, ultima dată când se trezise la spital și vorbise cu doctorul Jenkins, avusese multe îndoieli, își făcuse griji și se întrebase dacă nu cumva suferise leziuni care să-l fi afectat din punct de vedere neurologic.

Dacă nu cumva aceste leziuni îi denaturaseră percepția despre lume, despre spațiu și timp. Pentru că nimic nu părea să aibă sens în Wayward Pines.

Dar momentele pe care tocmai le trăise – comportamentul sociopat al sorei Pam, refuzul lor de a lua în seamă obiecțiile sale în privința operației – confirmaseră acest lucru: nu era nimic în neregulă cu el, dincolo de faptul că oamenii din orașul acela voiau să-i facă rău.

Deja trecuse prin toate chinurile iadului și experimentase o mulțime de stări – groază, dor de casă și deznădejde – de când venise în Wayward Pines, însă acum ajunsese la capătul puterilor. Era disperat.

Și era sigur că de cealaltă parte a ușilor batante îl aștepta moartea.

Nu avea să o mai vadă pe Theresa și nici pe fiul său.

Doar gândul că una ca asta s-ar fi putut întâmpla îl făcu să lăcrimeze. Simțea că îi dezamăgise. Îi dezamăgise pe amândoi în nenumărate rânduri.

Absența lui fizică. Absența lui din punct de vedere emoțional.

Doar o singură dată în viață mai simțise atâta groază și regret – atunci când fusese prizonierul lui Aashif în mahalaua Golan.

Lingchi.

Frica începea acum să-l macine, afectându-i abilitatea de a procesa informațiile și de a reacționa prompt.

Sau poate că anestezicul trecuse în cele din urmă de bariera sânge-creier și preluase controlul. Își spuse: „Dumnezeule, nu mă lăsa să-mi pierd cunoștința. Trebuie să-mi păstrez controlul”.

Auzi scârțâitul ușilor ascensorului, care se deschideau undeva la trei metri în spatele lui, urmat de apropierea unor pași iuți și ușori.

Ethan încercă să-și întindă gâtul pentru a vedea cine venea spre el, dar până să reușească să vadă, patul lui mobil deja se mișca. Cineva îl trăgea înapoi către lift.

Ridică privirea și văzu un chip frumos și familiar. Mai văzuse acei pomeți proeminenți. În starea în care era, îi trebuiră cinci secunde ca să o identifice. Era barmanița de la Biergarten, cea care dispăruse fără urmă.

Ea împinse patul mobil în cabina ascensorului, încercând să-i facă loc în interior, apoi apăsă un buton.

Chipul ei era tras și palid. Era îmbrăcată cu un poncho bleumarin, de pe care apa se scurgea pe podea.

— Haide, haide odată, zise ea, ținând apăsat butonul B, care era aprins.

— Te cunosc, zise Ethan, deși încă nu-și putea aminti numele ei.

— Beverly, zise ea zâmbind.

Părea încordată, cu nervii întinși la maximum.

— Nu am primit acel bacșiș uriaș pe care mi l-ai promis, adăugă. Iisuse, arăți groaznic.

Ușile începură să se închidă – un nou scârțâit prelung și insuportabil, mai rău decât al unghiilor plimbate deasupra unei table.

— Ce se întâmplă cu mine? o întrebă el în timp ce scripeții se roteau pentru a transporta cabina liftului mai jos.

— Ei încearcă să-ți supună mintea.

— De ce?

Beverly își ridică puțin ponchoul și scoase dintr-un buzunar de la spatele blugilor o cheie pentru cătușe.

Degetele îi tremurau.

Abia la cea de-a treia încercare reuși să introducă mica cheie în orificiul încuietorii cătușelor.

— De ce? întrebă din nou Ethan.

— O să vorbim când vom fi în siguranță.

Una dintre cătușe se desfăcu.

Ethan se ridică, smulse cheia din mâna ei și începu să lucreze la încuietoarea celeilalte. Ascensorul părea să coboare cu viteza melcului între etajul al patrulea și al treilea.

— Dacă liftul se oprește și cineva se urcă în cabină, vom lupta. Înțelegi? îl întrebă ea.

Ethan încuviință din cap.

— Indiferent ce se întâmplă, nu-i poți lăsa să te ducă înapoi în sala aceea de operații.

Se deschise apoi și cea de-a doua cătușă, iar Ethan se dădu jos de pe patul cu roțile.

Se simțea destul de stabil pe picioare, iar anestezicul nu-și făcuse încă efectul.

— Vei fi în stare să alergi?

— Tocmai m-au anesteziat. Nu voi fi în stare să ajung prea departe.

— La naiba!

Un clopoțel de deasupra liftului sună scurt.

Etajul al treilea.

Liftul continua să coboare.

— Când? întrebă Beverly.

— Acum cinci minute. Dar a fost o injecție intramusculară, nu în venă.

— Ce substanță ți-au administrat?

— Nu știu, dar i-am auzit spunând că voi fi inconștient în zece minute. Ei bine... au mai rămas opt sau nouă acum.

Cabina ascensorului ajunsese în lobby și continua să coboare.

Beverly îi spuse:

— Când se deschid ușile, trebuie să o luăm la stânga și să străbatem coridorul. La

capătul acestuia se află o ușă pe care vom putea ajunge în stradă.

Liftul se zgâlțâi, apoi se opri.

Preț de câteva secunde, ușile nu se mișcară. Ethan își mută greutatea de pe un călcâi pe altul, gata să țâșnească pe coridor în caz că i-ar fi așteptat cineva acolo. Adrenalina îi inunda corpul cu acea rapiditate electrizantă pe care o simțea mereu înainte de a pleca într-o misiune, atunci când rotorul elicopterului începea să se învârtă.

Ușa se întredeschise, rămase blocată vreo zece secunde, apoi începu să scârțâie, deschizându-se complet.

— Stai puțin, șopti Beverly, pășind apoi peste pragul liftului și aruncând o privire în jur. Liber, adăugă ea.

Ethan ieși în urma ei pe coridorul lung și pustiu.

Plăcile de linoleum cu model de tablă de șah continuau pe o lungime de cel puțin patruzeci și cinci de metri, până la câteva uși din capătul coridorului. Totul era imaculat și sclipitor în lumina aspră, fluorescentă.

O ușă trântită undeva la distanță îi opri din drum.

Pașii se auzeau din ce în ce mai clar, deși era imposibil să-și dea seama câți oameni veneau.

— Se îndreaptă către casa scării, îi șopti Beverly. Vino.

Ea se întoarse și o rupse la fugă în direcția opusă, iar Ethan o urmă imediat, străduindu-se să alerge cât mai ușor, pentru ca tălpile lui goale să nu răsune pe linoleum, și gemând din cauza durerii agonizante pe care o simțea în zona coastelor, despre care nu putea decât să presupună că erau rupte.

Ajunseră la un pupitru de recepție gol și auziră o ușă care se deschidea în capătul coridorului pe care veniseră.

Beverly mări pasul. Își schimbă direcția și țâșni pe un alt coridor, care se intersecta cu primul. Ethan făcea eforturi să țină pasul cu ea, aruncând câte o privire scurtă peste umăr în timp ce fugea, însă ajunse după colț înainte să observe ceva.

Această aripă a spitalului era goală și avea tavanul mult mai jos.

Pe la jumătatea coridorului, Beverly se opri și deschise o ușă de pe partea stângă. Încercă să-l tragă pe Ethan peste prag, însă el se aplecă și îi șopti ceva la ureche.

Ea încuviință din cap și intră grăbită, trăgând ușa după ea.

Ethan se duse la ușa din partea opusă a holului. Întoarse mânerul și se strecură înăuntru.

Încăperea era pustie și întunecată și, în lumina slabă provenită de pe coridor, el observă că era identică cu rezerva în care îl ținuseră – cea de la etajul patru.

Închise ușa cât putu de ușor și se îndreptă spre baie. Bâjbâi prin întuneric până când degetele lui găsiră întrerupătorul.

Aprinse lumina.

Lângă duș era un prosop agățat într-un cuier.

Îl luă, își înfășură mâna cu el și se întoarse spre oglindă.

Își încordă brațul.

„Mai ai treizeci de secunde, poate chiar mai puțin.”

Dar ceea ce văzu în oglindă îl năuci.

Dumnezeule! Se aștepta să arate groaznic, dar Pope îl bătuse cumplit – buza lui superioară era de două ori mai mare, nasul i se umflase enorm și era tot numai o rană, ca o căpșună putredă... O tăietură ce-i brăzda obrazul drept fusese prinsă, probabil, cu douăzeci de copci, iar ochii lui...

Era un miracol că mai putea vedea. Erau negri, învinețiți de lovituri și înfundați în faldurile de piele umflată, de parcă ar fi suferit o reacție alergică aproape fatală.

Nu avea timp de pierdut.

Lovi cu pumnul înfășurat în prosop colțul inferior din dreapta al oglinzii și susținu cu aceeași mână cioburile de oglindă, ca să nu cadă imediat și să facă zgomot.

Reușise o lovitură perfectă – pagube minime, cioburi mari. Desprinse repede bucățile de oglindă cu mâna sa liberă, le puse pe blatul chiuvetei și o alese pe cea mai mare.

Apoi își dezveli mâna dreaptă, închise lumina și se întoarse în rezerva cu pat, bătând prin întuneric.

Nu se vedea nimic, în afara unei dungii subțiri de lumină pe sub ușă. Înaintând cu grijă, ajunse la ușă și își lipi urechea de ea.

Sunetul era vag, dar putea auzi ușile care se deschideau și se închideau undeva la distanță.

Verificau probabil fiecare cameră în parte și ușile trântite erau destul de departe de locul acela – undeva pe coridorul principal, se gândi el.

Spera să nu se înșele în legătură cu asta.

Se întrebă dacă ușile ascensorului erau încă deschise. Dacă cei care-i urmăreau ar fi văzut cabina deschisă acolo jos, nu ar fi fost greu să-și dea seama că el fugise la demisol. El și Beverly ar fi trebuit să trimită cabina înapoi la etajul patru, dar nu se gândiseră la asta și nu mai aveau cum să repare acum această neglijență.

Întinse mâna în jos, găsi mânerul sferic al ușii și îl apucă.

În timp ce-l întorcea ușor, încerca să-și calmeze respirația precipitată și să se concentreze pentru a-și reduce pulsul, simțind că este pe punctul de a leșina.

După ce roti mânerul până la capăt, Ethan trase încet de ușă.

Ușa se întredeschise vreo cinci centimetri și, spre norocul lui, balamalele nu scoaseră niciun zgomot.

Un triunghi lung de lumină se formă pe linoleumul de sub tălpile lui.

Zgomotele ușilor trântite se auzeau acum mai tare.

El ridică ciobul de oglindă și-l strecură între ușa deschisă și tocul acesteia, mișcându-l

în afară puțin câte puțin, milimetru cu milimetru, până când acesta îi oferi o imagine completă a coridorului din spatele lui.

Era gol.

O altă ușă se auzi închizându-se.

Între acele zgomote nu se auzeau decât pantofii cu tălpi de cauciuc care pășeau iute pe pardoseală. Unul dintre becurile fluorescente din apropiere era defect și pâlپاia intermitent, lăsând coridorul în întuneric sau aprinzându-se brusc după câteva secunde.

Umbra apără înaintea persoanei – o pată întunecată pe pardoseală în zona recepției asistentelor. Sora Pam se ivi pe coridor.

Ea se opri la intersecția celor patru coridoare și rămase nemișcată câteva secunde, ținând în mâna dreaptă un obiect pe care Ethan nu reuși să-l identifice de la distanța aceea, deși un capăt al obiectului strălucea, reflectând lumina.

Treizeci de secunde se scurseră astfel. Apoi femeia se întoarse și începu să înainteze cu grijă pe coridorul unde se afla Ethan, cu pași fermi și controlați, având un zâmbet ce părea prea mare pentru fața ei.

După câțiva pași se opri și se lăsă în genunchi pentru a inspecta niște urme de pe linoleum. Puse jos mâna liberă și șterse cu degetul ceva de pe pardoseală, apoi îl ridică în dreptul ochilor și în momentul acela Ethan realiză cu neliniște despre ce era vorba. De aceea știuse sora Pam ce coridor să aleagă.

Apa scursă de pe haina de ploaie a lui Beverly...

Iar asta avea să o conducă pe asistentă direct la ușa din partea opusă a holului. La Beverly.

Sora Pam se ridică și începu să pășească încet, studiind cu atenție linoleumul în timp ce mergea.

Ethan văzu că obiectul din mâna ei era o seringă cu ac.

– Domnule Burke?

El nu se aștepta să o audă vorbind, iar sunetul vocii ei ascuțite și perfide ce răsuna de-a lungul coridoarelor pustii îi provocă fiori de gheață pe șira spinării.

– Știu că ești aproape. Știu că mă auzi.

Se apropiase prea mult și asta îl agita la culme. Ethan se temea că în orice moment ea putea să zărească ciobul de oglindă din mâna lui.

Retrase în încăperea mâna în care ținea ciobul și închise ușa încet, cu o precizie și mai mare decât până atunci.

– Din moment ce ești noul meu pacient favorit, continuă asistentă, am să-ți fac o ofertă specială.

Ethan simți ceva la baza cefei: o fierbințeală care începea să coboare pe toată lungimea coloanei vertebrale, prin oasele brațelor și ale picioarelor, însoțită de nenumărate furnicături, ca niște puncte fierbinți radiind până în vârfurile degetelor.

Avea aceeași senzație și în spatele ochilor.

Drogul începea să-și facă efectul.

— Fii băiat cuminte și nu te mai ascunde, iar eu îți voi oferi un dar.

El nu-i mai auzea pașii, dar vocea ei era din ce în ce mai clară pe măsură ce înainta pe coridor.

— Cadoul, domnule Burke, este anestezia pentru operația dumentală. Sper că-ți dai seama că drogul pe care ți l-am administrat acum zece minute te poate lăsa inconștient în orice moment de acum încolo – asta dacă nu i-ai simțit deja efectul. Și, dacă va trebui să pierd o oră ca să te găsesc, căutându-te prin fiecare cameră, asta o să mă înfurie foarte, foarte rău. Și nu cred că vrei să mă vezi când sunt foarte, foarte furioasă, pentru că știi ce se va întâmpla? Când te vom găsi, nu te vom duce imediat în sala de operații. O să lăsăm drogul pe care-l ai acum în sistem să dispară treptat de la sine. Te vei trezi pe masa de operații. Nu vei mai fi legat în curele sau cu cătușe, dar nu vei putea să te miști. Asta pentru că îți voi injecta o doză monstruoasă de Suxamethonium, un drog ce induce paralizia. Te-ai întrebat vreodată cum te simți în timpul unei operații? Ei bine, domnule Burke, vei avea parte de un spectacol privat în care dumneata vei fi protagonistul.

După cum suna vocea ei, Ethan înțelese că femeia se afla acum în mijlocul coridorului – la un metru de el, de cealaltă parte a ușii.

— Singurul lucru pe care îl vei putea face va fi să clipești. Nici măcar nu vei putea să strigi când vei simți pe viu bisturiul, fierăstrăul și burghiul. Degetele noastre umblând prin tine. Operația va dura ore întregi, timp în care vei fi treaz, conștient și înspăimântat la culme. Fiecare secundă va fi o agonie. Nu mai vezi așa ceva decât în filmele de groază.

Ethan puse mâna pe mânerul sferic, simțind cum căldura indusă de drog se ridică, învăluindu-i creierul, inundându-l până în vârful urechilor. Se întreabă cât mai putea să reziste în picioare înainte ca genunchii să nu-l mai susțină.

„Întoarce încet mânerul, Ethan. Foarte, foarte încet.”

Strânse mai tare mânerul, așteptând ca sora Pam să vorbească din nou. Atunci când, în cele din urmă, aceasta începu să vorbească, el începu să-l întoarcă.

— Știu că mă auzi, domnule Burke. Stau exact în fața camerei în care te ascunzi. Ești sub duș? Sub pat? Poate chiar în spatele ușii, sperând să trec orbește mai departe?

Ea începu să râdă.

Mânerul era întors la maximum.

Era convins că femeia stătea cu spatele la el, uitându-se spre încăperea în care se ascundea Beverly, dar dacă nu era așa?

— Ai zece secunde ca să ieși afară, apoi generoasa mea ofertă în legătură cu anestezia va expira. Zece...

El deschise încet ușa.

— Nouă...

Opt centimetri.

– Opt...

Cincisprezece centimetri.

Putea vedea din nou coridorul și primul lucru pe care-l observă fu părul roșcat ce se revărsa pe spatele sorei Pam.

Ea stătea exact în fața lui.

– Șapte...

Cu fața spre camera în care se afla Beverly.

– Șase...

Ținea acul seringii ca pe un cuțit în mâna dreaptă.

– Cinci...

El continuă să deschidă ușa încet, lăsând-o să se rotească fără zgomot în jurul axei balamalelor.

– Patru...

Se opri înainte ca ușa să se trântască de perete și rămase în prag.

– Trei...

Aruncă o privire spre pardoseală, ca să se asigure că nu făcea vreo umbră, dar – chiar dacă ar fi făcut – becul fluorescent ce pâlpâia intermitent ar fi camuflat-o.

– Doi, unu și gata. Acum sunt furioasă. Foarte, foarte furioasă. Femeia scoase ceva din buzunar și spuse: Sunt la demisol, în aripa vestică. Sunt sigură că e aici. Vă aștept. Terminat.

Un walkie-talkie, apoi un zgomot static din care răzbătea vocea unui bărbat:

– Recepționat. Pornim acum.

Drogul începea să-l moleșească. Genunchii i se înmuiară, iar vederea i se tulbură. Avea în fața ochilor doar pete întunecate și începea să vadă dublu.

Mai mulți aveau să ajungă acolo într-o clipită.

Trebuia să acționeze imediat.

Își spunea „acum, acum, acum“, dar nu era sigur că avea destulă forță sau prezență de spirit ca să acționeze.

Făcu câțiva pași înapoi ca să-și ia avânt, inspiră adânc, apoi se lansă.

Șapte pași în două secunde.

Se izbi de spatele asistentei cu toată puterea, propulsând-o în celălalt capăt al coridorului. Femeia se lovi cu capul de peretele din beton.

Fuse o lovitură puternică și năucitoare pentru ea, la care nu se așteptase – tocmai de aceea, viteza și precizia reacției femeii îl surprinseră: brațul drept al sorei Pam se îndreptă fulgerător spre el și îi înfipse acul în șold.

O durere acută, insuportabilă.

Ethan făcu câțiva pași înapoi, clătinându-se.

Femeia se întoarce spre el. Tâmpla ei dreaptă șiroia de sânge după impactul cu peretele din beton. Ridică brațul în care ținea acul și îl atacă.

El ar fi putut să se apere dacă ar fi fost în stare să mai vadă, dar percepea totul cu întârziere. Imaginile se învălmășeau în fața ochilor săi, ieșind repede din câmpul lui vizual, de parcă ar fi fost drogat cu ecstasy.

Când ea se lansă, Ethan încercă să pareze lovitura, dar nu aprecie bine distanța și acul i se înfipse în umărul stâng.

Durerea pe care o simți atunci când femeia trase acul afară îl făcu să cadă în genunchi. Asistenta îl surprinse cu un șut frontal plasat perfect în plexul lui solar, iar forța loviturii îl trimise direct în perete, făcându-l să-și piardă suflul. Nu lovise o femeie în toată viața lui, dar când văzu că Pam se apropie de el, nu putu să-și alunge gândul că s-ar fi simțit pe deplin satisfăcut să-și lanseze cotul drept în maxilarul acelei nemernice.

Ochii lui se opriră asupra acului din mâna ei.

„Nu, Dumnezeule, te rog, nu mai vreau“, își spuse.

Încercă să-și ridice brațele ca să-și protejeze fața, dar le simțea grele, ca niște bolovani.

Lente, imposibil de urnit.

Asistenta îi zise:

— Cred că-ți pare rău acum că nu ai ieșit atunci când te-am rugat frumos, nu-i așa?

El încercă să o lovească – abia mișcându-se, cu brațul descriind o boltă prin aer –, dar ea se feri cu ușurință, ripostând cu o lovitură fulgerătoare care-i rupse din nou nasul.

— Vrei să te împung din nou? îl întrebă femeia, iar el se gândi pentru o clipă să o atace din nou, să încerce să o doboare la podea, țintuind-o sub greutatea lui, dar – ținând cont de acul amenințător și de reflexele lui încetinite – proximitatea părea o idee proastă.

Pam începu să râdă.

— Îmi dau seama că ai amortit. Știi, începe să fie distractiv.

Ethan încercă să se îndepărteze, lipindu-și spatele de perete și mișcându-și cât putea de repede picioarele, dar ea îi zădărnici tentativa, postându-se în fața lui și pregătindu-se să-l mai lovească o dată.

— Hai să jucăm un joc, zise ea. Eu te împung cu acul și tu încerci să mă oprești.

Ea se lansă, dar el nu mai simți nimic.

Fusese doar o simulare – ea se juca cu el acum.

— Acum, domnule Burke, următoarea lovitură te va...

Un obiect o pocni violent în tâmplă cu un zgomot înfundat.

Pam se prăbuși pe pardoseală și nu se mai mișcă. Beverly stătea în picioare, deasupra ei, sub becul care pâlpâia intermitent, luminându-i chipul. Ținea încă mâinile încleștate pe picioarele scaunului metalic cu care o lovise pe sora Pam și părea șocată de ceea ce făcuse.

— Mai mulți vor veni aici în curând, zise Ethan.

— Poți să mergi?

— Vom vedea.

Beverly aruncă într-o parte scaunul – care zdrăngăni la impactul cu pardoseala – și se apropie de Ethan.

— Ține-te de mine în caz că-ți pierzi echilibrul.

— Deja mi l-am pierdut.

El se agăță de brațul lui Beverly, iar ea îl trase înapoi pe coridor. Când ajunseră la recepția asistentelor, Ethan abia mai reușea să pună un picior înaintea celuilalt.

Se uită în spate când ajunseră în capătul coridorului și făcură colțul și o zări pe sora Pam încercând să se ridice.

— Mai repede, zise Beverly.

Coridorul principal era încă pustiu, iar ei alergau acum de-a binelea.

Ethan se împiedică de două ori, dar Beverly îl prinse și-l ajută să rămână în picioare.

Pleoapele lui erau din ce în ce mai grele. Sedativul îl învăluia ca o pătură udă și caldă și tot ce își dorea în acel moment era să găsească un loc liniștit în care să se poată ghemui și să doarmă.

— Mai ești cu mine? îl întrebă Beverly.

— Nu știu pentru cât timp.

Ușa din capătul coridorului se afla la cincisprezece metri în fața lor.

Beverly iuți pasul.

— Mai repede, îl încurajă ea. Îi aud cum coboară scările.

Ethan îi auzea și el – o mulțime de voci și zgomot de pași în spatele ușii pe lângă care trecuseră și care făcea legătura cu scările.

Când ajunseră în capătul coridorului, Beverly deschise ușa cu piciorul și încercă să-l tragă pe Ethan peste prag, într-un hol îngust cu șase trepte care urcau spre o altă ușă. Deasupra acesteia sclipea un indicator roșu: „IEȘIRE”.

Beverly se opri imediat ce reușiră să treacă pragul, lăsând ușa să se închidă încet în spatele lor.

Ethan auzi vocile care umpleau coridorul de cealaltă parte a ușii și i se păru că zgomotul pașilor se îndepărtează de ei, dar nu putea fi sigur.

— Crezi că ne-au văzut? întrebă el.

— Nu știu.

Ethan avu nevoie de toată concentrarea ca să urce acele ultime trepte spre ieșire. Se năpustiră apoi asupra ușii și ajunseră afară, în întuneric, împleticindu-se. Simți asfaltul ud sub tălpile goale. Ploaia rece îi răpăia pe umeri, iar cămașa de spital, subțire ca hârtia, i se îmbibă imediat cu apă.

Abia mai putea să se țină pe picioare. Beverly îl trăgea după ea spre trotuar.

— Unde mergem? o întrebă Ethan.

— Spre singurul loc în care știu că nu te vor putea găsi.

El o urmă pe strada întunecată.

Pe șosea nu se vedea nicio mașină – doar câteva lămpi de iluminat stradal și luminile caselor. Totul în jur era întunecat și obscur din cauza ploii.

Porniră pe trotuarul unei străzi cufundate în liniște și, după ce trecură de strada următoare, Ethan se opri și încercă să se așeze pe iarbă. Dar Beverly nu-l putea lăsa să renunțe.

— Nu încă, zise ea.

— Nu pot să merg mai departe. Abia îmi simt picioarele.

— Încă o stradă, bine? Poți să o faci. Trebuie să o faci dacă vrei să trăiești. Îți promit că în cinci minute te vei putea întinde și vei scăpa de coșmarul acesta.

Ethan își îndreptă umerii și continuă să meargă în urma lui Beverly, clătinându-se. O urmă până la strada următoare, dincolo de care casele se terminau și nu se mai vedea nicio lumină.

Intrară într-un cimitir plin de pietre funerare sparte sau degradate, printre care crescuseră pini și stejari pitici. Cimitirul părea abandonat de secole, iar iarba și buruienile îi ajungeau lui Ethan până la mijloc.

— Unde mă duci? întrebă el.

Rostea cuvintele împleticit, iar limba i se mișca greu, împiedicându-l să articuleze corect sunetele.

— Tot înainte.

Se strecurară printre pietrele funerare și monumentele abandonate – majoritatea atât de erodate, încât cuvintele gravate pe suprafața lor nu se puteau distinge.

Ethan era rece și ud până la piele, cu cămașa de spital îmbibată cu apă, iar tălpile îi erau pline de noroi.

— Aici este.

Beverly îi indică un mic mausoleu din piatră ce se înălța în mijlocul unui crâng de plopi tremurători. Ethan își adună puterile și parcurse ultimii șase metri, prăbușindu-se apoi la intrarea mausoleului, între două jardiniere din piatră care se dezintegraseră aproape complet.

Beverly se izbi de trei ori cu umărul în ușa din fier, iar aceasta se deschise în cele din urmă cu un scrâșnet înfiorător – suficient de strident încât să trezească și morții din morminte.

— Trebuie să intri, îi spuse ea. Haide, aproape am ajuns. Încă un metru.

Ethan deschise ochii și urcă aproape târându-se treptele portalului îngust, la adăpost de ploaie. Beverly trase ușa și o închise în urma lor, iar pentru o clipă cripta se cufundă complet în întuneric.

O lanternă se aprinse și raza acesteia se plimbă prin interiorul criptei, intensificând

culoarea unei ferestre cu vitralii încastrate în peretele din spate.

Imaginea reprezenta razele soarelui pătrunzând printre nori și luminând un singur copac înflorit.

Ethan se prăbuși pe piatra rece ca gheața, în timp ce Beverly scotea un sac marinăresc care fusese ascuns într-un colț. Apoi scoase o pătură, pe care o întinse și cu care îl înveli pe Ethan.

— Am și niște haine pentru tine, zise ea, dar te poți îmbrăca când ai să te trezești.

El începu să tremure violent, împotrivindu-se curentului năvalnic al inconștienței – pentru că erau multe lucruri pe care trebuia să le afle, multe întrebări la care voia un răspuns. N-ar fi vrut să riște ca Beverly să nu mai fie acolo când avea să se trezească din nou.

— Ce este Wayward Pines? o întrebă el.

Beverly se așeză lângă el, spunând:

— Când te vei trezi, am să-ți...

— Nu. Spune-mi chiar acum. În ultimele două zile, am văzut lucruri care păreau imposibile. Lucruri care m-au făcut să pun la îndoială sănătatea mea mintală.

— Nu ești nebun. Dar ei vor să te facă să crezi asta.

— De ce?

— Asta nu știu.

El se întrebă dacă putea avea încredere în ea. Se gândi că ar fi fost mai înțelept din partea lui – ținând cont de toate aspectele – să rămână sceptic în privința ei.

— Mi-ai salvat viața, zise el, și îți mulțumesc pentru asta, dar trebuie să te întreb... De ce, Beverly? De ce ești singura mea prietenă din Wayward Pines?

Ea zâmbi.

— Pentru că amândoi vrem același lucru.

— Care este acela?

— Să plecăm de aici.

— Nu există un drum care să iasă din acest oraș, nu-i așa?

— Nu, nu există.

— Și totuși, am ajuns aici cu mașina acum câteva zile. Cum este posibil așa ceva?

— Ethan, lasă drogul să te adoarmă, iar când te vei trezi, am să-ți spun tot ce știu și cum cred eu că putem ieși din acest oraș. Închide ochii.

El nu voia să facă asta, dar nu se putea împotrivi.

— Nu sunt nebun, zise el.

— Știu asta.

Tremurul său începu să se potolească, pe măsură ce căldura emanată de propriul corp creștea temperatura de sub pătură.

— Spune-mi un lucru, zise el. Cum ai ajuns în Wayward Pines?

— Am fost reprezentant IBM. Am venit aici pentru o întâlnire de afaceri, cu intenția de a utiliza laboratorul de informatică al școlii locale cu noul nostru computer Tandy 1000s. Dar când am ajuns cu mașina în oraș, am avut un accident. Un camion apărut de nicăieri mi-a izbit mașina.

Vocea ei devenea mai îndepărtată, mai șoptită, din ce în ce mai greu de urmărit.

— Ei mi-au spus că am suferit o traumă la cap și că am avut pierderi de memorie. De aceea, prima mea amintire în legătură cu acest oraș este că m-am trezit într-o după-amiază lângă râu.

Ethan ar fi vrut să-i spună că același lucru i se întâmplase și lui, dar îi era imposibil să mai deschidă gura pentru a vorbi, căci drogul făcea deja ravagii în sistemul lui, ca un val distructiv, înghițindu-l.

Avea să își piardă cunoștința în mai puțin de un minut.

— Când? întrebă el răgușit.

Ea nu-l mai auzea. Fu nevoită să se aplece deasupra lui și să-și lipească urechea de gura lui. Ethan își adună toate puterile și încercă să rostească întrebarea.

— Când... ai... venit... aici? șopti el, agățându-se acum de cuvintele ei ca de un colac de salvare ce putea să-l țină la suprafață.

Simțea că ea l-ar putea ține treaz și totuși realiza cum aluneca dedesubt. Îi mai rămăseseră câteva secunde de conștiență.

Ea spuse:

— Nu voi uita niciodată ziua în care am sosit aici, pentru că, într-un fel, e ca și cum aș fi murit în ziua aceea. De atunci nimic nu a mai fost la fel. Era o dimineață minunată de toamnă. Cerul era de un albastru profund. Plopii tremurători își schimbaseră culoarea. Era 3 octombrie 1985. De fapt, săptămâna viitoare e ziua mea de naștere. Atunci se împlinește un an de când mă aflu în Wayward Pines.

Capitolul 8

Ea nu îndrăzni să deschidă ușa, în schimb aruncă o privire prin ochiul de geam lipsă din fereastra cu vitralii. Nu găsi nimic de văzut prin ploaia aceea din miez de noapte și nimic de auzit în afară de răpăiala stropilor pe buruieni, copaci și acoperișul mausoleului.

Ethan adormise sub puterea drogului. Ea îl invidia, într-un fel.

Atunci când dormea, avea acel vis.

Despre Viața Ei din Trecut.

Despre un bărbat cu care probabil s-ar fi măritat.

Despre casa ei din Boise – casa în care stătea cu el.

Toate planurile pe care și le făcuseră.

Despre copiii pe care sperau să-i aibă într-o bună zi – uneori visa chipurile lor.

Când se trezea, era în Wayward Pines.

Acest frumos iad...

Când venise prima dată acolo, crestele munților care înconjurau orașul o lăsaseră mută de admirație și de uimire. Acum îi ura pentru ceea ce erau, pentru ceea ce deveniseră – niște gratii de închisoare ce împrejmuiau un oraș superb din care nimeni nu putea pleca, iar pușinii oameni care încercaseră...

Încă avea coșmaruri despre nopțile acelea.

Cinci sute de telefoane sunând în același timp.

„Nu și în noaptea asta... Așa ceva nu se va întâmpla în noaptea asta.”

Beverly își dădu jos ponchoul și se duse la Ethan, care stătea ghemuit sub pătură, cu spatele lipit de perete. Când respirația lui deveni regulată în cele din urmă, ea căută sacul marinăresc și scoase dintr-un buzunar exterior un cuțit.

Era pliabil, ruginit și bont, dar era tot ce reușise să găsească.

Îl dezveli pe Ethan, îi ridică puțin cămașa de spital și își plimbă mâna deasupra piciorului lui stâng, până când simți umflătura din spatele coapsei.

Își lăsă mâna să zăbovească în locul acela ceva mai mult decât ar fi trebuit, urându-se pentru asta – dar, Dumnezeule, trecuse atât de mult timp de când atinsese sau fusese atinsă de un bărbat...

Se gândise să-i spună lui Ethan mai înainte, dar starea lui o împiedicase – și poate că așa era mai bine. Era norocos, de fapt, că se afla în starea aceea. Ea nu beneficiase de anestezie când își făcuse singură acest lucru.

Așeză lanterna pe pardoseala din piatră, astfel încât lumina să cadă pe partea din spate a coapsei lui stângi.

Era acoperită de cicatrice.

Nu puteai vedea umflătura. O puteai simți doar – vag, ce-i drept –, dacă știai exact

unde să pipăi.

Ea întinse lama cuțitului, pe care o sterilizase cu două ore în urmă folosind bucățele de vată și alcool. Stomacul i se strânse gândindu-se la ce trebuia să facă și se rugă ca durerea să nu-l trezească din somnul indus de sedative.

Capitolul 9

Ethan visa că fusese legat și că era ceva care îi mânca piciorul, mușcând puțin câte puțin din el și înfigându-și dinții în carnea lui din când în când – suficient de adânc cât să țipe prin somn.

* * *

Apoi se trezi brusc.

Gemând.

Era întuneric peste tot și un loc din spatele coapsei stângi îl ardea cu o intensitate pe care o cunoștea foarte bine – cineva îl tăia.

Senzația era înfiorătoare. În acel moment, era din nou în camera de tortură cu Aashif, care avea pe cap cagula aceea neagră. Atârna în cătușe de tavan, iar picioarele lui erau ținute în lanțuri de podea, trupul fiindu-i imobilizat astfel încât să nu se poată împotrivi, să nu se poată mișca, indiferent cât de îngrozitoare ar fi fost durerea.

Niște mâini îl scuturau de umeri.

O voce de femeie îl strigă pe nume.

— Ethan, ești teafăr. S-a terminat.

— Te rog, oprește-te! Oh, Doamne, te rog, oprește-te!

— Ești în siguranță acum. L-am scos afară.

El observă o pată de lumină. Clipi de câteva ori până când vederea i se limpezi.

Raza unei lanterne lumina pardoseala.

La lumina lanternei, reuși să distingă pereții din piatră, cele două cripte, fereastra cu vitralii apoi își aminti totul, cu un vuiet al minții.

— Știi unde te afli? îl întrebă Beverly.

Piciorul îl durea atât de tare, încât se gândi că avea să vomite.

— Piciorul meu... s-a întâmplat ceva...

— Știu. A trebuit să te tai ca să scot ceva din el.

Capul începea să i se limpezească. Spitalul, șeriful, tentativa lui de a părăsi orașul – toate amintirile îl năpădiră, încercând să se rearanjeze în mintea lui într-o ordine logică, care să aibă sens. Avea impresia că o văzuse și pe Kate, dar nu era sigur. Partea aceea nu putea fi decât un vis – sau un coșmar.

Acum era din nou conștient, însă durerea din picior îl împiedica să se concentreze asupra oricărui alt lucru.

— Despre ce vorbești? întrebă el.

Beverly ridică lanterna și o îndreptă spre mâna ei dreaptă, între degetul mare și cel arătător, ținea un obiect ce semăna cu un microcip. Câteva picături de sânge uscat încă se vedeau în semiconductorul microcipului.

— Ce-i ăsta? întrebă el.

— Cu asta te monitorizează ei și te pot localiza.

— Chestia asta era în piciorul meu?

— Toți cei de aici au plantate în picior asemenea microcipuri.

— Dă-mi-l.

— De ce?

— Ca să-l pot distruge.

— Nu, nu, nu. Nu cred că vrei să faci asta. Atunci își vor da seama că l-ai scos. Ea i-l

întinse și adăugă: Lasă-l undeva în cimitir când vom pleca de aici.

— Dar nu ne vor găsi aici?

— M-am mai ascuns aici cu cipul și înainte. Aceste ziduri groase din piatră perturbă semnalul. Dar nu putem sta prea mult aici. Ei pot detecta cipul pe o distanță de o sută de metri de locul în care dispare semnalul.

Ethan încercă să se ridice. Trase pătura și descoperi o mică băltoacă de sânge strălucind pe pardoseala din piatră sub raza lanternei. Mai multe firișoare roșii se prelingeau dintr-o incizie aflată în spatele piciorului său. Se întrebă cât de adânc fusese necesar să scormonească în carne. Se simțea slăbit, iar pielea îi era sensibilă și cleioasă de transpirație din cauza febrei.

— Ai ceva în sac cu care să închizi rana asta? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Doar bandă adezivă.

— Dă-mi-o. E mai mult decât nimic.

Beverly trase mai aproape sacul marinăresc și începu să caute în interior.

Ethan zise:

— Am visat cumva că mi-ai spus când ai venit aici sau asta s-a întâmplat în realitate?

Ai spus cumva 1985?

— Așa s-a întâmplat. Ea scoase din sac o rolă de bandă adezivă și îl întrebă: Ce să fac?

Nu am pregătire medicală.

— Înfășoară strâns banda în jurul piciorului meu de câteva ori.

Ea desfăcu o bucată de bandă, se apropie de el și o înfășură cu grijă de mai multe ori în jurul coapsei lui.

— E prea strâns?

— Nu, e în regulă. Trebuie să oprești sângerarea.

Ea îi înfășură coapsa de cinci ori și, când termină, rupse banda și îi netezi capătul, lipindu-l de piele.

— O să-ți spun ceva, zise Ethan. Ceva ce nu o să crezi.

— Pune-mă la încercare.

— Am venit aici acum cinci zile...

— Mi-ai mai spus asta.

— Data era 24 septembrie 2012.

Beverly îl privi cu uimire pentru o clipă, fără să spună nimic.

— Ai auzit vreodată de iPhone? o întrebă Ethan.

Ea clătină din cap...

— De internet? Facebook? Twitter?

...și continuă să clatine capul.

Ethan zise:

— Președintele tău e...

— Ronald Reagan.

— În 2008, America a ales primul ei președinte de culoare, Barack Obama. Nu ai auzit niciodată de dezastrul navetei *Challenger*?

El observă că lanterna începe să tremure în mâna ei.

— Nu.

— De căderea Zidului Berlinului?

— Nu, nimic din toate astea.

— De cele două războaie din Golf? De 11 septembrie?

— Joci cu mine vreun joc al minții sau ce? Ochii ei se îngustară – mai puțin de furie și mai mult de frică. Oh, Doamne, exclamă ea. Ești de partea lor, nu-i așa?

— Sigur că nu sunt. Câți ani ai?

— Treizeci și patru.

— Iar ziua ta de naștere este...

— 1 noiembrie.

— Ce an?

— 1950.

— Ar trebui să ai șaiszeci și unu de ani acum, Beverly.

— Nu mai înțeleg nimic din toate astea, zise ea.

— Eu nici atât.

— Oamenii de aici... ei nu vorbesc despre nimic altceva în afară de Wayward Pines, spuse ea. E una dintre reguli.

— Ce vrei să spui?

— Ei numesc acest lucru „trăiește clipa”. Nicio discuție despre politică nu e admisă. Nimic despre viața ta anterioară. Nicio vorbă despre cultura pop – filme, cărți, muzică. Despre nimic care nu se găsește în acest oraș, cel puțin. Nu știu dacă ai observat, dar nu găsești nicăieri nume de branduri. Până și banii sunt ciudați. Nu mi-am dat seama de asta decât de curând, dar toți banii sunt din anii cincizeci și șaiszeci. Nimic mai recent. Și nu există calendare sau ziare în locul acesta. Eu știu de când mă aflu aici pentru că țin un jurnal.

— De ce se întâmplă toate astea?

— Nu știi, dar pedeapsa pentru orice abatere e cumplită.

Piciorul lui Ethan pulsa puternic din cauza strânsorii, dar cel puțin sângerarea se opriese. El încercă să ignore pentru moment neplăcuta senzație, dar avea de gând să lărgească bandajul cât de curând.

Beverly spuse:

— Dacă aflu cumva că ești cu ei...

— Nu sunt cu *ei*, oricine ar fi ei de fapt.

În ochii ei apăruseră lacrimi. Beverly clipi de câteva ori și își șterse dârele sclipitoare de pe obraji.

Ethan se rezemă cu spatele de perete.

Frigul și durerea se intensificaseră.

El auzea încă ploaia răpăind cu furie deasupra lor și dincolo de fereastra cu vitralii era încă noapte.

Beverly ridică pătura de pe pardoseală și o puse pe umerii lui Ethan.

— Arzi ca focul, zise ea.

— Te-am întrebat ce este de fapt locul acesta, dar nu mi-ai răspuns.

— Pentru că nu știi.

— Știi mai multe decât mine.

— Cu cât știi mai multe, cu atât devine mai ciudat. E mai bine să știi mai puțin.

— Ai stat aici un an întreg. Cum ai supraviețuit?

Ea râse – tristă și resemnată.

— Făcând ceea ce făceau și ceilalți... trăind în minciună.

— Minciună?

— Pretinzând că totul ar fi în regulă. Că trăim cu toții într-un orașel perfect.

— Unde paradisul este acasă.

— Cum?

— Unde paradisul este acasă. E o expresie pe care am văzut-o pe un panou publicitar de la periferie când am vrut să plec cu mașina din oraș noaptea trecută.

— Când m-am trezit prima dată aici, eram atât de dezorientată și aveam dureri atât de mari în urma accidentului de mașină, încât i-am crezut când mi-au spus că locuiam aici. După ce am rătăcit o zi întreagă prin ceață, șeriful Pope m-a găsit. El m-a escortat până la Biergarten, acel local în care ne-am întâlnit prima dată. Mi-a spus că eram barmanișă acolo, deși eu nu am servit la bar în viața mea. Apoi m-a dus la o casă mică în stil victorian pe care nu o mai văzusem înainte și mi-a spus că e casa mea.

— Iar tu l-ai crezut, pur și simplu?

— Nu aveam alte amintiri, Ethan. Îmi știam doar numele în momentul acela.

— Dar amintirile revin.

— E adevărat. Și am înțeles că se întâmpla ceva foarte grav. Nu puteam lua legătura cu

nimeni din afară. Știam că asta nu era viața mea. Dar era ceva... ceva, nu știu – sinistru – în legătură cu Pope. Instinctul îmi spunea că ar fi fost mai bine să nu-i pun întrebări. Nu aveam mașină, așa că am început să fac plimbări lungi către periferia orașului. Dar s-a întâmplat un lucru ciudat. De fiecare dată când mă apropiam de locul în care drumul cotește înapoi spre oraș, ghici cine apărea? M-am gândit că poate Pope nici nu era șerif. Era de fapt un temnicer. Pentru toți cei care locuiau aici. Mi-am dat seama că mă urmărea cumva, așa că timp de două luni am ținut capul jos, am mers la serviciu, am mers acasă, mi-am făcut câțiva prieteni...

— Și ei se prefăceau la fel ca tine?

— Nu știu. În aparență se purtau normal. Nici nu clipeau. Nu lăsau niciodată să se înțeleagă că ceva nu era în ordine. După un timp, mi-am dat seama că frica era de fapt cea care îi făcea pe toți să se poarte așa, dar nu știam care putea fi motivul. Și, desigur, nici nu am întrebat.

Ethan își aminti de petrecerea la care nimerise – Doamne, asta se întâmplase cu numai o noapte în urmă? — și se gândi cât de normal se purtau cu toții. Absolut firesc. Se gândi la toate casele acelea demodate în stil victorian și la toate familiile care trăiau acolo... Câți rezidenți – deținuți, mai bine spus – se purtau normal, fiind toleranți și lipsiți de griji pe timpul zilei, dar având nopți albe în care se temeau să adoarmă, căutând cu înfrigurare soluții, înspăimântați și disperați să înțeleagă de ce fuseseră închiși în acea închisoare cu aspect idilic. Își imagina că erau mai mulți care se încadrau în acest tipar. Dar ființele omenești erau – printre altele – adaptabile. Se întrebă cât de mulți dintre ei încercaseră să se convingă – atât pe ei, cât și pe copiii lor – că lucrurile erau exact așa cum trebuiau să fie. Așa cum fuseseră întotdeauna. Cât de mulți trăiau la maximum fiecare zi, savurând momentul, alungând orice gând sau amintire despre viața sa de înainte. Era mai ușor să accepte ceva ce nu putea fi schimbat decât să riște totul și să caute necunoscutul. Ce era dincolo. Deținuții închiși pe termen lung ajung adesea să se sinucidă sau să comită alte infracțiuni atunci când se confruntă cu perspectiva unei vieți în afara zidurilor închisorii. Să fi fost diferit aici?

Beverly continuă:

— Într-o noapte, la bar, la câteva luni după sosirea mea aici, un individ mi-a strecurat un bilet. Pe bilet scria: „În spatele coapsei tale stângi”. În noaptea aceea, la duș, l-am simțit pentru prima dată – o umflătură mică, un obiect străin sub piele –, cu toate că nu știam ce ar fi trebuit să fac în această privință. În noaptea următoare, bărbatul a venit din nou la barul meu. A scris un nou mesaj, de această dată pe tichet: „Scoate-l afară și păstrează-l cu grijă. Așa te urmăresc ei”. La primele trei încercări mi s-a făcut frică. A patra oară mi-am făcut curaj și l-am scos. Pe timpul zilei țineam mereu cipul asupra mea. Îmi vedeam mai departe de treabă, la fel ca toți ceilalți. Iar cel mai ciudat lucru este că erau momente când totul mi se părea normal. Dacă eram la cină în casa cuiva sau

participam la o petrecere de cartier, aveam sentimentul că poate fusese mereu așa și că viața mea anterioară era de fapt visul. Începeam să înțeleg cum puteau oamenii să accepte o viață în Wayward Pines. Noaptea, după ce îmi terminam tura la bar, plecam acasă și lăsam cipul în pat, acolo unde ar fi trebuit să mă aflu, apoi ieșeam afară. În fiecare noapte porneam într-o direcție diferită.

Am încercat să fug de multe ori, dar de fiecare dată dădeam peste o fundătură. Spre nord, spre est și spre vest erau acei pereți de stâncă uriași, pe care puteam să mă cațăr până la vreo treizeci de metri, dar – inevitabil – pereții deveneau din ce în ce mai abrupti și mai netezi și nu aveam de ce să mă mai țin. Sau ajungeam la câte o creastă pe care nu mai aveam curajul să mă cațăr. Am văzut o mulțime de schelete la baza acelor stânci – niște oase vechi, dezmembrate. Umane. Oameni care au încercat să escaladeze stâncile și care au căzut în cele din urmă. A patra oară când m-am aventurat în afara orașului, am mers pe drumul principal, în partea de sud – cel pe care am venit cu mașina în Wayward Pines. Am descoperit ce ai descoperit și tu – drumul cotea înapoi în oraș. Ajungeai înapoi pe același drum într-un cerc nesfârșit. Dar eu am continuat să merg spre sud prin pădure. Cred că am mers aproape un kilometru până să ajung la gard, în cele din urmă.

— Un gard?

Pulsațiile din piciorul lui Ethan deveniseră insuportabile, mai dureroase decât incizia făcută de Beverly, așa că își lărgi puțin banda adezivă.

— Avea șase metri înălțime și marginea pădurea în ambele părți, cât de departe vedeai cu ochii. La capăt era prevăzut cu sârmă ghimpată și bâzâia de parcă ar fi fost electrificat. Același avertisment era montat pe gard din cincisprezece în cincisprezece metri. Acesta suna așa: „ÎNTOARCEȚI-VĂ ÎN WAYWARD PINES – DINCOLO DE ACEASTĂ LIMITĂ VEȚI MURI”.

Ethan își înfășură din nou piciorul cu banda adezivă.

Pulsațiile se mai potoliseră și încă avea dureri, dar mult mai suportabile acum.

— Și ai găsit o cale de trecere?

— Nu. Era aproape de apus și m-am gândit că ar fi fost mai bine să mă întorc în oraș. Dar când m-am întors să plec, în fața mea a apărut un bărbat. M-a speriat de moarte până când am realizat cine era...

— Tipul care îți spusese despre cip?

— Exact. El mi-a spus că mă urmărise. În fiecare noapte în care ieșisem din casă.

— Cine era? o întrebă Ethan și, deși nu putea fi sigur din cauza luminii slabe, i se păru că pe fața lui Beverly trecuse o umbră.

— Bill.

Un fior brusc, ca un curent de joasă intensitate, străbătu trupul lui Ethan.

— Care era numele de familie al lui Bill?

— Evans.

— Iisuse...

— Ce e?

— Evans era mortul din casă. Cel de la adresa pe care mi-ai dat-o.

— Exact. Am vrut să înțelegi cât de periculos este locul acesta.

— Mesajul a fost recepționat. Evans era unul dintre agenții Serviciului Secret pe care am fost trimis să-i caut în Wayward Pines.

— Nu știam că Bill făcea parte din Serviciul Secret. El nu mi-ar fi spus nimic din ceea ce numea el „viețile noastre de dinainte”.

— Cum a murit?

Beverly ridică lanterna de pe podea. Becul acesteia lumina tot mai slab.

O stinse.

Era întuneric total.

Șoaptele ploii și nimic altceva.

— S-a întâmplat în noaptea în care am încercat să fugim, încă nu înțeleg exact cum au aflat, pentru că ne-am lăsat microcipurile în paturile noastre, așa cum făcusem de multe ori înainte. Eu și Bill ne-am întâlnit la locul dinainte stabilit, cu mâncare și alte provizii... dar nu am avut nicio șansă.

Ethan simți tristețea din vocea ei.

— Trebuia să mergem în direcții opuse, zise ea. Eu am reușit să ajung la mine acasă, dar pe el l-au prins. L-au rupt în bucăți.

— Cine l-a rupt în bucăți?

— Toți.

— Care toți?

— Tot orașul, Ethan. Îl puteam auzi urlând din casa mea, dar nu puteam face nimic. În cele din urmă, am înțeles. Am realizat ce anume îi ținea pe toți aici.

Pentru o bună bucată de vreme, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt.

În cele din urmă, Ethan zise:

— Eu nu am ajuns niciodată până la gard, dar am mers prin pădure dincolo de curba pe care o face drumul în capătul sudic al orașului. Asta s-a întâmplat noaptea trecută. Aș putea jura că am auzit ceva.

— Ce anume?

— Era un țipăt. Sau un plânset. Poate ceva între cele două. Dar cel mai ciudat lucru era sentimentul că-l mai auzisem și înainte, într-un vis. Sau într-o altă viață. M-a umplut de groază la un nivel primar, ca urlatul unui lup. Ceva înrădăcinat în subconștient. Singurul meu răspuns a fost fuga. Și acum te aud vorbindu-mi despre acest gard electrificat și mă întreb: de ce este acolo? Are rolul de a ne ține înăuntru? Sau de a ține ceva în afara lui?

La început, Ethan crezu că sunetul venea din interiorul capului său – o consecință a drogului pe care i-l administrase sora Pam sau o traumă în urma bătăii încasate de la

Pope și a tot ceea ce îndurase de atunci.

Dar zgomotul crescuse rapid în intensitate.

Se auzea ceva sunând.

Nu.

Erau mai multe sonerii.

Sute și sute de sonerii.

— Ce-i asta? întrebă Ethan, făcând eforturi să se ridice în picioare.

Beverly era deja la ușă, chinându-se să o deschidă. Balamalele scârțâiră și un val de aer rece intră dintr-odată în criptă, în timp ce zgomotul deveni brusc mai puternic.

Ethan realiză despre ce era vorba.

Cinci sute de telefoane cu disc care sunau în același timp, umplând valea cu țârâitul lor strident și sinistru.

— Oh, Dumnezeule, zise Beverly.

— Ce se petrece?

— Așa au început să sune în noaptea în care a murit Bill.

— Nu înțeleg.

— Fiecare telefon, din fiecare casă din Wayward Pines, sună în acest moment.

Oamenilor li se spune să te găsească și să te omoare.

Ethan își adună puterile pentru impactul acestei noi informații, fiind doar vag conștient de faptul că ar fi trebuit să fie speriat de moarte – ceva ce știa, dar nu simțea, mintea lui începând deja să se izoleze, alunecând în acea stare amorțită și tensionată – caracteristică instinctului primar de supraviețuire, pe care o gustase în acele rare ocazii din viața sa când avusese nenorocul de a privi moartea în ochi. Nu era momentul să ia vreo decizie greșită sau să facă risipă de emoții. Toată energia lui trebuia direcționată și canalizată în așa fel încât să poată intensifica singurul lucru care-l putea ține în viață: percepția extrasenzorială.

— Am să scap de cip și îl voi ascunde aici, zise el. Așteaptă-i afară.

— Sunt peste cinci sute de oameni care trăiesc în Wayward Pines și fiecare dintre ei probabil că te caută acum. Mă gândesc că, în cele din urmă, cineva va intra pe ușa aceea și nu cred că vrei să fii aici când se va întâmpla asta.

Ethan smulse lanterna din mâna ei și o aprinse, apoi se apropie șchiopătând de sacul ei marinăresc.

— Ce ai aici? întrebă el, lăsându-se în genunchi lângă sac.

— Haine pentru tine. Pantofi. A trebuit să ghicesc ce număr porți.

— Arme?

— Îmi pare rău. Nu am putut să fac rost de așa ceva.

Ethan începu să scoată lucrurile afară – un tricou negru cu mâneci lungi, blugi negri, pantofi negri, două duzini de sticle cu apă...

— Închide lumina! îi spuse Beverly printre dinți.

Ethan închise lanterna.

— Trebuie să pleci imediat, zise ea. Vin.

— Lasă-mă doar să mă îmbrac și...

— Ei sunt deja în cimitir. Le văd lanternele.

Ethan lăsă toate obiectele împrăștiate pe podea și se îndreptă șchiopătând către ușa de fier. Afară, în întuneric, observă patru puncte luminoase care se mișcau printre pietrele funerare.

Ei păreau să se afle la vreo treizeci de metri distanță, deși estimarea distanței era o loterie pe o astfel de vreme.

Telefoanele nu mai sunau.

Beverly șopti la urechea lui Ethan:

— Trebuie să ajungi la râul din partea de sud-vest a orașului. Aceea e ruta pe care eu și Bill plănuisem să o urmărim. E singura direcție pe care nu am explorat-o în amănunțime. Bill a mers pe acolo de câteva ori și credea că merită să încercăm.

— Și unde ne întâlnim?

— Du-te la râu acum și urcă în susul apei. O să te gălesc.

Beverly își acoperi capul cu gluga ponchoului ei, ieși afară din mausoleu, coborî treptele și o luă la fugă în noapte, în timp ce Ethan asculta zgomotul pașilor ei, care se auzeau tot mai vag, pierzându-se definitiv în răpăiala ploii insistente.

El zăbovi în prag, concentrându-și atenția când asupra luminilor care se apropiau, când asupra întunericului deplin al criptei, întrebându-se dacă avea la dispoziție două minute ca să se îmbrace și să ia cu el niște provizii sau dacă trebuia să plece fără întârziere.

Razele de lumină ajunseră mai aproape, toate patru mișcându-se în direcția mausoleului și fiind însoțite de voci:

„Hotărăște-te, la naiba!”

Pierdea secunde prețioase.

„Dacă vor ajunge aici cât timp ești în criptă, ești un om mort. Nu există scăpare, iar ei ar putea ajunge aici în mai puțin timp decât ți-ar trebui ție ca să te îmbraci.”

O rupse la fugă, neavând pe el decât cămașa de spital, fără pantofi, cu picioarele goale lipăind în iarba udă și prin noroiul rece.

Stropii de ploaie îl șfichiuiu fără îndurare.

Dureros.

Îi înghețau sângele în vene.

Tendonul genunchiului său stâng îl făcea să urle de durere cu fiecare flexare a mușchiului.

Încercă să-și izoleze toate aceste senzații – frica, durerea agonizantă, răceala – și alergă

cât îl țineau picioarele printre pini, ocolind pietrele funerare.

Cele patru puncte luminoase din spatele lui nu păreau să fi observat ieșirea lui din mausoleu, pentru că rămăseseră pe loc, iar traiectoria lor intersecta aleea din fața mausoleului.

În întunericul aproape deplin, se simțea complet dezorientat. Nu avea idee dacă se îndrepta spre nord sau spre sud, către oraș sau departe de acesta, dar fugi fără să se oprească până când ajunse la un zid din piatră aproape năruit ce mărginea cimitirul.

După ce-l escaladă, încălecă pe coama zidului și își trase răsuflarea preț de o secundă, apoi întoarse capul spre direcția din care venise.

Erau acum mai multe lumini.

Cel puțin șase nou-veniți apăruseră pe lângă primii patru și în fiecare secundă se iveau tot mai mulți în spatele acestora, o veritabilă armată de licurici aprinzându-se în întuneric și mișcându-se toți către el, sărind haotic dintr-o parte în alta – un soi de țopăială care îl făcu să realizeze că oamenii care purtau lanternele alergau.

Ethan abandonează microcipul pe zidul de piatră, apoi sări de cealaltă parte a acestuia, tresărind din cauza durerii supărătoare din coapsa stângă. Dar o ignoră și continuă să alerge pe o pajiște cu iarba tunsă.

Într-un capăt al pajiștii se zăreau câteva leagăne și tobogane, care sclipeau în întuneric. La lumina unui stâlp de iluminat, Ethan observă că ploaia se întetise.

Dincolo de parcul de joacă, într-un pâlț de pini întunecați, observă mai multe lanterne, auzi mai multe voci.

Cineva striga în cimitir și, deși nu-și putea da seama dacă strigătul era pentru el, acesta îl făcu să mărească pasul.

Când se apropie de setul de leagăne și de tobogan realiză, în sfârșit, unde se afla, iar bolborositul apei curgătoare, care acoperea răpăiala ploii și bubuitul inimii lui, confirma bănuiala lui.

Deși nu putea vedea în întuneric, intui că în stânga lui se întindea malul cu iarbă verde din Wayward Pines pe care își revenise în simțiri cu cinci zile în urmă.

Și râul.

Se reorientă și își schimbă puțin ruta pentru a înainta spre râu, dar acolo unde ar fi trebuit să fie malul se ivi o lumină.

Ethan trecu alergând pe lângă tobogan, își croi drum printr-un hățiș de arbuști uzi de ploaie care aproape că-i sfâșiară cămașa subțire de spital și ajunse împleticindu-se în stradă.

Cămașa de spital îi atârna în zdrențe în jurul gâtului, ca o mantie sfâșiată. O smulse de pe el, simțind o nevoie disperată de oxigen. Nici dacă ar fi tras aer în piept vreme de un minut întreg nu ar fi fost de ajuns – dar nu avea timp să se oprească pentru a-și umple din nou plămâni.

Luminile din direcția cimitirului, dinspre râu și dintre pinii din nord-estul parcului se adunaseră în acel câmp deschis, formând un adevărat roi de licurici ce se mișca acum în direcția lui ca o entitate, acompaniat de un noian de voci îmbătate de exuberanța specifică unei vânători.

Un val proaspăt de adrenalină îi aprinse sângele.

Tălpile lui pline de noroi răsunară pe asfaltul ud atunci când țâșni gol în mijlocul străzii, ploaia curgându-i șiroaie pe față.

Realiză că obiectivul său se schimbase.

Abandonă ideea de a ajunge la râu. Avea nevoie de un loc în care să se poată ascundă și să pună capăt acelei nebunii. Nu știa câți oameni îl urmăreau sau câți îl văzuseră deja, dar alergând gol pe străzile orașului risca să fie ucis în cel mai scurt timp.

O voce puternică strigă:

— Acolo!

Ethan aruncă o privire peste umăr și zări trei siluete care ieșeau alergând dintr-o casă victoriană mare. Bărbatul care ieșise primul sări peste treptele verandei, străbătu curtea din față și făcu un salt peste gardul din țăruși cu o grație de atlet, în timp ce însoțitorii lui rămăseseră la poartă, chinându-se să tragă zăvorul acesteia.

Atletul ateriză pe trotuarul străzii și mări pasul. Era îmbrăcat complet în negru, iar bocancii lui răsunau pe asfaltul străzii. Avea în mână o macetă, a cărei lamă udă sclipea în lumina plăpândă a lămpii de miner de pe frunte, și alerga iute, gâfâind. O voce din capul lui Ethan rosti fără expresie, cu calmul impenetrabil al unui senator din opoziție citind o carte de telefoane la ora trei dimineața: „Acest bărbat e la cincizeci de metri de tine, e înarmat și o să te prindă. Ce ai de gând să faci în această privință?”

Capitolul 10

Fereastra mansardei e dispusă la cea mai mare înălțime din toată casa. Are formă de inimă, aflându-se sub o streășină înclinată care protejează geamul de ploaie.

Este târziu și întuneric, iar murmurul ploii pe acoperișul subțire de deasupra capului ei ar fi un zgomot liniștitor în oricare altă noapte.

Un zgomot care să te adoarmă.

Care să te facă să visezi.

Telefonul ei nu a sunat la fel ca celelalte și se simte recunoscătoare pentru asta.

S-a temut ca nu cumva ei să-i impună să participe la așa ceva – s-a rugat să nu fie nevoită să o facă, iar această confirmare este o vagă mângâiere în toiul acestui coșmar.

Din acest punct de observație de la cel de-al treilea nivel, ea poate vedea luminile lanternelor împânzind valea – așa cum se aprind luminile unui oraș mare la căderea nopții. Sunt sute. În depărtare se zăresc doar niște puncte strălucitoare în ploaia torențială. Altele sunt suficient de aproape pentru a putea distinge conurile de lumină individuale care străpung aburii de ceață ce încep să se formeze pe alei și printre vâlcele.

Când el se ivește alergând, inima ei se oprește.

E gol.

Palid.

Alergând ca o fantomă pe mijlocul străzii, urmărit de trei bărbați înveșmântați în negru și înarmați cu macete.

Ea știa că asta trebuia să urmeze și credea că este pregătită pentru un asemenea lucru, dar văzându-l în carne și oase, văzându-i frica, panica și disperarea, e nevoită să-și muște buza pentru a se abține să-l strige.

„Asist la execuția lui.“

Ethan iese din câmpul ei vizual, alergând către clădirile de pe strada principală, și un gând o lovește ca o încărcătură dublă de alice în piept – ultima dată când îl vede în viață, pentru că nu are de gând să se ducă în casa de pe strada cu numărul unu ca să-i vadă rămășițele, să asiste la dezastrul care se abătuse asupra soțului ei, tatăl fiului ei.

Și mai mulți oameni umpluseră străzile, toți alergând spre strada principală.

În ciuda vremii mohorâte, este o atmosferă de carnaval și vede tot mai multe costume – unele dintre acestea pregătite, fără îndoială, în avans.

Cu toate că nimeni nu vorbește vreodată în timpul *sărbătorii*, ea știe că sunt oameni care așteaptă să sune telefoanele.

Pentru șansa de a alergeră cuprinși de frenezie în toiul nopții.

Atrași de sânge.

Ea și Ben se alăturaseră ultima dată mulțimii – de parcă ar fi avut de ales – și, fiindcă nu-și găsiseră loc printre oamenii furioși care-l bătuseră pe Bill Evans până ce-l

omorâseră, fuseseră prinși stând pe margine.

Auzise țipetele și rugămințile acestuia printre râsetele și batjocura mulțimii cuprinse de nebunie.

După aceea, întregul oraș chefuisse pe strada principală până la răsăritul soarelui: băutura cursese din plin, artificiile explodaseră, petrecăreții dansaseră, cântând și sărbătorind – și, în timp ce ea se simțea îngrozită de acest spectacol, o unitate incontestabilă străbătea „bâzâind” mulțimea, de parcă până și aerul fusese electrificat.

Toți se îmbrățișau.

Erau euforici.

O noapte dedicată celei mai înspăimântătoare fețe a umanității – malefice, entuziaste și cuprinse de nebunie.

O sărbătoare a iadului.

În cei cinci ani pe care-i petrecuse în Wayward Pines, fuseseră doar patru astfel de sărbători.

Cea din seara aceasta este a cincea.

Theresa își trece mâna peste față și se retrage de la fereastră.

Se mișcă încet prin mansarda goală, atentă să pășească ușor pe scândurile vechi din dușumea, pentru ca acestea să nu scârțâie. Dacă-l trezește pe Ben și acesta vede o astfel de *sărbătoare*, e sigură că va dori să iasă afară, să participe și el.

Ea coboară de la mansardă pe scara modulară pliabilă, o strânge și închide trapa de acces, ridicând-o la loc în tavan.

I se pare atât de ciudat să stea acolo, la al doilea etaj al acestei case tăcute, gândindu-se la tot ce se petrece afară...

Traversează holul și se oprește în pragul ușii deschise de la camera lui Ben.

El doarme.

Are doisprezece ani și pe zi ce trece seamănă tot mai mult cu tatăl lui.

Privind chipul lui Ben, se întrebă dacă Ethan va striga atunci când ei îl vor prinde, în cele din urmă.

Oare ea o să-l audă?

Și dacă va fi așa, va fi în stare să suporte?

Uneori lucrurile par cât se poate de normale, *așa cum au fost întotdeauna*, însă vin momente când tensiunea îngropată a întrebărilor pe care își interzice să și le pună amenință să o spargă în bucăți ca pe un cristal antic.

În curând se va auzi muzică pe strada principală și, cel mai probabil, fiul ei se va trezi.

Ben va dori să afle ce se întâmplă și nu va putea să-l mintă.

Nici să-l ducă de nas.

El e prea deștept pentru asta.

Iar ea îl respectă mult prea mult.

Ce îi va spune?

Iar cea mai grea întrebare...

E deja o săptămână de când se trezește în toiul nopții, singură în dormitorul ei întunecat, fără vreo posibilitate de a-și mai vedea soțul vreodată...

Ce își va spune sieși?

Capitolul 11

Ethan traversă în grabă următoarea intersecție. Tot mai multe lumini apăreau de fiecare dată când privea în urmă, dar bărbatul care era cel mai aproape de el – atletul săritor de garduri – îl preocupa cel mai mult. Bărbatul o luase înaintea concetățenilor săi mai lenți, iar lui Ethan i se părea cunoscut – era chel și avea ochelari cu lentile enorme și rame argintii. Când bărbatul ajunsese la circa zece metri de el, Ethan realizează cine era acesta: farmacistul acru de la care încercase să cumpere aspirină cu două zile în urmă.

Strada principală se ivi în fața lui, dincolo de următoarea intersecție. Un zgomot asurzitor se ridică deasupra caselor cu două și trei etaje: clocotul unei mulțimi în delir.

Sub nicio formă n-ar fi putut să alerge gol pe strada principală. Dar ținând cont de direcția în care fugea în acel moment, dacă nu devia de la traiectorie, în următoarele douăzeci de secunde avea să facă exact asta.

Nu mai era decât o stradă între Ethan și strada principală, iar aceasta era de fapt o alee cu o singură bandă, care dispărea în spatele primului rând de clădiri. Îi fu necesar un ultim val de adrenalină indusă de furie ca să recunoască faptul că, dacă pornea pe aleea aceea după ce trecea de colțul străzii și avea să întâlnească pe cineva – o singură persoană ar fi fost de ajuns –, era un om terminat.

Hăcuit de moarte de un farmacist mânuitor de macetă.

Frumos mod de a muri.

Un garaj cu un singur etaj era ultima clădire de pe stradă, iar el își spuse că atunci când avea să cotească pe după colțul clădirii, farmacistul avea să-l piardă din vedere pentru vreo două secunde.

S-ar fi considerat norocos dacă n-ar fi fost așteptat pe alee de o mulțime de oameni.

Spre capătul străzii mărise pasul, dar acum era timpul să facă mișcarea pe care o plănuse.

Coti brusc la stânga pe pavajul ud și alunecos.

„Nu trebuie să cazi”, își spuse.

Trecu peste un petic de iarbă, apoi sări pe trotuar și din nou pe iarbă, iar când ajunsese pe alee, își spuse că nici măcar nu știa ce avea să facă.

„Nu este timp de planuri. E de ajuns să reacționezi.”

După zgomotul pașilor bărbatului care alerga după el, estimează că farmacistul trebuia să fie cam cu șase pași în urma sa.

Ethan țâșni pe alee.

Beton și noroi.

Și mai întuneric.

Aburi de ceață în care se simțea duhoarea gunoiului ud.

Nu văzu pe nimeni în imediata vecinătate, în afară de luminile a două lanterne aflate

la peste o sută de metri distanță, care coteau în direcția lui.

Ethan își azvârli picioarele în părți, pe traiectorii paralele – ca și cum ar fi vrut să se oprească pe schiuri, întrerupându-și avântul. Alunecă și se opri atât de brusc, încât simți gravitația forțându-l să se rostogolească.

Își recăpătă echilibrul și țâșni cu toată forța pe același drum pe care venise, accelerând exact în momentul în care ajunse la colțul clădirii.

„Să fii acolo. Să fii acolo. Să fii acolo.”

Coliziunea fu violentă când fruntea lui Ethan izbi în plin jumătatea inferioară a maxilarului farmacistului. Lovitura – soldată după toate aparențele cu fractura de maxilar a farmacistului – fu atât de devastatoare, încât impactul îl făcu pe Ethan să se clatine pe picioare.

Făcu un salt înapoi, cu sângele șiroindu-i pe față.

Farmacistul căzuse buimac în șezut, scuipându-și dinții pe asfaltul străzii.

După lovitura care-l lăsase confuz, Ethan avu nevoie de două secunde ca să-și dea seama că obiectul lung din metal care zăcea pe asfalt era maceta bărbatului.

Întinse mâna și o ridică. Bărbatul își îndreptă ochii spre el. Bănuia îngrozit ceea ce era pe cale să se întâmple, iar acest lucru îl făcu să-și vină în simțiri mai rapid decât ar fi făcut-o o găleată plină cu săruri mirositoare.

Ethan apucă strâns cu degetele mânerul macetei, care fusese înfășurat cu bandă adezivă pentru o mai mare aderență pe timpul ploii.

Bărbatul ridică mâinile într-o încercare inutilă de a ține la distanță de ceea ce avea să urmeze.

Ethan simulă o lovitură cu maceta și îl izbi pe bărbat în față cu un șut frontal, călcâiul său înfigându-se în nasul spart al acestuia. Ceafa bărbatului se izbi violent de asfalt, iar oasele craniului se auziră trosnind.

Farmacistul scoase un geamăt și rămase prăbușit, însă cei doi prieteni ai săi se apropiau alergând. Aveau să ajungă acolo în numai zece secunde, iar în spatele lor, la o stradă distanță, armata aceea de lanterne se mișca precum o cireadă de vite înaintând pe stradă. Zgomotul sutelor de pași pe asfaltul ud devenea din ce în ce mai intens.

Ethan fugi înapoi pe alee și constată ușurat că cele două lumini pe care le văzuse ultima dată acolo dispăruseră.

O luă din nou la fugă, știind că trebuia să profite din plin de acest răgaz în care nu mai era văzut.

După douăzeci de pași pe alee, ajunse la un tomberon de gunoi și nu mai ezită nicio secundă.

Se ascunse lângă tomberon, lipindu-se de pământ, și se târî în spatele acestuia, strecurându-se între peretele metalic și zidul din cărămidă al clădirii lângă care se afla.

Nu putea auzi nimic din cauza bătăilor nebunești ale inimii și a găfâitului exagerat.

Sudoarea și sângele, reci precum gheața, îi curgeau pe frunte și îi intrau în ochi, iar mușchii îi zvâcneau înfierbântați din cauza acumulării de acid lactic, de parcă ar fi participat la un maraton.

Zgomotul de pași care treceau pe lângă tomberon și care se îndepărtau, auzindu-se din ce în ce mai slab, era o adevărată muzică pentru urechile sale.

Obrazul lui Ethan rămase pe pământ, în timp ce praful, pietricelele și bucățile de sticlă spartă i se lipeau de față.

Ploaia răpăia pe spatele lui și se aduna în jurul lui în băltoace care tremurau tulburate de fiecare nou strop.

Ar fi putut sta întins acolo o noapte întreagă și toată ziua următoare.

„Ridică-ți fundul. Nu-ți poți permite să înțepenești acolo.”

Ethan își puse palmele pe pietrișul ud și se ridică în patru labe. Ieși din spațiul dintre tomberon și clădire și rămase ghemuit pentru o clipă lângă peretele tomberonului, ascultând.

Voci undeva la distanță.

Pași îndepărtați.

Zarvă pe strada principală.

Dar nimic nu părea periculos de aproape.

Se ridică în picioare, aruncă o privire în spate, către intrarea pe alee, și zări mulțimea urcând strada și îndreptându-se în grabă către strada principală. Ceva se întâmpla acolo.

Stând cu spatele la zidul de cărămidă, Ethan porni în direcția opusă, în întunericul cețos al aleii.

Zece metri mai jos, descoperi o adâncitură în zidul de cărămidă – o ușă din lemn.

Se uită în spate, spre tomberon, și la strada de dincolo de acesta.

Cineva venea acum spre el – raza unei lanterne scruta întunericul de pe alee în stânga și-n dreapta, fiind însoțită de zgomot de pași pe pietriș.

Ethan trase de ușă și o deschise, iar becul din interior aruncă o pată de lumină pe alee, ce dispăru imediat în ceață.

Intră și urcă rapid scara luminată, apoi închise ușa după el și încercă să întoarcă cheia în broască.

Cilindrul fusese găurit ca o cavitate și era umplut cu metal. Nu avea cum să încuie ușa.

Când țâșni pe scara îngustă, efortul ascensiunii îi provocă noi dureri înțepătoare în spatele piciorului stâng.

Când ajunse pe palierul celui de-al doilea etaj, ușa de la intrare dinspre alee se deschise, trântindu-se de perete.

De sus, Ethan aruncă o privire spre ușă și văzu în prag un bărbat masiv, într-un poncho ud de ploaie. Acesta avea într-o mână lanterna, iar în cealaltă ținea un satâr, pe care Ethan bănuie că-l luase la repezeală dintr-un suport de cuțite din bucătărie.

Ochii bărbatului erau ascunși în umbra glugii sale, dar maxilarul lui părea hotărât, iar mâinile lui – mai ales cea în care ținea satârul – erau ferme precum piatra, fără să trădeze vreun semn de nervozitate.

Ethan traversă iute palierul și urcă următorul șir de trepte, în timp ce casa scării răsună de tropăitul bocancilor.

Când ajunse pe palierul celui de-al treilea nivel, Ethan se izbi într-o ușă.

Coridorul cufundat în liniște era pustiu și slab luminat. Câteva aplice având formă de felinare fuseseră montate pe perete din șase în șase metri.

Pe fiecare ușă erau cifre din alamă.

O clădire de apartamente?

Ethan auzi tropăitul pașilor pe trepte.

Începu să străbată holul palierului, încercând mânerul sferic al fiecărei uși pe lângă care trecea.

Încuiată.

Încuiată.

Încuiată.

Încuiată.

Știind că, dintr-un moment în altul, ușa care făcea legătura cu casa scării putea să se deschidă.

Încuiată.

Încuiată.

A șaptea ușă pe care o încercă – cea cu numărul nouăsprezece – se deschise.

Strânse mai tare mânerul macetei, în eventualitatea că l-ar fi așteptat cineva de cealaltă parte a ușii, apoi o deschise, împingând-o cu degetele de la picioare.

Un apartament mic și întunecat.

Care părea gol.

Se strecură înăuntru și închise ușa în aceeași clipă în care cea de la casa scării se deschise brusc, izbită probabil cu piciorul.

Ethan întinse mâna și puse lanțul de siguranță.

Zăbovind lângă ușă, ascultă cu atenție ce se întâmpla de cealaltă parte a acesteia. Ușa de la holul palierului se închise.

Pașii încetiniră considerabil.

Răsunau acum pe pardoseala din lemn.

Nimeni nu se mai grăbea.

Nimeni nu mai izbea nervos cu piciorul în uși.

Ethan aproape că îl vedea pe bărbatul cu poncho galben cercetând metodic coridorul. Probabil că își dăduse seama că Ethan se strecurase într-unul dintre apartamente, dar nu avea de unde să știe în care.

Pașii se apropiară...

Iar acum, că această ușă era închisă...

...și se opriră de cealaltă parte, destul de aproape. Când Ethan se uită în jos, văzu că dunga de lumină care se zărea pe sub ușă era întreruptă în două locuri.

De unde naiba știuse omul acela în ce loc să se oprească?

Pe toți dracii!

Urmele de noroi...

Una dintre umbrele picioarelor de pe podea dispăru și parchetul din hol scârțâi sub greutatea bărbatului.

Ethan se retrase în încăpere, strecurându-se într-o chicinetă de pe partea dreaptă.

Zgomot de lemn crăpat.

Apoi lanțul de la ușă se rupse.

Lumina din coridor se revărsă în apartamentul întunecat.

Ponchoul cel galben spărsese ușa cu piciorul.

Stând cu spatele lipit de un frigider care bâzâia surd, Ethan văzu umbra bărbatului pe covorul din apartament. Umbra se lungi când bărbatul păși peste prag, mișcându-se încet prin micul antreu ce făcea legătura cu livingul.

La aproximativ un metru de bucătărie, acesta se opri.

Ethan auzea cum se scurgeau pe covor stropii de pe pelerina de ploaie a bărbatului, dar și respirația precipitată a acestuia, în timp ce încerca să-și calmeze propriul suflu.

Auzi un clic, apoi o rază de lumină străpunse întunericul livingului și cercetă încet peretele de-a lungul căruia erau aranjate câteva rafturi cu cărți, ce încadrau două ferestre mari, acoperite cu perdele.

Dinspre ferestre, Ethan auzea zgomotul de pe strada principală crescând neconținut.

Raza lanternei lumina apoi o sofa tapițată cu piele și o măsuță de cafea. Dintr-o cană așezată pe un suport, pe masă, se ridicau aburi ademenitori, care umpleau apartamentul cu aroma dulce și liniștitoare a ceaiului de mușețel.

Lumina se mută apoi în cealaltă parte a camerei, asupra unei fotografii înrămate – un crâng de plop tremurători, superbi în culorile toamnei, munți ninși în fundal și cerul de octombrie de un albastru viu deasupra acestui peisaj de poveste – și alunecă apoi în bucătărie, trecând peste aragaz, dulapuri, cafetieră și chiuveta sclipitoare din inox, în drumul ei către Ethan.

Ethan se aplecă, străbătu ghemuit linoleumul și rămase în întuneric între insulă și chiuvetă.

Bărbatul înaintă spre el. Văzu raza de lumină oprindu-se asupra frigiderului, acolo unde fusese el cu cinci minute în urmă.

Pașii se apropiau.

În ușa cuptorului cu microunde de deasupra aragazului, Ethan prinse reflexia

bărbatului în poncho galben, care stătea acum în living, holbându-se la un portal din peretele nordic ce se deschidea într-un dormitor.

Ethan începu să se ridice încet, vuietul mulțimii camuflând trosnetul genunchilor săi. Se ridică în picioare, cu fața spre spatele bărbatului în poncho galben, care înainta acum prudent spre dormitor. Ethan se furișă pe lângă insulă, apoi ieși din bucătărie.

Când ajunse la măsuța de cafea, se opri. Ponchoul galben stătea în pragul ușii de la dormitor, la șase metri distanță, plimbând raza lanternei prin încăpere. Ethan strânse mai tare mânerul înfășurat în bandă adezivă al macetei și își plimbă degetul mare deasupra tăișului lung al lamei.

Ar fi putut fi mai ascuțită. Mult mai ascuțită. Trebuia să lovească fulgerător.

„Haide. Atacă-l. Chiar acum, când ai avantajul elementului-surpriză.”

Ezită.

Ethan rănise și omorâse destul de mult în viața lui, dar violența confruntărilor corp la corp era evitată în carlinga unui elicopter Black Hawk. Să lanseze rachete Hellfire cu ghidare prin laser într-o țintă aflată la trei kilometri nu era același lucru cu a ucide un civil cu o macetă de la o distanță atât de mică.

Lansarea rachetelor era ceva mai mult decât un joc video. Uciderea unui civil, însă...

Bărbatul se întoarse brusc în prag și se trezi în fața lui Ethan.

Amândoi începură să respire mai repede.

— De ce faci asta? îl întrebă Ethan.

Niciun răspuns.

Acum, el nu putea să vadă deloc fața bărbatului.

Vedea doar profilul acestuia, umbra satârului din mâna sa dreaptă și o pată de lumină ce cădea pe bocanci, în timp ce lanterna era îndreptată spre podea.

Când Ethan deschise gura pentru a repeta întrebarea, raza lanternei se ridică brusc spre fața lui, orbindu-l.

Ceva zdrăngăni pe podea.

Și se făcu din nou întuneric.

Ethan nu mai vedea nimic din cauza suprasolicitării retinei, fiind orb într-un întuneric cenușiu, fără formă sau culoare.

Bărbatul se apropia de el – parchetul de sub covor scârțâia cu fiecare pas al său, iar blugii îi foșniră când se repezi să atace.

Ethan se retrase câțiva pași. Vederea îi reveni.

Prinse o imagine a bărbatului în poncho galben aflat la numai un metru distanță. Brațul în care ținea satârul era ridicat, fiind orientat pentru o lovitură descendentă.

Ethan pivotă. Maceta lui spintecă fulgerător, cu sete.

Lama nu întâmpină nicio rezistență, iar forța loviturii îl făcu să-și piardă echilibrul.

„L-am ratat, își spuse Ethan. Sunt mort.”

Bărbatul trecu pe lângă el, clătinându-se ciudat de-a lungul camerei până ce ajunse la barul inclus în insula din bucătărie.

Ethan își recăpătă echilibrul și, în timp ce strângea mai tare mânerul macetei, asigurându-se că o ține bine, observă că de pe vârful lamei se scurg picături de sânge.

Se întoarse către bucătărie.

Bărbatul scăpase satârul din mână și era acum cu fața spre Ethan, sprijinindu-se cu spatele de insulă și ținându-se cu ambele mâini de partea stângă a gâtului, de unde se auzea un soi de șuierat – ca aerul comprimat ieșind dintr-o anvelopă.

Ethan se retrase cu spatele spre ușa dormitorului, se lăsă pe vine și ridică lanterna de pe covor.

Îndreptă raza lanternei spre bărbatul cu poncho galben.

Cantitatea de sânge era impresionantă.

Semăna cu o pânză de păianjen roșie pe plasticul galben al hainei, răspândindu-se precum replica unui virus, în toate direcțiile, printr-o duzină de firișoare de sânge ce se scurgeau pe podea într-o mică baltă.

Sângele țâșnea dintr-o rană de cincisprezece centimetri – apărută de-a curmezișul intersecției dintre umăr și gât – în câțiva stropi fini într-unul dintre capete, și în jeturi pulsatorii de un roșu aprins în celălalt, arcul fiecărui jet micșorându-se pe măsură ce bătăile inimii bărbatului încetineau.

Fața lui era albă ca varul. Se holba la Ethan fără nicio expresie, clipind încet, ca și cum ar fi fost într-un soi de transă hipnotică.

În cele din urmă se desprinse de insulă și se prăbuși peste un scaun de bar și apoi pe podea.

* * *

Din dulapul din dormitor, Ethan luă rapid o pereche de blugi, un tricou cu mâneci lungi și un hanorac negru cu glugă.

Tricoul și blugii erau mai mici cu câteva numere, dar Ethan se descurcă și așa. Tenișii pe care-i găsi erau o altă problemă. Ar fi putut la o adică să-și strângă piciorul în așa fel încât să-i încălze și să lege șireturile, dar ar fi fost o adevărată agonie să meargă cu ei și în mod sigur aveau să-i facă bășici în cel mai scurt timp.

Bocancii mortului, mult mai mari, arătau promițător. Ethan îi scoase din picioarele bărbatului și, după ce își puse mai multe perechi de șosete, picioarele lui încăpură perfect.

Se simțea bine să fie din nou îmbrăcat și ferit de ploaie în acel apartament călduros. Era extrem de tentat să petreacă acolo încă o jumătate de oră, bandajându-și rănilor, dar trebuia să plece neîntârziat mai departe. Dacă s-ar fi întâmplat ca un grup mai mare să verifice etajul acela, nu ar fi avut unde să fugă.

Ethan luă lanterna și maceta, apoi se duse la chiuvetă. Era peste măsură de însetat.

Petrecu un minut ținând gura sub robinet, dar încercă totuși să nu se îmbuibe cu apă.

Deschise apoi frigiderul.

Ciudat.

Văzu mai multe sticle cu lapte. Legume proaspete. Un cofraj cu ouă. Carne ambalată în hârtie specială.

Dar nimic preambalat. Întinse mâna și luă o pungă cu morcovi și o bucată de pâine, pe care le îndesă în buzunarele laterale ale blugilor.

Un zgomot îl opri pe Ethan în timp ce se îndrepta spre ușă – voci și strigăte care răsunau până sus, la etaj, de pe strada principală.

Traversă din nou apartamentul, apropiindu-se iute de una dintre ferestrele mari ale acestuia, și trase foarte puțin perdeaua – destul cât să poată arunca o privire afară.

La șase metri mai jos, era un adevărat haos.

Clădirile și fațadele magazinelor se luminau și se întunecau alternativ în urma unor explozii repetate de lumină urmate de întuneric, a căror sursă era un foc uriaș ce vuia în mijlocul străzii în ciuda ploii, alimentat cu puiți de pini și cu scânduri lungi smulse din anexele caselor.

Doi bărbați cărau o bancă din lemn către vâlvătaie. Ethan îi văzu apoi punând banca pe foc, spre marea încântare a meselor murate de ploaie care înțesau strada. Numărul trupurilor care se înghesuiau era mai mare în apropierea flăcărilor.

Oamenii din stradă arătau diferit față de locuitorii pe care-i cunoscuse în ocaziile anterioare.

Majoritatea se înveșmântaseră în costume extravagante.

Bijuterii false și vulgare atârnavă ostentativ la gâturile și pe încheieturile femeilor. Coliere cu perle, mărgelile și tiare. Chipurile lor erau strălucitoare din cauza sclipiciului și machiajului țipător, iar ochii le erau înnegriți strident cu creionul dermatograf. Toate erau îmbrăcate sumar, în ciuda ploii și a frigului. Păreau o adunătură de prostituate petrecărețe.

Bărbații arătau la fel de absurd. Unul purta un sacou sport și nu avea pantaloni. Altul, fără cămașă, purta doar o pereche de pantaloni largi, cu bretele roșii, și un fes roșu de Moș Crăciun pe vârful capului. Ridică spre cer o bătă de baseball albă, acoperită cu desene grotești cu monștri, pe care Ethan nu le putea vedea bine din punctul său de observație.

Cocoțată pe un postament din cărămidă pentru flori, cu capul și umerii deasupra mulțimii, o siluetă imensă îi atrase atenția. Monstruosul bărbat purta o blană de urs brun, de care era prinsă steaua de bronz, iar pe cap avea un soi de cadru metalic prevăzut cu niște coarne de cerb, în timp ce fața lui sinistră era vopsită în culorile războiului. De un umăr își sprijinea o pușcă, iar pe celălalt îi atârna o sabie în teacă.

Pope.

Bărbatul supraveghea mulțimea ca și cum i-ar fi aparținut. Ochii lui păreau lichizi, reflectând focul imens de parcă ar fi fost două stele.

Era de ajuns să privească peste drum și să ridice privirea. La lumina puternică a focului, cu siguranță nu i-ar fi scăpat figura lui Ethan, care se uita în stradă de după perdeaua apartamentului de la etajul al treilea.

Ethan știa că ar fi trebuit să plece, dar ceva îl ținea pe loc.

O parte a mulțimii – care nu intra în câmpul său vizual – izbucni în urale, atrăgând atenția lui Pope. Un zâmbet larg se ivi pe fața omului legii.

Dintr-un buzunar interior al blănii sale de urs, Pope scoase o sticlă transparentă, fără etichetă, conținând un lichid maroniu. O ridică spre cer și rosti câteva cuvinte ce aprinseră mulțimea, care începu să urle în delir.

În timp ce Pope lua o înghițitură zdravănă din sticla lui, mulțimea începea să se retragă în lături, formând un culoar larg pe strada principală. Cu toții își întindeau gâtul ca să vadă mai bine.

Apoi se iviră trei siluete, înaintând prin mulțime către foc.

Doi bărbați îmbrăcați în negru, cu niște macete atârinate în hamuri de umeri, duceau între ei o persoană pe care o țineau imobilizată de brațe.

Beverly.

Ethan simți cum i se strânge stomacul. Ghemul de furie din interior începu să i se răspândească în trup, ca o metastază.

Văzu că Beverly nu avea puterea să se țină pe picioare, tălpile ei alunecând pe asfalt în timp ce bărbații care o capturaseră o târau după ei. Avea un ochi închis din cauza unui edem uriaș – cu care se alesese probabil în urma unei lovituri sălbatice –, iar restul feței îi era acoperit de sânge.

Dar era conștientă.

Conștientă și îngrozită, cu o privire fixă ce era îndreptată spre asfaltul ud de sub picioare, de parcă ar fi vrut să nu mai vadă nimic altceva.

Bărbații o târâră până la zece metri de foc, apoi îi dădură un brânci, eliberând-o.

Pope strigă ceva, în timp ce Beverly se prăbuși la pământ.

Oamenii din imediata ei vecinătate se retraseră, formând în jurul ei un cerc larg, de vreo șase metri diametru.

Prin fereastră, Ethan o auzea pe Beverly plângând.

Părea un animal rănit. Hohotele ei stridente de plâns erau disperate.

De pretutindeni, oamenii își făceau drum cu coatele prin mulțimea de curioși, încercând să ajungă cât mai aproape de marginea cercului. Grămada de trupuri care formau perimetrul se strângea tot mai mult.

Pope vârî sticla înapoi în haină și apucă pușca.

O armă și o îndreptă apoi spre cer.

Focurile de armă răsunară printre clădiri, făcând geamurile să vibreze.

Mulțimea amuți.

Nimeni nu mai mișca.

Ethan auzea din nou răpăitul ploii.

Beverly se ridică cu greu în picioare și își șterse un fir de sânge care i se prelingea pe mijlocul feței. Chiar dacă urmărea scena din spatele ferestrei de la cel de al treilea nivel, Ethan observă că Beverly tremura ca varga, stăpânită de frica oribilă ce mistuie un om care știe cu exactitate ce lucruri înspăimântătoare îl așteaptă.

Stătea în ploaie și încerca să-și mențină echilibrul, sprijinindu-se pe piciorul stâng. Apoi se întoarse încet, șchiopătând, privind chipurile adunate în jurul ei. Chiar dacă Ethan nu auzea cuvintele ei, tonul ei nu lăsa loc de vreo îndoială.

Implora.

Era disperată.

Ploaia, lacrimile și sângele i se prelingeau încet pe față.

Trecu un minut.

Cineva își croi drum printre oameni și intră în cercul format de mulțime.

Izbucniră urale.

Aplauze sălbatice.

Era bărbatul fără cămașă, cu bretele roșii și fes de Moș Crăciun.

La început, el zăbovi pe margine, ca și cum ar fi vrut să-și facă puțin curaj – ca un boxer în colțul său de ring, cu câteva momente înainte de a bate gongul.

Cineva îi întinse o sticlă.

El o duse la gură și înclină capul pe spate, luând o înghițitură zdravănă.

Apoi apucă mai bine bâta sa pictată și înaintă clătinându-se în mijlocul cercului.

Către Beverly.

Bărbatul făcu un ocol în jurul ei.

Ea se retrase câțiva pași, apropiindu-se de mulțime.

Cineva îi dădu un brânci zdravăn, împingând-o în centrul cercului, iar inerția o propulsă direct în bărbatul cu bâta.

Ethan nu prevăzuse mișcarea fulgerătoare.

Nici Beverly.

Totul se întâmplă rapid, de parcă bărbatul s-ar fi hotărât în ultimul moment.

O singură mișcare fluidă.

Ridică bâta și lovi.

Zgomotul lemnului de arțar spărgând țeasta îl făcu pe Ethan să închidă instinctiv ochii și să se întoarcă cu spatele.

Mulțimea urla.

Când deschise din nou ochii, Beverly era la pământ, chinându-se să se târască.

Ethan își simți fierea ridicându-se în gât.

Bărbatul cu fes de Moș Crăciun își abandonase bâta pe asfalt și se întoarse țăntoș în mulțime.

Bâta se rostogoli în direcția lui Beverly.

Ea întinse mâna, încercând să ajungă la ea. Degetele ei mai aveau doar câțiva centimetri până la bâta. Apoi, o femeie într-un costum de baie negru, cu pantofi negri cu toc, cu o coroană neagră pe cap și cu aripi negre de înger intră în cerc.

Ea își aranjă penele și mulțimea izbucni în urale.

Femeia înaintă spre locul în care zăcea Beverly, căutând să apuce bâta.

Se lăsă pe vine, îi aruncă lui Beverly un zâmbet larg și strălucitor, apoi apucă bâta cu ambele mâini, ridicând-o deasupra capului de parcă ar fi fost toporul de luptă al unei regine-demon.

Nu, nu, nu, nu, nu...

Femeia o lovi pe Beverly peste șale.

Chiote de veselie umplură strada când Beverly se chirci de durere.

Ethan ar fi dat orice să fi putut pilota în acel moment un Black Hawk la vreo șaiszeci de metri deasupra străzii principale, având la îndemână o mitralieră Gatling GAU-19 cu care să tragă două mii de focuri pe minut în mulțime. Să-i spintece în bucăți pe toți acei ticăloși.

Se retrase de la fereastră, ridică măsura de cafea cu ambele mâini și o izbi de perete. Lemnul se crăpă, iar sticla se făcu țandări.

Efortul nu făcu decât să-i sporească furia.

Simțea nevoia să facă ceva, să acționeze – o voce din subconștientul lui îi sugera să se ducă acolo jos, în mulțime, cu maceta, exact în momentul acela, și să înceapă să spintece în dreapta și-n stânga.

Da, probabil că ar fi fost oprit în cele din urmă, căci ei erau atât de mulți... Dar, pe Dumnezeu, nu își dorea nimic mai mult decât să se ducă și să hăcuiască masele – să înfăptuiască un masacru de unul singur.

Dar atunci vei muri.

Nu îți vei mai vedea familia niciodată.

Nu vei înțelege niciodată ce se întâmplă aici.

Ethan se întoarse la fereastră.

Beverly zăcea nemișcată pe stradă, cu o baltă de sânge lățindu-se în jurul capului ei.

Cercul se rupea și se închidea la loc.

Apoi, dintr-odată, mulțimea se repezi asupra ei.

Știa că ar fi fost o trădare din partea lui să plece, dar nu putea suporta să stea acolo și să privească și – la naiba – nu putea face nimic pentru a-i opri. Erau cinci sute împotriva unui singur om.

Nu poți face nimic pentru ea. E moartă. Acum fugi cât încă mai poți.

În timp ce Ethan se repezea spre ușă, o auzi pe Beverly țipând. Suferința și disperarea ei îi umplură ochii de lacrimi.

Calmează-te.

La ușă ar putea fi cineva care te așteaptă.

Trebuie să fii vigilent.

Ethan ieși din încăpere în hol.

Era gol.

Închise ușa apartamentului.

Freamătul de pe strada principală devenise un murmur vag. Își șterse ochii și o luă pe același drum pe care venise – mai întâi străbătu holul, apoi deschise ușa de la casa scării.

Pe palierul de la nivelul al treilea ezită să mai înainteze, ascultând atent și uitându-se în jos printre gratiile balustradei.

Niciun zgomot.

Nicio mișcare.

O liniște stranie.

Începu să coboare.

Când ajunse jos, întredeschise ușa – doar cât să se strecoare afară.

O dungă de lumină fu proiectată pe alee.

Ethan păși într-o băltoacă și închise ușa.

Ploua mai tare ca înainte.

Preț de treizeci de secunde nu se mișcă deloc, așteptând ca ochii lui să se obișnuiască din nou cu întunericul.

Apoi, trăgându-și gluga peste cap, porni spre sud pe mijlocul aleii.

La distanță, ploaia turna prin becul sferic al unui stâlp de iluminat stradal, dar în rest, întunericul dintre clădiri era atât de desăvârșit, încât Ethan nu putea să-și vadă nici măcar picioarele de sub el.

Mulțimea explodează apoi în cele mai asurzitoare urale de până atunci.

El se gândi la Beverly și încercă să-și impună să nu-și mai imagineze ce se întâmpla cu ea în acele momente. Scrâșni din dinți și mâna lui se încleșta pe mânerul macetei.

Niște pași de undeva din fața lui îl făcură apoi să se oprească.

Rămase pe loc la circa zece metri de locul în care aleea intersecta strada următoare, sigur că nu putea fi văzut în întunericul deplin.

Un bărbat într-o haină impermeabilă de culoare neagră apăru în fața lui, îndreptându-se spre partea de vest a străzii principale.

Bărbatul se opri sub stâlpul de iluminat și se uită îndelung spre alee.

Ținea în mâini o secure și o lanternă.

Ethan auzea răpăiala ploii pe haina lui.

Bărbatul traversă strada și intră pe alee.

Deschise lanterna și îndreptă raza de lumină spre Ethan.

— Cine-i acolo?

Ethan își vedea aburii propriei respirații în frig.

— Sunt eu, zise Ethan, pornind către bărbat. L-ai văzut?

— Care eu?

Lumina era în continuare pe fața lui Ethan, iar el spera ca bărbatul să-l vadă zâmbind. Se străduia din răspuțeri să-și înfrângă turbarea care punea stăpânire pe el.

Ochii bărbatului se făcură mari când Ethan se apropie destul de mult încât să-i poată vedea vânătăile, șiroaiele de sânge, copcile rănilor și chipul devastat, însă reacția lui – de a ridica securea pentru o lovitură – veni o secundă prea târziu.

Ethan învârti maceta paralel cu pământul, ținând-o cu o singură mână – o mișcare care generează suficientă forță încât să-l spintece pe bărbat în zona mijlocului, pe orizontală.

Picioarele bărbatului deveniră moi. Genunchii îi atinseră pământul, iar Ethan îl termină cu trei lovituri devastatoare.

Apoi o rupse la fugă sub efectul adrenalinei provocate de uciderea bărbatului, de parcă ar fi fost la o cursă sportivă.

Ieși de pe alee și traversă strada cu numărul șapte.

În dreapta – vreo șase puncte de lumină, la două străzi mai jos, mișcându-se către centrul orașului.

În stânga – cincizeci sau chiar mai mulți oameni năvălind de după colț dinspre strada principală, cu lanternele aprinse la vederea acelei străzi lăturalnice întunecoase.

Ethan accelerează pasul și țâșni pe aleea următoare. Nu se vedeau lumini în fața lui, dar – în afară de propriul găfâit – putea auzi o mulțime de pași care alergau în urma lui.

Aruncă o privire în spate – o mulțime de lumini infernale pe alee.

Oameni urlând.

Se apropie repede de strada cu numărul opt, care era în fața lui.

Avea nevoie de o schimbare a direcției și își calculează repede opțiunile, dar nu putea să ia o decizie până când nu vedea ce-l aștepta în față.

Apoi țâșni pe strada cu numărul opt.

În stânga – nimeni.

În dreapta – o singură lumină la două străzi distanță.

Ethan cotește spre dreapta, alergând cât îl țineau picioarele de-a curmezișul străzii.

Sări peste bordură și ajunse pe celălalt trotuar, aproape împiedicându-se de o bordură de beton. Apoi se redresează și reuși cumva să rămână în picioare.

După vreo optsprezece metri, ajunse la prima stradă aflată la vest de strada principală și aruncă o privire în spate – cu două secunde înainte de a ajunge la colț. Văzu primul grup de lumini ieșind de pe alee.

Cu puțin noroc, poate că nu-l văzuseră.

Alergă după colțul străzii.

Binecuvântat întuneric.

Merse mai departe pe trotuar, alergând cât îl țineau picioarele în întunericul profund de sub pini.

Strada următoare era la fel de goală și o privire aruncată iute peste umăr îl asigură că în urma lui mai erau acum doar câteva lumini. Probabil că acestea se aflau la vreo douăzeci de secunde distanță de el.

Ethan porni pe o altă stradă spre vest, apoi coti spre sud.

Strada se termina.

Ajunsese la marginea orașului.

Se opri în mijlocul drumului și se aplecă de mijloc, cu mâinile pe genunchi, încercând să tragă aer în piept.

Mai mulți oameni se apropiau – atât din spatele lui, cât și dinspre vest.

Se gândi că ar fi putut urca încă două străzi înapoi spre strada principală, dar asta nu părea o soluție înțeleaptă.

Ia-o din loc. Irosești timpul și pierzi avantajul distanței pe care o ai față de urmăritori.

Undeva în față, o vilă în stil victorian se înălța pe fundalul pădurii din împrejurimi.

Da.

Simțea că mușchii picioarelor sunt pe cale să-i ia foc când o luă din nou la fugă. Traversă strada și dintr-un salt ajunse lângă casă, pe lângă care trecu alergând.

Când mai avea doar trei pași până la liziera de pini, auzi vocea unui copil care striga:

— Priviți! Intră în pădure!

Ethan aruncă o privire în urmă.

Douăzeci sau treizeci de oameni apărură de după colțul vilei cu lanternele aprinse, alergând după el ca o forță unică. Pentru o clipă, Ethan se întrebă de ce proporțiile lor păreau atât de denaturate – picioarele erau prea scurte, capetele prea mari și lanternele prea aproape de pământ.

Copii.

Pentru că toți sunt copii.

Fugi în pădure, inhalând cu nesaț aerul parfumat, cu aromă dulce-amăruie de pin ud.

Fusese extrem de greu să poată zări ceva în oraș, dar în pădure îi era absolut imposibil.

Fu nevoit să aprindă lanterna și să lase raza ei șovăielnică să-l conducă printre copaci, peste buturugi putrede, puieți de pin și crengi joase care-i șfichiuiau fața.

Copiii intrară în pădure pe urmele lui. Frunzele umede foșneau, iar crenguțele trosneau sub tălpile lor. Avea o vagă idee încotro era râul, gândindu-se că, dacă ar fi continuat să meargă spre dreapta, nu ar fi avut cum să-l rateze, dar se simțea deja dezorientat, iar puținul simț al orientării care-i mai rămăsese se deșira ca un nod lăsat prea larg.

O fetiță strigă:

— Îl văd!

Ethan se uită în spate întorcând repede capul, dar momentul se dovedi cel mai prost. Trecu peste o capcană camuflată cu frunze, iar picioarele i se încurcară într-o masă de crengi încolăcite și de rădăcini care-l făcură să se împiedice și să se prăbușească. Lanterna și maceta îi săriră din mâini.

În jurul lui se auzeau pași.

Apropiindu-se din toate direcțiile.

Încercă să se ridice, dar glezna dreaptă i se încurcase într-un lujer rezistent și avu nevoie de cinci secunde ca să se elibereze.

Lanterna se stinsese atunci când se împiedicase, iar acum nu mai putea să vadă nimic. Nici lanterna și nici maceta. Începu să bâjbâie în jur pe pământ, disperat să le găsească, dar dădea numai peste rădăcini și peste lujeri de plante cățărătoare.

Se ridică clătinându-se, căutându-și orbește drum printre crengi, în timp ce luminile și vocile se apropiau.

Fără o lanternă, era complet neajutorat.

Nu putea decât să alerge cu mâinile întinse în lături – aceasta era singura metodă prin care putea evita copacii.

Mai multe raze de lanternă se încrucișau în fața lui, oferindu-i posibilitatea să observe în răstimpuri terenul din fața lui – o pădure de pini năpădită de arbuști și lăstăriș, care nu cunoscuse niciodată puterea focului.

Râsete de copii – lipsite de griji, șăgalnice, sinistre – umplură pădurea.

O versiune de coșmar a unui joc din copilăria lui.

Reuși apoi să ajungă pe ceea ce bănuia a fi un câmp sau o pajiște. Deși nu putea să vadă nimic, realiză acest lucru pentru că ploaia îl biciuia acum și mai intens, iar umbrela pădurii nu-i mai asigura protecție.

I se păru că undeva în fața lui se auzea vuietul râului, dar zgomotul fu acoperit de un gâfâit pe care-l auzi dintr-odată în urma lui.

Ceva îl izbi în spate. Lovitura nu fu una fatală, dar se dovedi suficient de puternică încât să-l dezechilibreze pentru următoarea.

Și pentru următoarea...

Și pentru următoarea...

Și pentru următoarea...

Și pentru următoarea... iar Ethan ateriză pe pământ, cu fața în noroi, fără să mai audă nimic altceva decât râsetele copiilor, care-l asaltau din toate direcțiile, din fiecare unghi – atacuri superficiale care nu aveau nicio șansă de a-l răni, înțepături și tăieturi ușoare, lovituri cu obiecte grele în cap. Toate se intensificau cu fiecare secundă, de parcă ar fi fost atacat de un grup de pești piranha.

Ceva îl înjunghie în șold.

El strigă.

Copiii începură să râdă de el.

Încă o înțepătură – și o durere difuză.

Fața lui se înroși de furie. Își smuci brațul stâng din strânsoarea cuiva, apoi și pe cel drept.

Puse palmele pe pământ. Se încordă și reuși să se ridice.

Ceva dur – un bolovan sau un buștean – îl izbi apoi în ceafă, suficient de tare încât să-i paralizeze simțurile pentru o clipă.

Brațele lui deveniră moi.

Căzu din nou cu fața în noroi.

Și mai multe râsete.

Cineva spuse:

– Lovește-l în moalele capului!

Dar el se încordă din nou, strigând de această dată, și probabil că-i luă prin surprindere pe copii, pentru că loviturile încetară pentru câteva secunde.

Era destul cât să acționeze.

Își puse tălpile sub el și își luă avânt, apoi se lansă asupra primei fețe pe care o zări – un băiat înalt de vreo doisprezece sau treisprezece ani – și îl pocni cu toată puterea.

– Înapoi, se răsti furios.

Acum era destulă lumină ca să poată vedea – în sfârșit – cu cine avea de-a face: vreo douăzeci de copii între șapte și cincisprezece ani stăteau în jurul lui, majoritatea având lanterne și o întreagă varietate de arme improvizate: bețe, pietre, cuțite de tăiat carne... Unul dintre ei ținea în mână un mâner de mătură, care avea la un capăt o așchie lungă și ascuțită de lemn.

Arătau de parcă se costumaseră pentru Halloween: un ansamblu de costume ponosite confecționate manual, probabil haine din garderoba părinților.

Ethan se simțea aproape recunoscător fiindcă își pierduse maceta, gândindu-se că i-ar fi hăcuit în bucăți pe acei mici ticăloși.

În stânga lui Ethan era un spațiu rămas gol – o verigă slabă în cercul prin care ar fi putut trece cu ușurință, pe deasupra a doi copii care nu-i ajungeau mai sus de mijloc.

Și apoi?

Ei l-ar fi urmărit, cu siguranță, alergându-l până la epuizare prin pădurile acelea, ca pe o căprioară rănită.

Întorcându-se încet, el își încrucișă privirea cu cel mai agresiv personaj din ceată – un adolescent blond înarmat cu un ciorap întins la maximum, în care era introdusă, după toate aparențele, o sferă de o greutate considerabilă: probabil o minge de baseball sau un glob de cristal. Adolescentul purta un costum care îi aparținuse probabil tatălui său – cu câteva numere mai mare, mânecile atârându-i la umeri și acoperindu-i degetele.

Ethan urlă, apropiindu-se de băiat cu brațul drept ridicat, pregătit să lovească; și chiar

l-ar fi lovit dacă puștiul nu s-ar fi retras imediat. Băiatul se împiedică și căzu, apoi alergă în pădure imediat ce se ridică în picioare, urlând cât îl ținea gura că îl găsiseră pe Ethan.

Văzându-l pe liderul lor că-și ia tălpășița, jumătate dintre copii o rupseră și ei la fugă.

Ethan începu să îi fugărească pe cei care nu se clintiră din loc, simțindu-se ca un elan care încearcă să scape de o haită de coioți prădători. Copiii țipau ca din gură de șarpe în timp ce dispăreau printre pini, de parcă însuși diavolul ar fi fost pe urmele lor. În cele din urmă, rămase doar unul.

Îl privi pe Ethan prin pânza ploii. Era probabil cel mai mic din grup, având șapte, poate cel mult opt ani. Era îmbrăcat ca un cowboy: o pălărie în două culori – roșu și alb –, bocanci, o cravată subțire și o cămașă western.

Copilul ținea în mână o lanternă și o piatră și stătea în fața lui fără nicio expresie pe chip.

— Nu îți este frică de mine? îl întrebă Ethan.

Băiatul clătină din cap, în timp ce apa i se scurgea de pe borul pălăriei. Apoi ridică privirea spre Ethan și raza lanternei lumină pistruii de pe chipul copilului. Ethan realizează că acesta mințea, fiind de fapt încremenit de frică, căci buza de jos îi tremura necontrolat. Era probabil cea mai curajoasă expresie pe care copilul o putea afișa și Ethan nu se putu abține să nu îl admire, întrebându-se ce anume îl îmboldise să i se împotrivească.

— Nu ar trebui să mai încerci să fugi, domnule Burke.

— De unde știi numele meu?

— Ai putea avea o viață frumoasă aici, dar nici măcar nu-ți dai seama de asta.

— Ce e locul acesta?

— Doar un oraș, răspuse băiatul.

Mai multe voci de adulți răsunau undeva la distanță, o nouă divizie de lanterne sclipind printre pini precum stelele pe cerul nopții.

— Unde e casa ta? îl întrebă Ethan.

Băiatul înclină capul într-o parte, nedumerit de întrebare.

— Ce vrei să spui?

— Unde ai locuit înainte de Wayward Pines?

— Am locuit mereu aici.

— Nu ai părăsit niciodată acest oraș? îl întrebă Ethan.

— Nu poți pleca de aici, zise băiatul.

— De ce nu?

— Nu poți, pur și simplu.

— Nu pot accepta asta.

— De aceea ai să mori, zise băiatul, apoi începu să strige: E chiar aici! Grăbiți-vă!

Luminile ieșiră dintre pini și se revărsară pe pajiște.

Ethan o luă la fugă, țâșnind în pădurea din partea opusă fără să se mai obosească

măcar să-și ascundă fața sau să privească în spate, spre următorii săi. Străpunse întunericul pierzând orice sens al timpului sau al direcției, străduindu-se să-și păstreze capul limpede și să nu cedeze în fața valului de panică absolută ce amenința să-l îngenuncheze, făcându-l să-și dorească să se ghemuiască în poziție fetală, și în cele din urmă să-i subjuge mintea.

Din cauza fricii.

Din cauza durerii.

Pentru că nimic din toate aceste întâmplări nenorocite nu avea nici cel mai mic sens.

Nu susurul râului fu cel care îl opri, ci mirosul.

Un parfum dulce pe care-l simți dintr-odată în aer.

Terenul se povârnea, coborând abrupt, iar el alunecă pe un mal noroios până în râul involburat și rece ca gheața, apa intrându-i în bocanci precum oțelul topit.

În ciuda șocului la contactul cu apa – care-i îngheța sângele în vine –, el refuză să se dea bătut și merse mai departe clătinându-se, îndepărtându-se de mal și înaintând tot mai adânc în vârtoare, în sensul curentului.

Apa îi ajunse la mijloc, iar el se înfioră din cauza răcelii paralizante. Curentul era feroce, încercând cu disperare să-l tragă în aval.

Făcu prudent câțiva pași. Pietrele de pe fundul apei își schimbau poziția sub greutatea lui și se rostogoleau încet în sensul curentului.

După fiecare pas pe care-l făcea își aduna puterile, împotrivindu-se forței apei.

În mijlocul râului, apa i se ridica până la piept.

Curentul îl răsturnă, trăgându-l în josul apei.

În întunericul din jur, el nu avea idee dacă existau bolovani pe cursul apei, dar știa că orice impact cu un astfel de bolovan l-ar fi putut ucide. Începu să înoate de-a curmezișul curentului, croindu-și drum cu mișcări ample ale brațelor în timp ce stătea pe o parte.

Brațele sale se mișcau suficient de bine, însă bocancii plini cu apă îl împiedicau să execute mișcări eficiente și energice cu picioarele.

Greutatea lor mai degrabă îl trăgea la fund în loc să îl propulseze.

După un minut întreg de zbucium, când își simțea mușchii la limită, tălpile bocancilor săi atinseră fundul apei.

Stând în picioare, pași în direcția curentului până când nivelul apei scăzu, ajungându-i la mijloc.

După încă vreo zece pași, apa îi ajunse la genunchi. Începu să alerge și ieși din apă, apoi se prăbuși pe mal, epuizat.

Se rostogoli pe o parte, tremurând fără suflare.

Se uită în urmă, pe celălalt mal al râului.

Peste tot apăreau noi raze de lumină.

Auzea oameni strigând și i se păru că rosteau numele lui, dar de la o asemenea

distanță, vuietul valurilor care se izbeau de maluri distrugea orice șansă de a înțelege clar ce spuneau.

Ethan voia să se miște, știa că trebuie să o facă, dar nu mai putea cu niciun chip să se ridice în picioare. Avea nevoie de încă un minut în care să zacă întins acolo și să respire.

Pe țărmul opus se vedeau mai multe lumini decât ar fi putut număra – cele mai multe se zăreau la circa treizeci de metri de el, în susul râului, însă majoritatea urmăriturilor păreau să se aventureze spre nord și sud față de locul în care se ascundea el, razele lanternelor plimbându-se pe deasupra apei în zeci de direcții.

Se rostogoli pe pământ, apoi se ridică în genunchi.

Mâinile îi tremurau de frig, de parcă ar fi fost afectat de un soi de paralizie. Începu să se târască, cu degetele înfigându-se în nisipul rece.

Minutul acela de odihnă, în care zăcuse pur și simplu nemișcat, îi înțepenise complet articulațiile.

Când ajunse la următorul bolovan ceva mai mare de pe mal, întinse mâna, se prinse de acesta și se ridică în picioare.

Bocancii lui erau plini cu apă.

Pe celălalt mal al râului erau probabil o sută de oameni și în fiecare secundă apăreau tot mai multe lumini. Majoritatea razelor lanternelor nu ajungeau până la el, dar câteva aveau puterea de a răzbate până pe malul pe care se afla Ethan, tuburile lor compacte de lumină fiind foarte clare pe fundalul stropilor de ploaie.

Ethan se îndepărtă de apă, sperând să lase o distanță și mai mare între el și lumini, dar după vreo trei metri ajunse la un perete de stâncă abrupt. Începu să se miște de-a lungul acestuia, până ce vocile celor câtorva sute de oameni depășiră zgomotul valurilor.

O lumină atinse peretele de stâncă la trei metri în fața lui.

Ethan se ascunse în spatele unui bolovan și urmări raza lanternei traversând stânca din spatele lui. O cascadă de lumină începu să curgă de pe mal până în apă. Din locul în care se ascundea, zări câțiva oameni înaintând prin apa până la genunchi în căutarea lui, dar niciunul nu încercă să traverseze râul înot.

Tocmai se pregătea să iasă de după bolovan, când o voce, amplificată de un megafon, răsună deasupra râului:

— Ethan, întoarce-te la noi și totul va fi uitat.

Ar fi recunoscut vocea aceea dintr-o mie – bubuitul vocii guturale a șerifului Pope, ricoșând de pereții stâncilor și ajungând înapoi în pădurea de pini din spatele mulțimii.

— Nu știi ce faci.

Ba știi al naibii de bine ce faci!

Nemaivăzând nicio lumină care să cerceteze stânca în imediata lui vecinătate, Ethan se ridică din nou în picioare și se îndreptă spre sud pe lângă stâncă.

— Dacă te întorci, nu o să-ți facem niciun rău.

Da, da. Vin imediat.

— Ai cuvântul meu.

Ethan și-ar fi dorit și el o portavoce.

Alte voci se auzeau strigându-l pe nume de pe celălalt mal al râului.

— Ethan, te rugăm!

— Nu înțelegeți ce faci!

— Întoarce-te!

În timp ce Pope continua să-l strige, Ethan se îndepărta hotărât prin ploaie, în întuneric.

Cu cât se îndepărta mai mult de mulțime, cu atât mai imposibil devenea să distingă ceva în jur.

Șchiopătând acum, înainta încet, cu pași șovăielnici, singurul său reper fiind zgomotul râului din stânga lui.

În spate – voci slabe, puncte din ce în ce mai mici de lumină.

Trupul lui epuizase până și ultimul strop de adrenalină și simțea apropierea unui colaps de proporții mondiale.

Oprirea totală a sistemului.

Dar nu se putea opri. Nu încă.

Impulsul de a se ghemui în nisip, lângă râu, ca să doarmă era copleșitor, dar oamenii aceia se puteau decide să traverseze râul.

Ei aveau lanterne, arme și numere.

El nu avea nimic.

Riscul era prea mare.

Și astfel, cu foarte puțin „combustibil” rămas în rezervor, el porni mai departe la drum.

Capitolul 12

Ethan nu avea de unde să știe cât timp înaintase singur în întuneric.

O oră.

Poate două.

Sau poate mai puțin.

Mergea încet, așa că parcursese cel mult un kilometru și jumătate. De asta era sigur. La fiecare câteva minute se oprea și arunca o privire în urmă, în josul râului, căutând din ochi vreo lumină sau ascultând cu atenție pentru a detecta pași pe pietriș.

Dar de fiecare dată când se uita înapoi era la fel – întuneric total –, iar dacă cineva îl urmărea, vuietul râului camufla perfect toate celelalte sunete.

* * *

Ploaia încetini și se transformă într-o burniță fină, apoi într-o ploaie intermitentă, și în cele din urmă se opri.

Ethan continua să meargă ghidându-se doar după instinct, cu mâinile agățându-se de bolovani invizibili în întuneric și făcând cei mai mici pași cu puțință, astfel încât – atunci când s-ar fi izbit, inevitabil, de vreun obstacol – inerția de moment să nu-l arunce la pământ.

* * *

Și, în sfârșit, putu să vadă.

Într-un anumit moment – doar întuneric.

În următorul, o lună supradimensionată, a cărei lumină strălucitoare se strecura printr-o deschidere dintre nori. Suprafața fiecărei roci ude sclipea de parcă ar fi fost poleită. Ethan se așeză pe un bolovan plat, simțindu-și picioarele tremurând. Era la capătul puterilor. Lățimea râului se redusese la aproape jumătate, dar curentul era acum mai năvalnic, trecând printr-o grădină cu pietre în valuri furioase.

Pini maiestuoși – de douăzeci sau douăzeci și cinci de metri – se înălțau deasupra malurilor râului.

Apoi realizează dintr-odată cât de sete îi era.

Căzu în genunchi și se târî până la marginea râului, unde își scufundă fața într-o baltă mică.

Apa avea un gust pur și dulceag, dar era extrem de rece.

Între înghițituri aruncă o privire în josul râului.

În afară de apa care curgea năvalnic, nimic nu se mișca pe maluri.

Ethan își dorea nespus să doarmă. Dacă s-ar fi întins acolo, pe pietre, ar fi adormit pe loc, dar știa că ar fi fost o imprudență din partea lui.

Trebuie să găsesc adăpost înainte ca lumina lunii să dispară.

Cât mai pot merge.

Norii începuseră deja să se îngrămădească în fața lunii.

Făcu un efort și se ridică în picioare.

Traversarea râului – mai ales acum, când era atât de slăbit – ar fi fost fatală pentru el. Ar fi trebuit să caute un adăpost pe malul acela, dar asta avea să fie o adevărată provocare.

Pe celălalt mal, o pădure seculară de pini acoperea un versant al muntelui până la trei sute de metri înălțime, pierzându-se în plafonul de nori.

Era convins că într-o astfel de pădure ar fi reușit să găsească un loc în care să se ascundă pe timpul nopții, chiar dacă nu avea altă soluție decât să-și facă singur un acoperiș din crengi găsite pe jos. Adunând o mulțime de crengi deasupra ta, nu numai că te vor adăposti de ploaie, dar îți vor conserva și căldura corporală, creând o oază confortabilă în jur.

Dar asta nu avea să se întâmple.

Pe acel mal al râului pe care se afla Ethan, pământul forma o pantă ascendentă de vreo doisprezece metri până la baza aceleiași stânci din rocă roșie ce împrejmuia Wayward Pines.

Iar mai sus de bază, straturi alternante de rocă până pe culmi, pierzându-se în întuneric.

Nu era în stare să se cațere pe munte.

Merse mai departe, abia ținându-se pe picioare.

Avea stomacul plin cu apă.

Își simțea picioarele umflate, iar tălpile îi zvâcneau în bocanci. Știa că ar fi trebuit să se oprească și să le golească de apă cu o oră în urmă, dar își făcea griji că, dacă s-ar fi așezat undeva, nu ar mai fi avut puterea să-și lege din nou șireturile și să-și continue drumul.

Era din ce în ce mai greu să înainteze pe partea aceea, terenul stâncos devenind din ce în ce mai alunecos și abrupt.

Apoi ajunse într-un crâng de pini uriași.

În această zonă, pământul pietros lăsa loc solului moale și umed, acoperit de un strat gros de ace de pin uscate. Ethan își spuse: „Fie ce-o fi, o să mă întind aici”. Nu era locul ideal – era mult prea aproape de râu și nu găsea ramuri rupte cu care să se acopere. Oricine ar fi fost pe urmele lui l-ar fi descoperit în cele din urmă. Dar cel puțin putea să se adăpostească sub coroanele acelor pini seculari.

Aruncă o ultimă privire în jur. Luase deja o decizie: dacă nu vedea nimic suspect, avea de gând să se adăpostească acolo pe timpul nopții.

Ethan cercetă cu privirea povârnișul care ducea la baza stâncii.

I se păru că zărește o pată neagră acolo sus.

Fără să mai stea pe gânduri, începu să se cațere.

Folosindu-și palmele și genunchii, se cățără printre pini, apoi reuși să iasă dintre copaci într-un adevărat câmp deschis pavat cu rocă sfărâmată.

Panta era din ce în ce mai abruptă.

Gâfâia din nou, sudoarea curgându-i șiroaie pe față. Ochii îl usturau.

În apropiere de peretele stâncos, roca devenea mai moale și mai mărunță. Tălpile îi alunecau la fiecare pas, de parcă ar fi escaladat o dună de nisip.

Ajunse la stâncă.

Întunericul se instaurase din nou. Numai o margine de lună se mai zărea printre nori, iar aerul devenea din ce în ce mai încărcat, mirosind din nou a ploaie.

Acolo era. Pata cea neagră pe care o zărise de pe malul râului era de fapt o adâncitură în peretele stâncii, un soi de alcov. Avea cam un metru adâncime, iar pereții interiori erau netezi și uscați, protejați de elementele naturii.

Ethan se cățăra pe bordura formațiunii stâncoase și se târî în micuța cavernă.

Peretele din spate avea o pantă naturală, de care Ethan se rezemă epuizat. Lumea întunecată din afara micului alcov era încadrată acum de pereții acestuia. Nu putea vedea râul de la înălțimea aceea. Zgomotul apei își pierduse din intensitate acum, părând mai mult o șoaptă.

Luna se ascuse complet în spatele norilor, iar pădurea de pini de pe celălalt mal al râului nu se mai vedea. Ethan rămase din nou în întuneric.

Începu să plouă.

Se ridică în șezut și cu degete tremurânde încercă să-și desfacă șireturile bocancilor pe care-i luase de la bărbatul omorât în apartament. Îi luă minute bune până reuși să desfacă nodurile și să-și poată scoate bocancii. Îi scurse de apă – câte un sfert de litru din fiecare –, apoi își trase din picioare ciorapii uzi learcă. Îi stoarse și îi înșiră pe pietre la uscat.

Hainele lui erau îmbibate de apă.

Își dădu jos hanoracul, tricoul, blugii, apoi și lenjeria. Petrecu zece minute complet gol în cavernă – timp în care își stoarse bine hainele, până când rămaseră jilave.

Își acoperi pieptul cu hanoracul și picioarele cu tricoul cu mâneci lungi, apoi împături blugii și îi folosi în loc de pernă. Rezemat de peretele din fundul peșterii, se întoarse pe o parte și închise ochii.

Nu-i fusese în viața lui atât de frig.

La început crezu că frigul avea să-i alunge somnul, pentru că trupul lui tremura atât de violent încercând să se încălzească, încât fu nevoit să-și înfigă degetele în mânecile hanoracului ca să nu-i alunece de pe el.

Dar oricât de frig i-ar fi fost, epuizarea sa era și mai mare. În mai puțin de cinci minute, somnul câștigă bătălia.

Capitolul 13

Gleзна dreaptă a lui Ethan e încătușată și legată de un lanț prins în podea.

El stă în fața unui pupitru șubred pe care se află trei obiecte...

O coală albă de hârtie format A4.

Un pix negru.

Și o clepsidră ale cărei granule negre de nisip se scurg în cascadă dintr-un bulb în altul.

Aashif l-a avertizat pe Ethan că se va întoarce după scurgerea completă a nisipului și i-a atras atenția că, dacă declarația sa scrisă nu îl va mulțumi, îl va ucide aplicându-i metoda lingchi.

Dar Ethan știe că, și dacă ar avea informații complete despre viitoarele ofensive majore și ar trece pe hârtie date, ținte, locații sau detalii importante despre atacuri anticipate la sol cu suport aerian, tot nu ar fi destul.

Nimic nu va fi vreodată suficient, pentru că, indiferent ce ar scrie, el știe că va muri – și că va avea parte de o moarte cât se poate de îngrozitoare.

Tot ce știe despre Aashif sunt vocea și acei ochi căprui malefici, în care el citește mai degrabă dorința de a provoca durere decât interesul pentru anumite informații.

Interogatoriul acesta e un soi de preludiu.

Ceva care să-l ducă pe Aashif pe culmile extazului.

E un sadic. Probabil Al-Qaida.

Într-un fel, Ethan nu vrea să se mai gândească la aceste lucruri în timp ce atârnă de tavanul camerei de tortură imobilizat în cătușe, dar stând acum singur la pupitru în liniște, această realizare pare să-l copleșească.

Indiferent ce va scrie, în mai puțin de o oră va fi mult mai aproape de moarte.

Există o singură fereastră în încăperea aceea, dar a fost acoperită cu scânduri late.

Prin micile spații rămase între scânduri pătrund în interior razele sclipitoare ale soarelui irakian.

Căldura e toridă, iar sudoarea i se scurge din abundență prin fiecare por.

Realitatea cruntă a momentului devine insuportabilă. Ethan e copleșit de inputul senzorial.

Lătratul unui câine.

Râsete de copii undeva la distanță.

La câțiva kilometri distanță, țcănitul focurilor de armă – precum țârâitul unui greier.

Bâzâitul unei muște la urechea sa stângă.

Mirosul de pește Masgouf pregătit la grătar undeva în apropiere.

Undeva în catacombele acestui complex, urletul unui bărbat torturat.

Nimeni nu știe că sunt aici. Nimeni care să mă ajute.

Gândurile lui zboară în altă parte, către Theresa – care e însărcinată –, dar asaltul emoțiilor și dorul de casă sunt mai mult decât poate suporta în lumina grozăviilor care-l așteaptă. Tentația de a relua în minte ultima lor conversație – o conversație VoIP^[11] prin telefon MWP^[12] – e puternică, dar știe că-l va distruge.

Nu se poate gândi la asta. Nu încă. „Poate în ultimele mele clipe de viață...”

Ethan ridică pixul de pe masă.

„Trebuie să mă gândesc la altceva. Nu pot să stau acum să mă gândesc la ce mă așteaptă.”

Pentru că asta vrea el.

La asta se reduce totul.

* * *

Gata cu visele despre război.

Preț de o clipă, se întrebă unde este. Tremura ca varga și avea febră.

Ethan se ridică în capul oaselor și întinse mâna. Peste tot în jurul lui era întuneric beznă. Degetele lui atinseră peretele stâncos al grotei, iar GPS-ul său interior se actualiză. Își aminti pe loc oroarea prezentului și turnura pe care o luase viața lui.

În somn își aruncase hainele de pe el, iar acestea zăceau împrăștiate alături, pe piatră, reci și ude. Le întinse astfel încât să se usuce mai repede, apoi se mișcă prin întuneric până la marginea micii grote.

Ploaia se oprise.

Cerul nopții părea să etaleze o puzderie de stele.

El nu fusese niciodată interesat de astronomie, dar cerceta acum bolta cerească în căutarea unor constelații cunoscute, întrebându-se dacă stelele pe care le vedea strălucind ar fi trebuit să se afle acolo.

Acesta este cerul pe care l-am văzut mereu?

La cincisprezece metri mai jos de locul în care se afla, râul susura.

Se uită în jos, către apă, iar când o zări, își simți sângele înghețându-i în vine.

Primul său impuls fu să intre înapoi în grotă, dar se împotrivi acestei tentații, temându-se că orice mișcare bruscă ar fi putut să atragă atenția.

Ticăloșii, m-au urmărit până aici.

Au trecut râul până la urmă.

Următorii săi erau chiar acolo, jos, printre pinii uriași de pe malul râului, fiind atât de bine ascunși de întuneric, încât nu putea să-și dea seama cât de mulți erau.

Ethan se retrase în micul alcov din stâncă cât se poate de încet, lăsându-se în jos până când pieptul său se lipi de piatra cumplit de rece. Aruncă o privire prudentă peste marginea grotei.

Următorii dispăruseră în întuneric și, pentru o clipă, cu excepția râului năvalnic, totul în jur părea că încremenise. Ethan se întrebă dacă nu fusese doar o iluzie. Gândindu-se la tot ceea ce îndurase în ultimele cinci zile, halucinațiile ar fi însemnat o revenire bine-venită a sănătății lui mintale.

Treizeci de secunde mai târziu, următorii ieșiră dintre pini și ajunseră la stratul de rocă sfărâmată de la baza povârnișului.

Ce naiba?

Era numai unul și, deși avea înălțimea unui bărbat, nu se mișca la fel – traversa stratul de rocă în patru labe, era complet lipsit de păr și era palid în lumina stelelor.

Un gust metalic – un efect secundar al fricii – îi umplu gura când realizează că proporțiile următorului său erau cu totul ciudate, brațele având de două ori mai mult în lungime decât ar fi fost normal.

Creatura ridică încet capul și, chiar dacă distanța era destul de mare, Ethan observă că avea un nas enorm, îndreptat către cer.

Adulmeca.

Ethan se retrase târâș de pe margine până în fundul grotei, unde se ghemui, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Tremura ca varga, așteptând cu urechile ciulite să audă vreun zgomot de pași apropiindu-se sau de pietre desprinse din peretele stâncos.

Dar tot ce auzea era freământul râului, iar când îndrăzni să se mai uite afară, creatura pe care o văzuse – sau pe care avea impresia că o văzuse – nu mai era acolo.

* * *

În cele câteva ore de întuneric până la răsărit, somnul îl ocoli.

Era prea înfrigurat.

Și mult prea îngrozit.

Prea terorizat de ceea ce i se întâmplase ca să se mai aventureze înapoi și să se lase în voia viselor.

Zăcea pe piatră, copleșit de o unică dorință. O singură necesitate.

Theresa.

După întoarcerea acasă, se trezea adeseori în toiul nopții și de fiecare dată îi simțea brațele încolăcite în jurul lui, în timp ce trupul ei era lipit de al său. Chiar și în cele mai grele nopți. Nopți în care el se întorsese acasă târziu. Nopți în care se certaseră. Nopți în care o trădase.

Theresa îi dăruise atât de mult... Mai mult decât avusese el vreodată. Ea iubea cu intensitate maximă, deplină. Fără ezitări. Fără regrete. Fără condiții. Fără limite.

În timp ce încerca să se adune și să recapete o parte din ceea ce avusese odată, ea se implica pe deplin în relația lor. Se dăruia complet și necondiționat. De fiecare dată.

Există momente în care îl vezi pe cel pe care-l iubești exact așa cum este, fără a lua în considerare planurile de viață sau evenimentele trăite împreună. Atunci când îl privești obiectiv, așa cum l-ar putea privi un străin, ai din nou același sentiment pe care l-ai avut atunci când te-ai îndrăgostit prima dată de el. Înainte ca lacrimile să curgă și armura să crape. Când sentimentul încă mai poate fi perfect.

Nu avusese niciodată o imagine mai clară a soției sale și nu o iubise niciodată mai

mult – nici chiar la început – decât acum, în acest loc rece și întunecat, imaginându-și că ea îl ține în brațe.

* * *

El urmări stelele întunecându-se treptat, în timp ce soarele începea să arunce flăcări colorate pe cer. Când, în sfârșit, acesta se ivi din spatele munților de deasupra râului, se bucură din plin de minunatele raze fierbinți care luminau grota în care stătea și încingeau piatra rece.

În lumina proaspătă a dimineții, putea să vadă, în sfârșit, rănilor cu care se alesese în timp ce încercase să fugă din Wayward Pines.

Vânătași umflate și hematoame negre-gălbui îi acopereau brațele și picioarele.

Mai multe găuri roșii de la acul cu care-l înțepase sora Pam îi acopereau umărul stâng și șoldul drept.

Își desfăcu banda adezivă din jurul piciorului stâng, descoperind rana adâncă din spatele coapsei – de unde Beverly îi scosese microcipul. Presiunea strânsorii oprise eficient sângerarea, dar pielea din jurul inciziei era inflamată. I-ar fi trebuit antibiotice și niște copci ca să împiedice infecția.

Își plimbă mâinile pe deasupra feței, întrebându-se de ce avea senzația aceea – că nu era a lui. Pielea îi era umflată cumplit și crăpată din loc în loc, iar nasul, rupt de două ori în ultimele douăzeci și patru de ore, era extrem de sensibil. Obrajii îi erau brăzdați de zgârieturi din cauza crengilor care-i biciuiseră fața în timp ce alerga prin pădure, iar în ceafa avea un cucui cât toate zilele – o curtoazie din partea unuia dintre copiii aruncători de pietre.

Oricum, nimic nu putea rivaliza cu durerea cruntă a mușchilor de la picioare, pe care îi suprasolicitasese.

Se întreba dacă mai avea puterea să meargă.

* * *

După primele ore ale dimineții, hainele lui Ethan erau suficient de uscate, așa că se îmbracă, își legă șireturile bocancilor încă uzi și coborî peste marginea stâncoasă a alcovului până la baza stâncii.

Coborârea până la râu îl lăsă cu un gust amar, făcându-l să se întrebe ce alte lucruri îngrozitoare aveau să se mai întâmple în ziua aceea. Până să ajungă pe mal, mușchii lui începură să urle.

Nu avea altă soluție decât să se odihnească, închizând ochii și lăsând lumina soarelui să i se reverse pe față ca o apă fierbinte. La altitudinea aceea era minunat de intensă.

Aroma acelor de pin prăjindu-se la soare.

Apa dulce și rece.

Susurul vesel al râului, curgând năvalnic printre pereții canionului.

Clinchetul pietrelor dislocate de puterea apei.

Albastrul pătrunzător al cerului.

Era ceva mai optimist acum, când simțea din nou căldura soarelui. În ciuda tuturor lucrurilor, faptul că se afla în sălbăticie, în mijlocul pădurii, îi trezi un instinct îngropat adânc în subconștient.

Noaptea trecută fusese mult prea obosit ca să se mai gândească la altceva și zăcuse inert pe piatră.

Acum îi era din nou foame.

Își scoase de prin buzunare morcovii și feliile de pâine strivită.

* * *

Din nou în picioare, plecă să caute ceva în care să se sprijine și găsi o ramură de pin în crângul din apropiere. Rupse ramura la unul dintre capete, astfel încât să-i servească drept baston. Petrecu un timp făcând elongații și încercând să scape de durerea istovitoare a mușchilor, dar era o bătălie pierdută.

În cele din urmă începu să străbată temerar canionul, propunându-și să parcurgă o distanță considerabilă, dar după zece minute epuizarea – ca urmare a traumelor suferite cu o zi în urmă – își spuse cuvântul și îl forță să încetinească.

Un kilometru i se păreau cinci.

Cu fiecare pas se baza tot mai mult pe bastonul său, având nevoie de susținere. Se agăța de baston de parcă ar fi fost singurul său picior zdravăn, singurul lucru care ar fi putut să-i salveze viața.

* * *

Pe la primele ore ale după-amiezii, aspectul canionului începu să se schimbe. Râul se îngustase, ajungând la dimensiunea unui pârâu mic, iar pe maluri, pinii erau din ce în ce mai mici și mai rari, iar cei pe care-i întâlnea în drum erau sfrijiți și noduroși – victime pipernicite ale iernilor nemiloase.

Era nevoit acum să se oprească frecvent, ajungând să se odihnească mai mult decât să meargă și rămânând constant fără aer; plămânii lui sufereau cumplit din cauza lipsei oxigenului, pe măsură ce ajungea tot mai sus.

* * *

Înainte de apus, se întinse cu picioarele și cu mâinile în lături pe o piatră mare acoperită de licheni, lângă ceea ce mai rămăsese din râu – un pârâu repede de doi metri lățime, care susura într-o albie plină de pietre colorate.

Trecuseră patru sau cinci ore de când părăsise mica grotă din stâncă și soarele deja aluneca dincolo de peretele canionului de pe celălalt mal al râului.

Când dispăru complet, temperatura începu brusc să scadă.

El rămase în același loc, privind cum se ștergea de pe cer orice urmă de culoare și așteptând ghemuit frigul iminent. Realiză cu groază că nu avea să se mai ridice din locul acela.

Se întoarse pe o parte și își trase gluga peste față.

Închise ochii.

Corpul îi era rece, dar hainele lui erau uscate. Încercă să-și pună în ordine un noian de gânduri și de emoții contradictorii, dar epuizarea îl împingea în pragul delirului. Apoi, brusc, simți razele soarelui încălzindu-i gluga.

Deschise ochii și se ridică.

Era pe aceeași piatră de lângă pârâu, doar că acum era dimineață, soarele abia ițindu-se de după peretele canionului, în spatele lui.

Am dormit toată noaptea.

Își urni cu greu picioarele până la pârâu și bău cu nesaț. Apa era atât de rece, încât îi provocă o durere de cap.

Mâncă un morcov și câteva bucățele de pâine, apoi făcu un efort și se ridică în picioare pentru a se ușura. Se simțea surprinzător de bine, iar durerea din picior devenise ceva mai suportabilă. Aproape normală.

Apucă bastonul improvizat.

* * *

Pereții canionului aproape că se uneau acum, iar pârâul se îngustă tot mai mult, până ce ajunse doar un fir de apă înainte să dispară în izvorul din care provenea.

În lipsa susurului apei curgătoare, liniștea din jur i se părea de-a dreptul stridentă.

Nu auzea nimic altceva în afară de clinchetul pietrelor sub tălpile bocancilor săi.

Croncănitul solitar al unei păsări trecând pe deasupra capul său.

Propriul gâfâit.

Pe ambele părți, pereții canionului deveneau din ce în ce mai abrupti. Acolo nu mai creșteau deloc copaci – nici măcar arbuști.

Nu erau decât pietre sparte, licheni și un petic de cer.

* * *

În jurul prânzului, Ethan abandonează bastonul de care se sprijinea, fiind nevoit să înainteze în patru labe pe cea mai abruptă pantă de până atunci. În timp ce ocolea un cot al canionului, auzi un nou sunet, pe lângă cel produs constant de pietrele care se rostogoleau. Se rezemă de un bolovan mare, de mărimea unei mașini, încercând să identifice zgomotul ce acoperea respirația lui precipitată.

Îl auzi.

Era produs de o ființă umană.

Constant.

Un soi de bâzâit slab.

Curiozitatea îl împinse și mai departe. Se cățăără repede, trecând de cotul canionului și observă că bâzâitul devenea tot mai puternic cu fiecare pas. Un sentiment de anticipare îi provocă fiori pe șira spinării.

Când văzu, în cele din urmă, sursa zgomotului, se simți cuprins de exaltare.

Canionul era în continuare abrupt, ceea ce era o adevărată cruzime pentru peisajul superb ce părea aproape ireal. Pe o porțiune de încă doi sau trei kilometri de urcuș, pereții stâncoși aveau culmi zimțate și margini crestate.

După cincisprezece metri de urcuș în pantă, Ethan se trezi față în față cu sursa zgomotului: un gard înalt de șase metri prevăzut cu colaci de sârmă ghimpată, ce acoperea douăzeci de metri din lărgimea canionului în cel mai ascuțit punct al acestuia. Pe gard erau două avertismente:

VOLTAJ RIDICAT
PERICOL DE MOARTE

și:

ÎNTOARCEȚI-VĂ ÎN WAYWARD PINES!
DINCOLO DE ACEASTĂ LIMITĂ VEȚI MURI.

Ethan se opri la mai puțin de doi metri de baricadă și făcu o inspecție amănunțită a acesteia. Gardul era construit din plasă de sârmă cu ochiuri pătrate – latura fiecărui ochi având aproximativ zece centimetri lungime. De aproape, bâzâitul era și mai straniu, oferind gardului o aură autentică de genul „cu-asta-nu-e-de-glumit“.

Ethan simți un miros de putregai venind de undeva din apropiere și îi luă doar o clipă ca să identifice originea acestuia: un rozător mare – probabil o marmotă – făcuse greșeala de a încerca să treacă târâș prin unul dintre ochiurile pătrate de pe sol. Părea că animalul fusese electrocutat între fire mai mult de opt ore. Era carbonizat complet. O biată pasăre, crezând că dăduse peste o masă gratuită și fără bătăi de cap, luase decizia greșită și încercase să se înfrupte din rămășițele creaturii, împărtășind aceeași soartă.

Ethan măsură cu privirea pereții canionului.

Erau verticali, însă proeminențele de care ar fi putut să se prindă – în special pe partea dreaptă – păreau rezistente pentru cineva destul de motivat care ar fi avut curajul de a risca.

Ethan se apropie de perete și începu să se cațere.

Stânca nu avea cea mai rezistentă rocă pentru escaladare, iar pietrele erau destul de aproape unele de altele, astfel încât nu trebuia să-și lase greutatea mai mult de câteva secunde pe una singură.

Însă în scurt timp ajunse la opt metri deasupra solului. Avea o senzație de imponderabilitate și își simțea stomacul strâns, căci sârma ghimpată electrificată bâzâia la numai un metru sub tălpile bocancilor săi.

Traversă o margine de rocă solidă, pășind grijuliu în timp ce trecea pe partea interzisă a gardului. Înălțimea îl făcu să se cutremure, dar se înfioră și mai mult realizând ceea ce tocmai făcuse – trecuse ilicit o frontieră.

O premoniție sâcâitoare îngropată undeva în subconștient îi șopti că se pusese de bunăvoie în pericol de moarte.

* * *

Ajunse în siguranță la podeaua canionului și își continuă drumul. Bâzâitul gardului electrificat se auzea tot mai slab, dar sistemul lui intra treptat într-o stare de alertă – intensă și deconcertantă. Același lucru i se întâmplase și în Irak – un nivel superior de percepție senzorială părea să-l pună în gardă întotdeauna în cazul unor misiuni care eșuau în cele din urmă. Palmele lui începeau să transpire și pulsul i se accelera, iar auzul, mirosul, gustul – toate erau împinse la extrem. El nu spusese nimănui acest lucru, însă atunci când pierduse elicopterul Black Hawk în Fallujah, știuse că grenada propulsată de rachetă avea să cadă. Cu cinci minute înainte de a exploda.

Dincolo de gard era o pustietate deplină. Pietrele erau sparte și crăpate de fulger. Cerul era gol.

Absența norilor nu făcea decât să accentueze atmosfera de singurătate absolută.

După timpul petrecut în Wayward Pines, i se părea ireal să fie din nou atât de singur, atât de departe de ceilalți oameni. Dar în subconștientul lui apăru o nouă îngrijorare, care nu-i mai dădea pace.

Canionul părea să se înalțe încă trei sute de metri, până la o creastă semeață, bătută de vânturi aspre. Dacă ar fi avut destulă putere, ar fi ajuns acolo până la apusul soarelui. Ar fi petrecut încă o noapte rece și lungă pe o bucată de piatră. Și apoi? Avea să rămână în cel mai scurt timp fără hrană și, deși încă avea apă în stomac după ultima înghițitură din pârau, dinainte ca acesta să dispară, efortul prelungit avea să-l deshidrateze mult mai repede decât normal.

Dar, mai mult decât de foame și de sete – pe care avea să le îndure, cu siguranță –, se temea de ceea ce-l aștepta dincolo de culmea ce se întrezărea în capătul pantei.

Kilometri întregi de pustietate, dacă era să ghicească... Cu toate că își amintea câteva tehnici de supraviețuire din timpul instructajului său militar, când se gândi să le aplice realizează că avea dureri și că era la capătul puterilor. Perspectiva de a se întoarce din munții aceia înapoi la civilizație îl înfioră, descurajându-l cumplit.

Și totuși, ce opțiune ar mai fi avut?

Să se întoarcă în Wayward Pines?

Ar fi preferat să înghețe bocnă și să moară singur acolo decât să mai pună vreodată piciorul în locul acela.

Își croi drum printr-o zonă a canionului înfundată cu bolovani enormi, sărind cu grijă de pe unul pe celălalt. Auzea din nou apa curgând năvalnic undeva dedesubt, dar râul era invizibil, de neatins, ascuns în spațiul întunecat de sub mormanul de bolovani.

La înălțime, pe peretele stâng al canionului, se oglindea o rază sclipitoare de soare.

Ethan se opri și își puse mâna pavăză la ochi, ca să poată privi reflexia orbitoare. Din

locul în care stătea el – în centrul canionului –, tot ce putea vedea era o suprafață metalică, pătrată montată la înălțime pe peretele stâncii. Proporțiile acesteia erau perfecte și mult prea exacte ca să nu fie realizate de mâna omului.

Sări pe bolovanul următor, deplasându-se acum cu și mai mare viteză și concentrare și uitându-se frecvent în sus, spre peretele canionului, în timp ce mergea de-a lungul acestuia. Însă natura acelei suprafețe ce reflecta lumina rămase un mister.

În față, canionul arăta mult mai accesibil, bolovanii micșorându-se și terenul devenind ușor de traversat.

Pe când se întreba dacă ar fi fost în stare să se cațere până la acea bucată de metal, zgomotul unei pietre dislocate îi întrerupse gândurile.

Preț de o clipă terifiantă, Ethan își imaginează o alunecare de teren și o mulțime de pietre rostogolindu-se în direcția lui – o mie de tone de rocă revărsându-se de pe versant, făcându-l una cu pământul.

Dar sunetul provenea din spatele lui și nu de deasupra.

Ethan se întoarse și aruncă o privire spre locul din care venise, gândindu-se că era doar un bolovan pe care-l mișcase în trecere, dislocându-se probabil cu câteva minute în urmă și rostogolindu-se mai jos abia acum.

Și totuși, își spuse, i se părea ceva straniu să înregistreze un alt zgomot în afară de cel al propriei respirații precipitate sau de clinchetul pietrelor din imediata lui vecinătate. Se obișnuise atât de mult cu liniștea acelei viroage izolate...

În josul canionului putea vedea până în depărtare, iar ochii lui se fixară inițial asupra gardului electricat aflat cu vreo patru sute de metri în urmă. Apoi sesiză o mișcare undeva mult mai aproape, la vreo sută de metri de el. La început, se gândi că ar putea fi una dintre acele marmote, dar creatura se cățara cu ușurință, având agilitatea unei feline – chiar mult prea repede, sărind de pe o piatră pe alta – și, în timp ce mijea ochii ca să poată vedea mai bine, Ethan observă că nu avea blană deloc. Arăta ciudat, de parcă ar fi fost complet lipsită de pigment, fiind acoperită cu o piele palidă, lăptoasă.

Ethan se retrase instinctiv câțiva pași când realizează că subapreciase cu mult mărimea creaturii. Aceasta nu se deplasa pe stratul de pietre mărunte, ci traversa platoul cu bolovani uriași pe care tocmai îl străbătuse Ethan. Apropiată ca dimensiuni de o ființă umană, creatura avea o viteză intimidantă, abia oprindu-se între salturi.

Ethan se împiedică de o piatră și sări din nou în picioare, cu respirația întetindu-i-se.

Creatura era acum suficient de aproape încât să-i audă respirația și gâfâitul, iar ghearele ei lungi râcăiau pe piatră de fiecare dată când ateriza pe câte un bolovan. Fiecare salt o aducea tot mai aproape de Ethan. Era la doar cincizeci de metri acum și o căldură bolnăvicioasă începu să fermenteze în stomacul lui Ethan.

Asta văzuse el cu o noapte în urmă din mica grotă de deasupra râului.

Asta visase.

Dar ce naiba era?

Cum putea exista o asemenea ființă?

Începu să înainteze cât putea de repede – așa cum îndrăznise să facă întreaga zi uitându-se în urmă la fiecare pas.

Creatura sări apoi de pe ultimul bolovan mai mare și ateriză cu grația unei balerine, înaintând acum pe toate cele patru picioare, foarte aproape de pământ, precum un porc mistreț. Zgomotul aspru al respirației sale devenea din ce în ce mai strident, în timp ce distanța dintre ei scădea atât de alarmant, încât Ethan ajunse la concluzia că nu avea niciun rost să încerce să fugă.

Se opri și se întoarse cu fața către ceea ce venea spre el, neștiind ce ar fi fost mai bine să facă: să încerce să proceseze ceea ce se întâmpla sau să se pregătească, pur și simplu, pentru o luptă pentru supraviețuire?

Ființa ajunse la douăzeci de metri de el și, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puțin îi plăcea lui Ethan ceea ce vedea.

Avea trunchiul scurt.

Picioare lungi și brațe și mai lungi, fiecare cu câte un rând de gheare negre.

Cincizeci, poate cincizeci și cinci de kilograme.

Trup viguros.

Subțire și flexibil.

Și, ceea ce era mai ciudat, părea umanoid – pielea lui fiind în lumina soarelui la fel de translucidă ca aceea a unui pui de șoarece, străvezie și marcată cu o rețea de vene albastre și artere vineții. Până și inima ciudatului animal era vag vizibilă – o pulsație rozalie acolo unde ar fi trebuit să fie centrul său de greutate.

La zece metri distanță, Ethan încercă să își facă ceva curaj, în timp ce capul mic al creaturii se lăsă în jos pentru atac. Aceasta mârâia, cu ochii lăptoși concentrându-se fioros asupra țintei sale, iar în colțurile gurii lipsite de buze îi atârnavă fire de salivă sângerie.

Ethan simți duhoarea ființei din fața lui cu două secunde înainte de impact – un miros îngrozitor și fetid, de sânge și carne putredă.

Când se năpusti asupra lui, creatura țipă – un țipăt straniu, asemănător cu acela al unei ființe umane. Ethan încercă să se ferească dându-se în lături în ultimul moment, dar creatura îi anticipase mișcarea și își aruncă unul dintre cele patru brațe în jurul mijlocului său, iar ghearele sale lungi penetrară cu ușurință țesătura groasă a hanoracului, perforându-i șoldul.

O durere ascuțită și usturătoare îl copleși pe Ethan, apoi avântul creaturii îl răsturnă, izbindu-l de pietre cu suficientă forță încât să-i golească plămânii de aer.

Ethan deschise gura, simțind nevoia de oxigen – apoi, creatura atacă din nou.

Cu ferocitatea unui pitbull.

Iute ca fulgerul.

Cu o forță brutală.

Zgâriind cu sălbăticie în timp ce Ethan încerca să-și acopere fața cu mâinile, ferindu-se de cele cinci gheare – la fel de ascuțite precum cele ale unei păsări de pradă – care-i sfâșiau cu ușurință hainele și carnea.

Creatura reușise în numai câteva secunde să ajungă deasupra lui Ethan și să-l încalcece, iar ghearele de la picioare i se înfipseră în pulpele lui ca niște cuie, ținându-l la pământ.

Furios la culme, Ethan îi văzu fața.

Nări mari, ca niște cratere.

Ochi mici și opaci.

Capul îi era lipsit de păr, iar pielea care-i acoperea craniul era atât de întinsă și de subțire, încât Ethan putea vedea până și locurile în care i se îmbinau oasele cutiei craniene, ca niște piese de puzzle.

Gingiile erau prevăzute cu rânduri duble de dinți mici și tăioși. Ethan avea impresia că se lupta de ore bune cu ființa aceea ciudată – timpul parcă încremenise, reducându-se la câteva momente îngrozitor de inerte –, deși în realitate trecuseră doar câteva secunde. Se străduia să se concentreze și să pună în practică instructajul său militar, luptându-se să depășească frica și tulburarea cu puterea minții și reprimându-și panica nebună care-l copleșise. Cu cât era mai periculoasă și mai nebunească o împrejurare, cu atât mai clar trebuia să gândești pentru a evalua cum puteai supraviețui, iar el eșuase deocamdată. Făcuse greșala de a permite ca această confruntare să-l vlăguiască de puteri, iar dacă nu își ținea sub control frica, conservându-și totodată energia, în următoarele șaiszeci de secunde avea să fie lipsit de abilitatea – mentală sau fizică – de a încerca măcar să riposteze.

Următorul atac al fiarei se dovedi cel mai periculos de până atunci. Aceasta sfâșie cu ghearele țesătura hainelor, apoi pielea și stratul superficial de grăsime de pe abdomenul bine definit al lui Ethan, pătrunzând până la suprafața mușchilor abdominali.

Monstrul își îngropă apoi capul în trupul lui Ethan, iar el îi simți dinții pătrunzând cu ușurință prin materialul hanoracului. Ethan realizează îngrozit ce încerca să facă: voia să-l eviscereze cu dinții lui ascuțiți și să se bucure de festin chiar acolo, în canion, în timp ce Ethan ar fi privit conștient teribilul spectacol, sângerând de moarte.

Își lansă rapid pumnul în tâmpla creaturii – o lovitură ciudată, dar zdravănă și foarte eficientă.

Monstrul ridică ochii spre Ethan și scoase un țipăt strident și furios.

Apoi ridică laba dreaptă și încercă să-i zgârie gâtul. Ethan pară lovitura cu brațul stâng, timp în care întinse mâna dreaptă spre pământ, căutând disperat cu degetele o armă.

Licărul de furie oarbă din ochii creaturii era inconfundabil.

Abandonând abdomenul lui Ethan, își îndreptă fulgerător fața hidoasă către gât, cu dinții rânjiți.

O să-mi sfâșie beregata.

Degetele lui Ethan se opriră pe o piatră, străduindu-se să o apuce cât mai bine.

Apoi lovi cu putere – așa cum nu mai lovise pe nimeni în toată viața lui. Piatra era destul de grea, având mărimea unui prespapier, iar când capătul ei bont izbi tâmpla monstrului, acesta începu să se clatine. Pupilele negre precum cărbunii i se dilatară în ochii lăptoși, iar maxilarul i se destinse, dându-i o expresie perplexă.

Ethan nu ezită.

Lovi cu piatra în dinții zimțați și cafenii ai monstrului, care se sparseră. Creatura făcu un salt înapoi. Însă Ethan îi mai administră o lovitură, care se dovedi catastrofală – de această dată în nasul cu nări enorme.

Ființa se prăbuși la pământ. Sângele îi țâșnea pe nas și pe gură, în timp ce scotea țipete disperate și confuze, încercând să-l lovească cu ghearele. Lipsite de forță și de viteză, încercările sale nu-i puteau produce lui Ethan nici măcar o zgârietură superficială.

Ethan încălecă monstrul, înfigându-i o mână în beregată și ținând piatra cu cealaltă.

Îi administră șapte lovituri în cap, care-i sparseră țeasta și, în cele din urmă, monstrul rămase nemișcat.

Ethan aruncă piatra murdară de sânge și se prăbuși epuizat, întorcându-se pe o parte, inspiră aer adânc de mai multe ori. Fața lui era stropită cu sânge și împrăscată cu fragmente de os.

Își adună puterile și se ridică în șezut, trăgându-și cămașa în sus.

Iisuse...

Avea pe trup o mulțime de răni care sângerau, de parcă scăpase dintr-o luptă cu cuțite. Tăieturile produse de ghearele fiarei erau lungi și urâte. Rana care-i brăzda abdomenul era cea mai adâncă – un adevărat canion de cincisprezece centimetri care-i cresta carnea.

Dacă ar fi fost cu numai trei centimetri mai adâncă, i-ar fi deschis cavitatea abdominală.

Se uită în jos, spre ceea ce mai rămăsese din creatura aceea ciudată.

Nici nu știa cum să proceseze totul. Nu putea să-și potolească tremurul mâinilor, iar valurile de adrenalină îi inundau încă tot corpul.

Se ridică.

Canionul era din nou cufundat în liniște.

Ridică privirea spre cel mai apropiat perete stâncos. Obiectul metalic misterios strălucea încă în soare.

Nu putea fi sigur, dar din perspectiva aceea părea un urcuș de vreo douăzeci și cinci, treizeci de metri și, deși nu putea înțelege motivul, era mânat de impulsul de a părăsi cât mai repede posibil platoul canionului.

După ce își șterse urmele de sânge de pe față cu mânecile tricoului, se apropie de peretele canionului ca să-l analizeze mai bine. Îi luă doar câteva secunde ca să studieze toate rutele posibile de pe suprafața stâncii, hotărându-se în cele din urmă asupra traseului optim: unul care avea să-l ducă pe niște borduri din piatră – ce se îngustau spre culme – până la baza unei crăpături largi din perete, care se întindea până sus, la obiectul curiozității sale.

Merse până la baza peretelui. După lupta aceea crâncenă, își simțea trupul ca străbătut de un curent electric. Ar fi fost minunat să poată valorifica energia aceea la escaladare.

Întinzând mâna către primul pervaz lat de piatră, Ethan descoperi o porțiune de rocă mai rezistentă și se cățăără pe aceasta.

Încordarea mușchilor abdominali, pe care îi solicita la fiecare mișcare, era o adevărată agonie.

Dar încercă să uite de durere.

La șase metri pe peretele stâncos, Ethan descoperi un loc în care putea să stea cu ușurință în picioare pe una dintre bordurile de piatră și se lipi cu spatele de stâncă.

Trecuseră ani buni de când nu se mai cățărase pe un versant, iar ineficiența lui era evidentă, căci se simțea complet vlăguit după doar șase metri.

Își folosea brațele în loc de picioare și deja era scaldat de o sudoare sărată, ce se prelingea pe fiecare zgârietură sau rană și în fiecare tăietură de pe abdomen.

Sări cu grijă dintr-un loc în altul și își puse palmele pe stâncă. Pervazul următor era ferit de soare, iar piatra era rece ca gheața.

De jos, de pe pământ, secțiunea următoare i se păruse destul de simplu de parcurs, prezentând o abundență de proeminențe pe care putea să se sprijine cu piciorul. Părea genul de rocă neregulată la suprafață pe care s-ar fi putut cățăra cu ușurință. Dar acum, stând la șase metri față de fundul canionului și privind în sus spre un perete aproape vertical, proeminențele de care s-ar fi putut prinde cu mâinile nu mai păreau la fel de ademenitoare, iar distanța până la următorul pervaz din piatră – unde ar fi putut beneficia de un mult așteptat minut de odihnă – era la circa zece metri de el.

Ethan închise ochii și inspiră adânc de două ori, într-un efort de a-și reduce pulsul la normal.

Poți face asta. Trebuie să o faci.

La treizeci de centimetri deasupra capului său, văzu o gaură foarte mică de care reuși să se prindă, apoi urcă mai mult, pe o suprafață ușor înclinată ce conținea suficient pietriș sfărâmat încât să ofere tălpilor bocancilor săi câteva secunde de aderență.

Teama îi crescua alarmant când ajunse și mai sus, pe următorul pervaz de piatră. Încercă să ignore acea voce a subconștientului său care-l avertiza, șoptindu-i că traversează un teritoriu periculos, pe care și-ar fi putut rupe lesne picioarele și spatele, la o înălțime la care până și cea mai mică eroare ar fi însemnat moartea.

Mișcările lui erau acum din ce în ce mai riscante, pe măsură ce proeminențele de care se prindea sau se sprijinea deveneau tot mai mici.

Porni mai sus ezitând, testând de mai multe ori fiecare proeminență, dar simțea că e la capătul puterilor. Picioarele lui erau deja la limită. Mușchii săi erau încordați la maximum – un semn prevestitor al crampelor musculare. Dacă ar fi rămas înțepenit acolo sus, pe perete, acela putea fi sfârșitul.

Așa că începu să se cațere cât putea de repede, prinzându-se de fiecare adâncitură sigură în piatră și încercând să găsească alinare în distanța din ce în ce mai mare dintre el și fundul canionului, asigurându-se că, dacă avea să cadă, ar fi fost mult mai bine să moară pe loc, pentru că un picior sau spatele rupt ar fi însemnat doar o moarte lentă și o agonie prelungită.

Și totuși, cu cât se cățara mai sus, teroarea îl cuprindea tot mai tare în ghearele ei. Ethan se împotriva din răspuțeri impulsului de a privi în jos, însă nu putea rezista acestei fascinații morbide, gândindu-se tot timpul cât de sus ajunsese deasupra solului.

Mâna lui dreaptă atinse, în sfârșit, cel de-al treilea pervaz stâncos. Își luă avânt și se săltă pe acesta, îngropându-și genunchiul în bordură. Până să realizeze că nu exista nimic solid de care să se poată prinde cu mâna stângă, răul fusese deja produs.

Urmă o secundă interminabilă în care Ethan rămase în aer fără să se țină de nimic, cu unul dintre genunchi pe pervazul de piatră, timp în care centrul său de greutate îl trăgea încet în spate, către hăul teribil de dedesubt.

Disperat, își luă avânt și se prinse cu ambele mâini de stâncă, brațul său stâng abia reușind să găsească o denivelare la nivelul pieptului.

Preț de o clipă, nu se mai gândi dacă se ținea destul de bine pentru a schimba efectul forței gravitaționale astfel încât să se poată retrage înapoi pe pervaz. Încercă să se prindă cu buricele degetelor cât mai bine de piatră, în timp ce articulațiile i se albeau din cauza efortului.

Își recăpătă echilibrul și se prinse mai bine de piatră cu vârfurile degetelor, săltându-se în față până când fruntea îi atinse peretele.

Apoi își folosi toată puterea pentru a-și arunca în sus piciorul drept și pentru a se ridica pe bordura de piatră.

Aceasta avea doar jumătate din lățimea celei anterioare, iar tălpile sale depășeau marginea.

I-ar fi fost imposibil să se așeze sau să rămână acolo prea mult timp.

Crăpătura din peretele stâncos care se întindea până la obiectul metalic se căsca exact deasupra lui. Părea destul de lată pentru ca Ethan să se poată strecura în ea – dacă ar fi putut ajunge până acolo dar nu avea nici măcar puterea de a încerca să se avânte mai sus.

Fusese la un pas de moarte, iar trupul său încă tremura din cap până-n picioare.

Țipătul îl smulse din ghearele propriei frici.

Consternat, își aruncă privirea spre fundul canionului, cincisprezece metri mai jos.

Zdrobise țeasta ființei, era sigur de asta.

Cum naiba...?

Nu era posibil...

Creatura nu se mișca și nici măcar nu mai avea o gură care să producă un astfel de sunet.

Un al doilea țipăt – ceva mai puțin acut – răsună între pereții canionului, provocându-i fiori pe șira spinării. Ethan întoarse capul spre gardul electrificat.

Oh, Doamne!

Văzu cinci exemplare care se deplasau pe fundul canionului într-o formație ce amintea de marșul unui escadron, escaladând platoul plin cu bolovani uriași în salturi ample, de felină.

Ethan își lipi spatele de peretele stâncii, încercând să-și găsească o poziție cât mai stabilă.

Liderul haitei ieși de pe platou cu o viteză impresionantă, la fel de rapid ca un câine, iar când ajunse la creatura ucisă de Ethan, se opri brusc și își apropie capul de pământ, adulmecând țeasta zdrobită a tovarășului său.

În timp ce se apropiau și ceilalți, creatura ridică fața spre cer și scoase un vaiet prelung și plin de jale, ce semăna cu urletul unui lup.

Alți patru membri ai haitei ajunseră lângă primul și, preț de zece secunde, urlară la unison ca un cor de bocitoare. Ethan se simțea din ce în ce mai înfrigurat stând nemișcat și cu urechile ciulite pe pervazul îngust al stâncii. Sudoarea i se răcise pe piele, iar urmele de sânge provenite de la victima sa i se uscau pe față, ca niște bube roșii.

Încerca din răputeri să înțeleagă ce vedea și ce auzea, dar nu găsea nicio explicație logică.

Era ceva ce-i depășea experiența – probabil și imaginația.

Când urletele încetară, membrii grupului se strânsură și începură să converseze în cel mai ciudat limbaj pe care Ethan îl auzise vreodată.

Ca niște oribile păsări de pradă – un ciripit straniu, năvalnic, presărat cu țipete stridente.

Ethan se prinse și mai bine de stâncă, cuprins dintr-odată de amețală. Lumea începuse să se învârtă sub el.

Cele cinci creaturi adulmecau acum solul din vecinătatea cadavrului, stând pe vine, cu fețele îngropate între pietre.

Ethan făcea eforturi uriașe să-și țină panica sub control, dar stând acolo, deasupra monștrilor, realiză un lucru: după plecarea acestora, în niciun caz nu mai putea să coboare acolo. Nici măcar pe pervazul pe care stătea. Singura cale de a scăpa de pe acel perete de stâncă – pe care trecuse prin chinurile iadului, riscând totul pe o singură carte –

era pe sus.

Unul dintre monștri scoase un țipăt puternic, strident.

Ceilalți se adunară în jurul acestuia, ciripind frenetic, apoi cel mai mare dintre ei – de două ori mai mare în dimensiuni decât cel care-l atacase pe Ethan – porni în fața celorlalți, cu nările aproape de sol, adulmecând.

Abia atunci când monstrul ajunsese la baza stâncii înțelese Ethan despre ce era vorba.

Mi-au luat urma.

Creatura își lipi nasul de stâncă și apoi se ridică din nou în picioare.

Se trase încet înapoi...

...și privi în sus, direct spre Ethan.

Vin pe urmele mele.

Canionul se cufundă în tăcere.

Cinci perechi de ochi lăptoși îl studiau acum pe Ethan, care stătea nemișcat pe pervazul de piatră.

Își auzea inima bătându-i să-i spargă pieptul, ca o ființă care încerca cu disperare să găsească o cale de scăpare ciocnind în pereții unei camere capitonate.

Un singur gând îi sfredelea mintea fără încetare, ca un tirbușon...

Se pot cățara?

Ca și cum i-ar fi răspuns la această întrebare, cel mai mare dintre ei, cel care-i luase urma prima dată, se ridică pe picioarele din spate și sări, făcând un salt de aproape doi metri.

Imediat se lipi de perete de parcă ar fi fost acoperit cu un strat de scai, în timp ce vârfurile ghearelor sale intrau în toate acele orificii din rocă pe care Ethan nu le-ar fi putut folosi niciodată.

Creatura se uită apoi în sus, spre Ethan, în vreme ce suratele ei începeau la rândul lor să sară pe suprafața peretelui.

Ethan se uită la crevasa de deasupra capului său, căutând cu privirea o proeminență la care ar fi putut să ajungă. O descoperi și făcu un salt, prinzând în palmă un fascicul de cristale negre și tăioase. Auzea clinchetul ghearelor pe stâncă, din ce în ce mai aproape de el.

Se cățără pe perete, își aduse cealaltă mână la nivelul suprafeței din interiorul crevasei și se urcă în deschiderea cu formă de jgheab. Aceasta era strâmtă – având mai puțin de un metru lățime –, dar Ethan își strecură bocancii între pereți, creând astfel o presiune suficientă care să-l susțină suspendat.

Se uită în jos.

Monstrul cel mai mare ajunsese deja la al doilea pervaz, cățărându-se rapid și fără să dea vreun semn de oboseală.

Ceilalți îl urmau îndeaproape.

Ethan își concentrează atenția asupra a ceea ce se afla deasupra lui: un jgheab cu trei

pereți. Nu avea prea multe proeminențe de care să se agațe, dar își spuse că se putea cățăra cumva prin spațiul acela îngust.

Începu să escaladeze, apoi protecția oferită de jgheab îi oferă un bine-venit – deși fals – sentiment de siguranță.

La fiecare metru de stâncă escaladat, el se uita în jos printre picioare, dintr-o perspectivă mult diminuată acum de pereții stâncoși care-l înconjurau, văzând creatura care venea după el, în fruntea celorlalți. Aceasta se mișca fără efort undeva între al doilea și al treilea pervaz de piatră, trecând de acea secțiune a peretelui care-i provocase dificultăți lui Ethan.

După șase metri în interiorul crevasei – și douăzeci deasupra albiei canionului –, își simțea coapsele în flăcări.

Nu putea să-și dea seama cât mai avea de urcat până la piesa de metal care-l făcuse să intre de la bun început în jocul acesta nenorocit. Pe de altă parte, dacă s-ar fi aflat pe fundul canionului la apariția acelor creaturi, acum le-ar fi servit drept masă. Așa că, ținând cont de acest aspect, metalul sclipitor care fusese motivul riscantei escaladări îi prelungise sau chiar îi salvase viața.

Monstrul ajunsese la cel de-al treilea pervaz și, fără vreo clipă de ezitare, fără a sta să se odihnească sau să-și planuiască următoarea mișcare, sări de pe pragul îngust de rocă.

O singură gheară lungă din capătul brațului stâng al fiarei se prinse de un milimetru pătrat din suprafața interioară a deschiderii crevasei și, luându-și avânt cu o forță înfiorătoare, se ridică folosindu-și un singur braț, strecurându-se în jgheabul de piatră.

Privirea lui Ethan se încrucișă cu aceea a monstrului când creatura începu să avanseze, utilizându-și atât picioarele, cât și brațele. Se agăța de ridicături de care Ethan nu se putuse folosi, deplasându-se de două ori mai repede decât el.

Ethan nu prea avea de ales. Trebuia să continue să se cațere.

Făcu un efort și mai înaintă doi metri.

Trei.

Monstrul se afla acum la aproximativ opt metri de el – suficient de aproape încât Ethan să-i vadă pulsația rozalie a inimii masive, abia întrezărindu-se prin pielea sa, de parcă ar fi fost ascunsă sub mai multe straturi de sticlă mată.

Încă trei metri, apoi crevasa se închidea, comunicând cu un perete neted și vertical care-l îngrozea la culme.

Proeminențele din apropierea capătului crevasei păreau sigure. Ethan realiză că, dacă ar fi continuat ascensiunea în interiorul jgheabului, ființa aceea avea să-l ajungă înainte să apuce să iasă de acolo.

Începu să se cațere rapid, ținându-se doar în mâini, și parcurse ultimii trei metri.

Dar înainte de a ajunge în capătul jgheabului, una dintre proeminențe cedă, iar el

aproape își pierdu echilibrul.

Se prinse de perete exact înainte să cadă.

Simțea vântul adîind deasupra deschiderii jgheabului.

Zări deasupra lui ceva care reflecta lumina soarelui.

Îngheță.

Se uită dedesubt.

Aproape că pierduse orice șansă de a se salva.

Cu monstrul la numai cinci metri distanță și cu alți doi care veneau din urmă în interiorul jgheabului, Ethan întinse mâna către proeminența șubredă care aproape îl omorâse.

Desprinse bucata de rocă din lăcașul ei și o ridică deasupra capului.

Era mare cât un pumn, mult mai mare decât crezuse, din granit și cuarț, și cântărea aproape un kilogram.

Ethan se propti între pereții jgheabului, ținti și aruncă.

Piatra lovi creatura în față, exact în momentul în care aceasta își lua avânt, încercând să se prindă de ceva.

Dar nu mai reuși să se prindă.

Plonjă prin deschiderea jgheabului.

Ghearele ei zgâriau piatra...

Viteza cu care se prăbușea era mult prea mare ca să se poată agăța de ceva în cădere.

Apoi căzu peste cea care venea în urma ei – cu suficientă forță încât să o răstoarne de pe pervazul de piatră pe care se afla. Perechea căzu peste cea de-a treia creatură, toate trei urlând la unison preț de două secunde, în timp ce se prăbușeau prin deschiderea jgheabului. După ce se izbiră în cădere de cel de-al treilea pervaz al stâncii, monștrii se izbiră de pietrele de dedesubt. Impactul fu devastator, soldându-se cu oase rupte și cu capete sparte.

Ethan ieși din jgheabul de piatră, mijind ochii din cauza luminii orbitoare ce se afla acum la doar un metru deasupra capului său.

Era la cel puțin treizeci de metri deasupra albiei canionului. Stomacul i se strânse. Din noul său punct de observație, putea vedea acum peretele opus, ce se înălța cu încă 150 sau 180 de metri mai mult, crestele sale fiind extrem de ascuțite și imposibil de escaladat.

Dacă peretele pe care se afla în acel moment era la fel, putea deja să renunțe la urcuș, pentru că nu ar fi fost în stare să escaladeze nici treizeci de metri – cu atât mai puțin 150.

Iar ultimele două creaturi rămase pe peretele stâncos îl aduceau în culmea disperării. În loc să le urmeze pe celelalte, acestea se cățăraseră cu totul altfel, respectiv de o parte și de alta a jgheabului. Înaintaseră mai greu, ce-i drept, dar erau încă în viață și se aflau acum cu zece metri mai jos de Ethan.

Întinse mâna și se prinse de o bordură din piatră de sub metalul strălucitor, apoi își

sprijini ambele coate de cel mai lat pervaz din piatră pe care-l văzu și se ridică deasupra, față în față cu o grilă de ventilație din oțel care ieșea cu câțiva centimetri în afara stâncii. Era pătrată, cu latura de circa șaizeci de centimetri, iar palele unui ventilator se învârtteau în sens opus acelor de ceasornic exact sub cadrul metalic.

Niște gheare zgâriau roca la câțiva metri mai jos.

Ethan apucă zdravăn lateralele grilei de ventilație și trase.

Aceasta nu se mișcă. Fusese sudată de conducta de ventilație.

Se ridică pe pervazul de piatră și își plimbă mâinile deasupra suprafeței peretelui până când găsi ceea ce căuta – o pană de granit de vreo zece kilograme, ce părea gata să se desprindă din lăcaș.

După ce o ridică, o izbi cu toată puterea de grila de ventilație – în locul în care aceasta era sudată de conductă.

Aliajul se dezintegrează, iar latura stângă a grilei se desprinse de conductă.

Creaturile erau acum la trei metri sub el – atât de aproape, încât putea simți mirosul de putregai ce provenea probabil de la ultima lor victimă, ca o colonie ciudată și sălbatică care îi îngheța sângele în oase.

Ethan ridică din nou piatra și lovi cu putere în colțul din dreapta al ramei metalice.

Grila se desprinse și se rostogoli cu un zgomot asurzitor pe stâncă, ricoșând de pietre și ratând-o la milimetru pe una dintre creaturi în timpul căderii.

Tot ce mai stătea între Ethan și întunericul conductei de ventilație erau palele rotitoare ale ventilatorului.

El priponi piatra între ele și rotația se opri.

Trei lovituri puternice desprinseseră complet ventilatorul de soclu. Ethan întinse mâna și-l apucă de pale, apoi îl trase afară și-l aruncă în jos de pe stâncă.

Apoi ridică piatra, ținti și o aruncă în cea mai apropiată creatură, în momentul în care ghearele acesteia se prinseseră de pervazul din piatră.

Monstrul căzu țipând strident.

Partenerul creaturii urmări căderea acesteia până la impactul cu solul, apoi își întoarse capul spre Ethan.

— Tu urmezi, spuse Ethan zâmbind.

Monstrul îl studie cu atenție, cu capul înclinându-i-se într-o parte de parcă ar fi înțeles vorbele sale – sau, cel puțin, ca și cum ar fi vrut să le înțeleagă. Stătea agățat exact sub pervazul de piatră, foarte aproape de el. Ethan aștepta ca acesta să facă o mișcare, dar monstrul rămase în aceeași poziție.

Se uită în jur, căutând în peretele stâncos încă o piatră desprinsă, dar nu găsi niciuna.

Când se întoarse, monstrul era încă agățat de perete.

Se acomoda.

Ethan se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să continue să se cațere până când avea să

găsească o piatră mai mare.

E o idee proastă. Va trebui să cobori înapoi la pervazul acesta.

Ethan se ghemui și își desfăcu șireturile de la bocancul stâng. Îl trase din picior, apoi făcu același lucru și cu dreptul.

Îl ridică – nu era nici pe departe la fel de greu ca o piatră, dar poate că avea să se dovedească eficient. Prinzându-l de toc, își ridică ostentativ brațul, în timp ce privea direct în ochii lăptoși ai monstrului.

— Știi ce urmează, nu-i așa?

Ethan mimă o aruncare.

Monstrul nu se clinti și nici nu căzu de pe stâncă, așa cum sperase Ethan, ci doar se retrase mai aproape de perete.

Următoarea tentativă nu mai fu o simulare. Ethan aruncă cu atâta putere bocancul, încât acesta ateriză în capul creaturii, apoi se rostogoli până pe fundul canionului.

Ridică apoi și celălalt bocanc, ținti și aruncă.

O lovitură direct în față.

Bocancul ricoșă și se rostogoli la distanță, în timp ce creatura, încă agățată de perete, îl privea pe Ethan sâsâind printre dinți.

Avea o expresie feroasă, de prădător.

— Cât de mult crezi că o să rezisti? întrebă Ethan. Probabil că ai obosit. Întinse brațul în jos, spre monstru, prefăcându-se că-i oferă mâna. O să te ajut să cobori. Trebuie doar să ai încredere în mine.

Felul în care îl privea creatura îi provoca fiori. Ethan putea intui un grad superior de inteligență – ceea ce era cu atât mai înfiorător, pentru că nu știa care erau limitele acesteia.

Se așază pe piatră și spuse:

— O să stau aici. Până când o să cazi.

Îi urmări bătaile inimii.

Îi urmări pleoapele în timp ce clipea.

— Ești o pocitanie tare urâtă, chicoti Ethan. Îmi pare rău, adăugă el, nu m-am putut abține. E o replică dintr-un film. Serios acum, ce naiba ești?

Se scurseră cincisprezece minute.

Era spre sfârșitul după-amiezii acum.

Soarele începea să coboare spre apus, iar albia canionului era deja întunecată.

Se făcea frig acolo sus, pe piatră.

Cei câțiva nori adunați pe cer erau lipsiți de consistență și pe cale să fie înghițiți de acel albastru de cristal nesfârșit, precum gândurile întârziate.

Apoi cele cinci gheare de la brațul stâng al creaturii începură să tremure, răpăind pe suprafața pietrei minuscule de care stătea agățată. Ceva în ochii săi se schimbă. Se citea

încă furie în privirea ei, dar mai era ceva – poate frică?

Capul i se roti, studiind suprafața rocii din imediata sa vecinătate.

Ethan făcuse deja această analiză și ajunsese la o concluzie.

— Da, asta e, amice. E doar pervazul ăsta de piatră. Pervazul meu. Singura ta opțiune.

Un tremur străbătu piciorul drept al monstrului. Când Ethan deschise gura pentru a-i sugera să-și dea drumul, acesta sări, luându-și avânt și înălțându-se în aer mai sus cu un metru, descriind simultan cu laba dreaptă un arc larg de cerc.

Ghearele creaturii i-ar fi sfâșiat obrazul, dar Ethan se feri, aplecându-se. Ghearele îi trecură razant peste creștetul capului – apoi se ridică pe ambele picioare, gata să-i tragă un șut zdravăn creaturii și să o arunce de pe stâncă.

Dar nu mai fu nevoie să o facă.

Creatura nu mai avu șansa de a ajunge pe pervazul de piatră în starea aceea de epuizare. Încercase totuși o ultimă lovitură, care să-l facă pe Ethan să se prăbușească de pe stâncă odată cu ea.

Aparent, căderea nu fu o surpriză, întrucât monstrul nu scoase niciun țipăt și nici nu își flutură în aer brațele sau picioarele.

Rămase doar cu privirea îndreptată în sus, spre Ethan, în vreme ce cădea vertiginos spre albia întunecată a canionului, cu trupul încremenit ca într-un plonjon de la mare înălțime.

Pe deplin resemnat, poate chiar împăcat cu soarta sa.

Capitolul 14

Ieri, nu ieșise deloc din camera ei.

Nici măcar nu se ridicase din pat.

Se pregătise pentru moartea lui.

Știuse că trebuia să urmeze acest moment.

Dar să privească răsăritul soarelui într-o lume fără Ethan era ceva ce nu putea suporta, o moarte lentă. Lumina făcea totuși ca lumea aceea să pară reală. Oamenii ieșind la plimbarea de dimineață. Până și coșofenele gureșe din curtea laterală, care ciuguleau din containerul cu mâncare pentru păsări. Totul părea continuarea firească a lucrurilor care zdrobiseră complet inima ei deja frântă. Angrenajele lumii se roteau mai departe în timp ce ea trăia cu absența lui, de parcă ar fi avut în piept o tumoare neagră, iar suferința ei era atât de devastatoare, încât abia mai putea să respire.

Astăzi se aventurase până afară, iar acum stătea apatică pe iarba moale din curtea din spate, pe un petic de peluză luminat de soare. Se uitase ore întregi spre pereții muntoși ce înconjurau orașul, urmărind traseul luminii solare peste coamele lor și încercând să nu se mai gândească la nimic.

Zgomotul unor pași care se apropiau o smulse din reverie.

Întoarse capul.

Pilcher venea spre ea.

În timpul șederii ei în Wayward Pines, îl văzuse de multe ori pe bărbatul acesta pe străzile orașului, dar nu vorbiseră niciodată – fusese avertizată în legătură cu acest lucru de la bun început.

Nu schimbaseră niciun cuvânt de cinci ani întregi, din noaptea aceea ploioasă, când el apăruse în pragul casei ei din Seattle cu cea mai neobișnuită propunere.

Pilcher se așeză lângă ea, pe iarbă.

Apoi își scoase ochelarii și îi puse pe picior, spunând:

— Mi s-a spus că ai ratat ziua recoltei la ultima adunare.

— Nu am mai ieșit din casă de două zile.

— Și unde se presupune că vrei să ajungi? o întrebă el.

— Nu știu. Dar nu suport să văd cum se uită oamenii la mine. Nu putem vorbi despre el, desigur, dar aș vedea mila din ochii lor și nu aș putea suporta. Sau, mai rău, poate că mă vor ignora. Se vor purta ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Ca și cum el nici nu ar fi existat. Nici măcar nu i-am spus fiului meu că tatăl lui e mort. Nu știu nici măcar cum să încep.

Curând avea să se facă întuneric.

Cerul era senin, fără pic de nori.

Rândul de plop tremurători pitici care separa curtea din spatele casei ei de cea a

vecinului devenise auriu peste noapte. Frunzele având forma unor monede fremătau în bătaia vântului. Ea auzea clopoței de vânt din lemn zdrăngănind pe veranda din spate, lângă ușă. Erau astfel de momente – perfecțiunea peisajului, intensificată de o realitate pe care nu avea să o cunoască niciodată – de care se temea cumplit, știind că într-o bună zi aveau să o scoată din minți.

— Te-ai acomodat bine aici, zise Pilcher. Dificultățile cu Ethan erau ultimul lucru pe care l-aș fi dorit. Sper să mă crezi când spun asta.

Ea se uită fără șovăială în ochii lui negri și pătrunzători.

— Nu știu ce să cred, zise ea.

— Fiul tău e înăuntru?

— Da. De ce?

— Vreau să intri și să-l aduci aici. Am mașina parcată în față.

— Unde ne duci?

El clătină din cap.

— Ai de gând să-i faci vreun rău lui Benjamin?

Pilcher se ridică încet în picioare și o privi de sus.

— Dacă voiam să-ți fac vreun rău, Theresa, te-aș fi luat pe tine și pe fiul tău în mijlocul nopții și nimeni nu ar mai fi auzit vreodată ceva de voi doi. Dar tu știi deja acest lucru. Acum du-te să-l aduci. Ne vedem în fața casei în două minute.

Capitolul 15

Ethan cercetă conducta de ventilație. Avea să-i fie destul de greu să intre prin gaura aceea, poate chiar imposibil, din cauza hanoracului.

Își trase mânecile și îl scoase de pe el, apoi îl aruncă peste marginea stâncii. Pielea de pe brațele goale i se înfioră din cauza frigului. Se gândi că picioarele aveau să fie responsabile pentru propulsie și decise să-și scoată și șosetele, astfel încât să nu alunece pe conductă.

Apoi își vârî capul prin deschidere.

La început, umerii nu îi intrară prin deschiderea conductei, dar după ce se mișcă preț de un minut încercând să-și facă loc, reuși în final să intre pe jumătate – cu mâinile întinse în față, în timp ce cu picioarele încerca să-și împingă trupul înainte. Metalul subțire era rece precum gheața, amortindu-i degetele de la picioare.

Când reuși să intre complet pe conducta de ventilație, se simți străbătut de un val de panică. Cu umerii presăți între cei doi pereți metalici simțea că nu mai are aer, însă apoi realizează brusc că era imposibil să mai iasă. Cel puțin, nu fără a-și disloca articulațiile ambilor umeri.

Singura metodă prin care putea să se miște era cu ajutorul degetelor de la picioare, care îl împingeau înainte, dar acestea nu îl puteau ajuta la mersul cu spatele.

Se mișcă în față câțiva centimetri, alunecând pe suprafața pereților conductei.

Încă mai sângera.

Mușchii îi erau extrem de solicitați în urma escaladării și nervii zdrențuiți.

La distanță, nu se vedea nimic altceva în afară de un întuneric absolut. Tunelul metalic răsună din cauza mișcărilor picioarelor sale.

Când se opri, nu se mai auzi nimic.

Se instaură o liniște mormântală, întreruptă doar de câte un „bang” întâmplător care-i făcea inima să bată cu putere – dilatarea sau contracția metalului ca urmare a fluctuațiilor de temperatură.

După cinci minute de la intrarea în conductă, Ethan încercă să se uite în urmă, spre deschidere. Ceva din sufletul lui tânjea după o ultimă rază de lumină – cea mai neînsemnată consolare, de altfel, dar nu putea să-și întoarcă gâtul destul de mult ca să poată vedea ceva.

* * *

Continuă să se târască...

Închis între patru pereți, în întuneric deplin.

La un moment dat, poate după treizeci de minute sau după cinci ore, poate după o zi... trebuia să se oprească undeva.

Degetele sale de la picioare aveau crampe din cauza efortului.

Aluneca între suprafețele de metal.

Tremurând ca varga.

Mistuit de o sete nebună.

Înnebunit de foame și incapabil să ajungă la mâncarea din buzunarul său.

Își auzea inima zbatându-i-se în pieptul lipit de metal și nimic altceva.

* * *

Adormi.

Sau își pierdu cunoștința.

Sau muri pentru o clipă.

Când se trezi din nou, începu să se zvârcolească violent între pereții metalici, fără să realizeze unde se afla sau când, cu ochii deschiși în întunericul absolut.

Preț de o clipă îngrozitoare, crezu că fusese îngropat de viu, sunetul propriei respirații fiind ca un țipăt străin în urechea lui.

* * *

Avea impresia că trecuseră zile întregi de când se târa prin conducta de ventilație. În fața ochilor îi apăreau în mod repetat ciudate imagini luminoase, caleidoscopice, cu o frecvență sporită de întuneric.

Explozii de culoare.

Aurore imaginare.

Străluciri fantomatice pe fundalul de un negru desăvârșit.

Și, cu cât se târa mai mult în spațiul acela închis și întunecat, cu atât mai mult era chinuit de un gând – „Nimic din toate acestea nu este real“.

Nici Wayward Pines, nici canionul, nici creaturile acelea, nici măcar tu.

Atunci, ce-i asta? Unde sunt?

Într-un tunel lung și întunecat. Dar unde crezi că mergi?

Nu știu.

Cine ești tu?

Ethan Burke.

Nu, cine ești tu?

Tatăl lui Ben. Soțul Theresei. Locuiesc în Seattle, într-un cartier numit Queen Anne. Am fost pilot pe un elicopter Black Hawk în al doilea război din Golf. După aceea, am fost agent al Serviciului Secret. Acum șapte zile am venit în Wayward Pines...

Acestea sunt doar fapte. Ele nu spun nimic despre identitatea ta, despre felul tău de a fi.

Îmi iubesc nevasta, dar i-am fost infidel.

Asta e bine.

Îmi iubesc fiul, dar am fost rar în preajma lui. Doar o stea aflată la distanță pe cerul lui.

Și mai bine.

Am intenții bune, dar...

Dar ce?

Dar de fiecare dată dau greș. Îi rănesc pe toți cei pe care-i iubesc.

De ce?

Nu știu.

Îți pierzi cumva mințile?

Uneori am impresia că încă mă aflu în camera aceea de tortură. Că nu am plecat niciodată de acolo.

Îți pierzi cumva mințile?

Tu să-mi spui asta.

Nu pot.

De ce?

Pentru că eu sunt tu.

* * *

La început, se gândi că era doar un alt spectacol de lumini fantomatice, dar nu mai vedea culorile acelea explozive. Nu mai asista la artificii optice.

Doar o pată permanentă de albastru undeva foarte departe, la fel de palidă ca o stea pe cale să se stingă. Când închise ochii, aceasta dispăru.

Când îi deschise, apăru din nou, ca o ultimă rămășiță de sănătate mintală rămasă în lumea lui claustrofobică. Era doar un punct luminos, dar el îl putea face să dispară și să apară din nou. Chiar dacă era doar o scânteie de control, era ceva de care se putea agăța.

O ancoră. Un refugiu.

„Te rog. Fii real“, se gândi Ethan.

* * *

Steaua albastră din depărtare devenea tot mai mare, expansiunea ei fiind însoțită de un bâzâit înfundat.

Ethan se opri să se odihnească – simțea acum o vibrație ușoară circulând prin sistemul de condute, circulând prin el.

După atâtea ore petrecute în întuneric, această nouă senzație era la fel de liniștitoare precum inima vibrândă a unei mame.

* * *

După un timp, micuța stea se transformă într-un pătrat. Acesta creșu până când ajunse să ocupe întregul câmp vizual al lui Ethan. Începu să aibă o bănuială care îi provoca fiori pe șira spinării.

Era acum cam la trei metri în fața lui.

Apoi la un metru.

Iar când reuși să își întindă brațele prin gura conductei și umerii îi trosniră, noua libertate de mișcare fu nemaipomenit de dulce – așa cum își imagina că ar fi trebuit să fie apa.

Atârnat de capătul conductei, el se uită în jos, pe gura alteia – de două ori mai mare în

lățime, intersectându-se cu alte canale de ventilație.

O lumină plăpândă, albastră umplea canalul principal – părea răspândită de un bec aflat undeva dedesubt.

La capătul de jos Ethan zări un ventilator.

Erau circa treizeci de metri până la paletele acestuia.

Parcă s-ar fi uitat într-o fântână.

La intervale de trei metri, mai multe canale de ventilație intrau în canalul principal – unele dintre acestea fiind considerabil mai mari.

Ethan se uită în sus. Tavanul se afla la șaizeci de centimetri deasupra capului său.

La naiba.

Știa care era următoarea lui mișcare – și cum trebuia să fie – și nu-i plăcea deloc.

* * *

Ethan ieși din conductă și intră în canalul de ventilație cu aceeași tehnică pe care o folosisese pentru înaintarea ascendentă de până atunci – o poziție în care putea exercita presiune asupra pereților, cu fiecare picior împingând în peretele opus.

Picioarele lui goale aveau o aderență bună pe metal și, deși exista pericolul căderii în gol până la paletele în mișcare ale ventilatorului – care păreau să aștepte până și cea mai mică mișcare greșită –, el se simțea aproape entuziasmat fiindcă reușise să iasă din conducta aceea strâmtă.

* * *

Coborârea fu chinuitor de lentă – pas după pas, exercitând presiune asupra pereților conductei cu brațele, în timp ce-și lăsa picioarele în jos, schimbând apoi presiunea în degetele de la picioare.

Doisprezece metri mai jos, reuși să se odihnească în deschiderea primului canal orizontal pe care-l întâlnise până atunci, stând pe marginea acestuia și privind în jos spre paletele rotitoare ale ventilatorului, în timp ce mânca resturile de morcovi și pâine.

Până atunci nu se gândise decât la cum să supraviețuiască și abia acum se întreba care era scopul acestei infrastructuri.

În loc să continue să coboare, aruncă o privire în canalul de ventilație, observând că întunericul era întrerupt de panouri luminoase montate la intervale regulate. Acestea se întindeau probabil pe toată lungimea canalului.

Ethan se întoarse și se așeză în patru labe, apoi se târî pe suprafața metalică încă vreo șase metri, până ce ajunse la primul panou luminos.

Se opri lângă acesta, străbătut de o emoție amestecată cu teamă.

Nu era un panou luminos.

Era o conductă de aerisire.

Se uită prin ea și văzu o pardoseală cu model de tablă de șah.

Aerul care circula prin conducta de ventilație răspândise o căldură minunată, precum

briza unui ocean în mijlocul lunii iulie.

Așteptă un timp.

Privind.

Nimic nu se întâmplă.

Se auzeau doar aerul circulând, respirația lui și metalul dilatându-se și contractându-se – nimic altceva.

Ethan apucă grătarul gurii de aerisire și împinse.

Acesta se desprinse destul de ușor, nefiind sudat sau prins în șuruburi sau în cuie.

După ce lăsă grătarul într-o parte, el se prinse de marginea gurii de aerisire și încercă să-și facă suficient curaj pentru a sări afară.

Capitolul 16

Ethan se lăsă în jos prin gura conductei, până când tălpile sale atinseră pardoseala cu pătrate albe și negre. Se afla în mijlocul unui coridor lung și pustiu. Se auzea bâzâitul lămpilor fluorescente și se simțea acel freamăt plăpând al aerului circulând prin conducta de ventilație de deasupra lui. Nimic altceva.

Când începu să pășească, tălpile lui lipăiau ușor pe dalele din pardoseală.

La fiecare șase metri erau uși, cu numere pe ele, iar cea din față, de pe partea dreaptă, era ușor întredeschisă, lumina revărsându-se prin deschiderea îngustă pe pardoseală.

Ajunse la ușă – care avea numărul 37 – și puse mâna pe mânerul sferic.

Ascultă.

Nicio voce. Nicio mișcare. Nimic care să-l întoarcă din drum.

Împinse ușa încă puțin și aruncă o privire înăuntru.

În încăperea se afla un singur pat cu ramă metalică, lipit de peretele din fundul camerei – perfect aranjat. Un birou decorat cu fotografiile înrămate și câteva lalele într-o vază.

Ochii lui trecură apoi în revistă un raft cu cărți care ajungea până în tavan, o copie după Matisse și un șevalet. Lângă ușă, un halat de baie atârna într-un cârlig prins în perete, iar sub acesta se vedeau niște papuci de casă de culoare roz.

Continuă să străbată coridorul pustiu.

Nicio ușă nu era încuiată și fiecare pe care risca să o deschidă dezvăluia un spațiu minimalist similar, îmbogățit cu ornamente vesele sau decorat în diverse stiluri individuale.

Având o lungime impresionantă, coridorul se termina cu o scară. Ethan rămase în capătul acesteia și privi în jos, numărând patru niveluri.

O plăcuță de pe perete anunța: *Etajul 4*.

Coborî încet până la următorul palier, care-l purta către un alt coridor, identic cu cel de deasupra. Un râs puternic răsună brusc în hol.

În stare de alertă, Ethan se retrase pe casa scării, gata să o rupă la fugă. Se gândea deja să se întoarcă la etajul patru, unde ar fi putut folosi un scaun din acele apartamente pentru a se cățara din nou pe gura canalului de ventilație. Dar râsul se stinse și, după ce așteptă un minut întreg, coridorul rămase pustiu.

Înaintă vreo zece metri pe coridor în vârful picioarelor, oprindu-se în cele din urmă în fața a două uși batante, fiecare prevăzută cu câte un gemuleț.

Un grup format din trei bărbați și două femei ocupa una dintre cele douăsprezece mese ale unei cantine modeste. Mirosul de mâncare caldă îi făcu stomacul să protesteze zgomotos.

— Știi că asta nu e adevărat, Clay, zise una dintre femei, îndreptând spre el furculița cu care înțepase o moviliță consistentă din ceea ce părea să fie piure de cartofi.

Ethan trecu mai departe pe coridor.

Trecu pe lângă o spălătorie.

O cameră de recreere.

O sală de sport goală.

Vestiare pentru bărbați și femei.

O sală de exerciții fizice în care două femei se mișcau una lângă cealaltă pe benzi de alergat, iar un bărbat ridica greutăți libere.

Ethan ajunse la șirul de scări din capătul coridorului și coborî un rând de trepte ce păreau să comunice cu holul de la etajul al doilea.

Se opri la prima ușă și aruncă o privire înăuntru prin fereastra circulară a acesteia.

În mijlocul încăperii se afla un pat mobil de spital, înconjurat de câteva corpuri de iluminat, cărucioare încărcate cu instrumente chirurgicale, monitoare cardiace, stative pentru perfuzii, unități pentru cauterizare și aspirație, o masă fluoroscopică, toate de un alb imaculat, sclipind de curățenie în lumina difuză.

Următoarele trei uși nu aveau ferestre, fiind identificate numai prin plăcuțe: *Laboratorul A, Laboratorul B, Laboratorul C.*

Către capătul coridorului văzu o fereastră luminată. Ethan se apropie de aceasta, lipindu-se de peretele alăturat, și ascultă.

De cealaltă parte a geamului se auzeau un țâcănit și murmur de voci.

Trase cu ochiul pe fereastră.

Încăperea era întunecoasă, lumina provenind de la numeroasele monitoare – douăzeci și cinci la număr, în cinci grupuri de câte cinci – montate pe perete deasupra unei console enorme, care părea pregătită pentru lansarea unei rachete.

La trei metri distanță de locul în care pândea Ethan, un bărbat stătea așezat urmărind monitoarele, degetele sale mișcându-se cu viteza luminii deasupra unei tastaturi, în timp ce imaginile de pe ecrane se schimbau constant. Acesta purta o pereche de căști mari, iar Ethan îi putea auzi vocea răzbătând dincolo de ușă, deși nu putea înțelege clar cuvintele.

Pe unul dintre ecrane, Ethan studie succesiunea imaginilor...

Fațada unei case victoriene.

Veranda unei case diferite.

O alee principală.

Un dormitor.

O cadă goală.

O cameră de baie și o femeie care stătea în fața unei oglinzi, pieptănându-și părul.

Un bărbat care stătea așezat la o masă dintr-o bucătărie, mâncând cereale dintr-un bol.

Un copil stând pe closet și citind o carte.

O vedere a străzii principale din Wayward Pines.

Terenul de joacă din parc.

Cimitirul.

Râul.

Interiorul cafenelei.

Holul spitalului.

Șeriful Pope stând așezat la biroul lui, cu picioarele pe acesta, vorbind la telefon.

Câmpul vizual al lui Ethan era limitat de fereastră, dar reuși să distingă marginea stângă a unui alt bloc de monitoare și zgomotul făcut de mai multe persoane care foloseau tastatura.

Un val de furie oarbă îl năpădi imediat.

Puse mâna pe mânerul sferic al ușii și începu să-l învârtă. Nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât să se poată strecura în spatele acelui bărbat – în timp ce acesta urmărea cele mai intime aspecte din viața oamenilor – și să-i rupă gâtul.

Dar reuși să se oprească.

Nu încă.

Ethan se retrase de lângă centrul de supraveghere și se îndreptă spre casa scării. Coborî treptele, ieșind pe coridorul de jos – cel de la etajul unu.

Deși era dificil să-și dea seama de la distanța aceea, coridorul părea să se extindă dincolo de casa scării, comunicând cu o altă aripă a complexului.

Porni iute într-acolo.

La fiecare trei metri, trecea pe lângă o ușă fără mâner și fără o altă cale de acces în afară de o fantă îngustă pentru carduri.

Când ajunse la a treia ușă din stânga, se opri.

Se uită prin mica fereastră în întuneric – era doar o cameră goală.

Făcu același lucru când ajunse la cea de-a zecea ușă, punând mâinile deasupra ochilor astfel încât să distingă cât mai multe detalii în întuneric.

Fața unei creaturi din canion se izbi brusc de geam pe cealaltă parte a ușii, cu dinții rânjiți, sâsâind.

Speriat, Ethan se retrase împleticindu-se până la peretele opus, în timp ce creatura scotea un țipăt strident în spatele geamului – care era destul de gros încât să amortizeze sunetul.

Zgomote de pași răsunară apoi pe casa scării, exact pe unde venise el.

Ethan mări pasul pe coridor, mișcându-se cât de repede putea pe sub corpurile de iluminat fluorescente ce răspândeau șuvoaie de lumină artificială.

Aruncă o singură privire peste umăr când ajunse la casa scării și zări două siluete înveșmântate în negru, mișcându-se în celălalt capăt al coridorului, la o sută de metri în spate. Unul dintre cei doi întinse mâna spre el și strigă ceva, apoi o luară la fugă amândoi în direcția lui.

Ethan se năpusti spre trepte.

Două uși automate din sticlă se deschiseră exact în fața lui.

Se întoarse pe o parte, abia reușind să se strecoare printre ele, iar acestea se închiseră imediat după el.

Proporțiile uriașe ale încăperii următoare îl lăsară înmărmurit, făcându-l să se oprească.

Nu mai stătea acum cu picioarele pe pardoseală, ci pe o rocă dură, la marginea unei caverne mari cât zece spații de depozitare – cu o suprafață de minimum 100 000 de metri pătrați dacă ar fi fost să ghicească, distanța dintre podea și plafon fiind pe alocuri de circa douăzeci de metri. Văzuse un singur spațiu mai impresionant decât acesta în toată viața lui: uzina companiei Boeing din Everett, Washington.

Globuri uriașe de lumină atârnavă din tavanul stâncos, fiecare luminând câte o secțiune de pardoseală de circa 100 de metri pătrați.

Erau sute de astfel de globuri.

Apoi ușile de sticlă începură să se deschidă în spatele lui și auzi zgomotele pașilor celor doi bărbați înveșmântați în negru. Aceștia ajunseseră deja pe la jumătatea coridorului.

Ethan alergă în interiorul cavernei și țâșni pe un culoar, printre rasteluri încărcate cu bușteni de diferite dimensiuni. Acestea erau înalte de doisprezece metri și aveau cam un metru lățime, extinzându-se pe o lungime impresionantă, egală cu aceea a unui teren de fotbal. Ethan își spuse că rastelurile conțineau suficiente scânduri pentru a reconstrui Wayward Pines de cel puțin cinci ori.

Numeroase voci răsunau acum în cavernă.

Ethan aruncă o privire peste umăr și văzu pe cineva aflat la vreo șaiszeci de metri în spate țâșnind în direcția lui.

Ieși din spațiul îngust dintre rasteluri.

În fața lui, pe toată suprafața pardoselii se aflau sute de rezervoare cilindrice având zece metri în înălțime și tot atât în lățime, fiecare fiind capabil să stocheze zeci de mii de metri cubi. Toate erau etichetate cu litere uriașe de tipar, la fel de înalte ca Ethan.

Orez.

Făină.

Zahăr.

Cereale.

Sare iodată.

Porumb.

Vitamina C.

Boabe de soia.

Lapte praf.

Malt.

Orz.

Drojdie.

Ethan intră alergând în labirintul containerelor. Auzea pași – foarte aproape –, dar cu toate acele interferențe spațiale îi era imposibil să le identifice locația.

Se opri și se rezemă cu spatele de un rezervor, ținând gura în curbura cotului și respirând în țesătura bluzei, pentru a-și camufla gâfâitul.

Un bărbat în uniformă neagră trecu alergând pe lângă rezervorul după care se ascundea Ethan, ținând într-o mână un walkie-talkie, iar în cealaltă un obiect ce semăna cu un dispozitiv paralizant pentru vite.

Ethan așteaptă zece secunde și apoi își schimbă direcția, făcându-și drum printre containere și parcurgând astfel încă treizeci de metri, până când ajunsese într-o parcare de mașini.

Vehiculele erau extrem de variate: datând fie din anii optzeci, fie din prezent, dar incluzând și modele pe care nu le mai văzuse niciodată – curbate, rotunjite sau cu un design compact, arătând mai degrabă ca niște concepte radicale decât ca exemplarele pe care le puteai vedea pe stradă.

Sub corpurile sferice de iluminat, fiecare vehicul, fără excepție, etala margini cromate sclipitoare, toate fiind vopsite fără cusur. Toate păreau atât de noi și de sclipitoare, încât păreau abia ieșite de pe linia de asamblare.

Un grup de bărbați se apropia alergând din celălalt capăt al parcării.

Ethan se ascunde între două mașini roșii marca Jeep Cherokees, fără să știe dacă fusese văzut, dar fiind sigur că observase niște arme automate.

Se furișă prin spatele mașinilor, apoi se ridică încet lângă una dintre acestea în dreptul portierei din față, cercetând prin parbriz modelul Impala de la începutul anilor optzeci.

Urmăritorii lui erau mai aproape decât realizase – la numai zece metri de el și având toți mitraliere. Doi dintre ei cercetau cu lanternele interiorul fiecărei mașini pe lângă care treceau, în timp ce un al treilea se târa în patru labe prin spatele vehiculelor, plimbând raza lanternei pe sub fiecare.

Ethan se îndreptă în direcția opusă, fără să se mai obosească să se furișeze; fugea aplecat pe piatra neregulată, încercând să nu se lase văzut prin vreunul dintre geamuri.

În apropiere de marginea parcării, se împiedică în timp ce trecea pe lângă un Crown Vic cu ferestre fumurii la portierele din spate. Se opri brusc, apăsă mânerul și trase, deschizând portiera fără niciun zgomot.

Lumina din plafonul mașinii se aprinse, iar Ethan se strecură înăuntru, trăgând portiera după el cu mai multă forță decât intenționase.

Auzi zgomotul ușii trântite răsunând între pereții cavernei chiar și din interiorul mașinii. Ghemuindu-se în întuneric în spatele scaunului șoferului, privi pe deasupra suportului pentru cap, prin parbriz.

Cei trei bărbați stăteau acum în picioare, fiecare întorcându-se încet și încercând să descopere care era sursa zgomotului.

În cele din urmă se despărțiră, doi îndepărtându-se de Ethan și unul venind exact către mașina în care se afla.

În timp ce bărbatul se apropia, Ethan încercă să se ascundă cât mai jos în spatele scaunului, ghemuindu-se și transformându-se într-o minge mică și compactă.

Pașii se apropiau.

El își ținea capul între genunchi, așa că nu putea vedea nimic.

Apoi pașii se opriră exact lângă capul său, la numai câțiva centimetri distanță, de cealaltă parte a portierei.

Nu se îndepărtau.

Se opriseră.

Simțea o dorință nebună să ridice capul pentru a vedea ce se întâmplă. Impulsul era atât de puternic, încât îl copleși.

Se întrebă dacă bărbatul verifica interiorul mașinii cu lanterna.

Se întrebă cât de mult avea să pătrundă lumina prin geamurile fumurii din spate.

Dacă nu reușea să vadă bine partea din spate a mașinii, oare avea să deschidă ușa?

Pașii trecură mai departe, dar Ethan nu făcu nicio mișcare, așteptând acolo încă cinci minute, până când nu se mai auziră deloc.

În cele din urmă se ridică și aruncă o privire prin parbriz.

Bărbații plecaseră.

Nu mai vedea pe nimeni.

Ethan deschise încet portiera și se lăsă în jos, pe pardoseala de piatră. Dacă ar fi ascultat cu atenție, ar fi reușit să audă voci, dar acestea erau mult prea departe, într-o zonă îndepărtată a cavernei.

După încă treizeci de metri, Ethan ajunse la marginea parcării.

În fața lui se înălța peretele cavernei și văzu intrarea într-un tunel, suficient de larg pentru două mașini.

Ethan se ridică și începu să alerge spre tunel.

Acesta era pustiu și bine iluminat, coborând brusc din locul în care stătea el – la o înclinație de zece sau douăzeci de grade – până la un platou cu o suprafață perfectă.

Deasupra deschiderii boltite fusese montat un indicator – el remarcă literele albe pe fond verde, la fel ca în indicatoarele sistemului american de autostrăzi interstatale.

Dar pe acesta era trecută o singură destinație...

WAYWARD PINES 3.5

Ethan întoarse capul spre mașini, analizându-le pe toate. Se gândi că ar fi putut împrumuta unul dintre modelele mai vechi, care erau mult mai ușor de pornit din fire.

Apoi ceva îi atrase atenția – o lumină rece și albastră ce venea dinspre o ușă de sticlă încastrată în piatră, aflată la cincizeci de metri de el.

Zgomotul de pași și de voci – deși la o distanță destul de mare, dincolo de mașinile parcate – se apropia din nou. Lui Ethan i se păru că una dintre razele de lumină ale lanternelor atinsese unul dintre rezervoare, dar nu putea fi sigur.

Rămase aproape de peretele cavernei.

Apoi alergă de-a lungul peretelui curbat către ușa de sticlă.

La doi metri de aceasta, se opri.

În timp ce ușa se deschidea, el citi singurul cuvânt ștanțat pe sticlă:

SUSPENDARE

Ethan păși înăuntru.

Ușa se închise ermetic în urma lui.

Era mult mai frig acolo – doar câteva grade deasupra limitei de îngheț –, iar respirația lui se transformă în aburi. Lumina era albastră și aspră, ca razele soarelui reflectându-se într-o mare de gheață, iar aerul era greu și dens. Un gaz alb – destul de gros încât să acopere complet plafonul ca un nor – plutea la trei metri de sol. Și, cu toate acestea, încăperea păstra parfumul proaspăt și curat al unei nopți după o ninsoare abundentă – aproape inodor și extrem de pur.

Zgomotul gazului pulverizat și câteva semnale sonore slabe rupseră tăcerea.

Având dimensiunea unui magazin de cartier, încăperea găzduia rânduri întregi de containere de culoarea cărbunelui – sute de astfel de unități –, fiecare de dimensiunea unui automat de răcoritoare și pulverizând câte un jet de gaz alb prin partea de deasupra, ca un coș de fum.

Ethan își făcu drum pe primul culoar dintre containere și se opri în fața unui dispozitiv. Un panou din sticlă – gros de cinci centimetri – ocupa partea din mijloc a dispozitivului, iar în spatele acestuia nu se vedea nimic.

În stânga panoului de sticlă se afla o tastatură, încadrată de câteva indicatoare de nivel și de afișaje electronice, toate etalând cifra 0.

În dreapta panoului, Ethan văzu o plăcuță pentru nume cu afișaj digital:

JANET CATHERINE PALMER

TOPEKA, KS

DATA SUSPENDĂRII: 2.3.82

REZIDENT: 11 ANI, 5 LUNI, 9 ZILE

Ethan auzi ușa deschizându-se și se întoarse să vadă cine intrase, dar valurile de gaz îi blocu perspectiva. Merse mai departe pe culoarul dintre containere, intrând mai adânc în ceață, și începu să citească plăcuțele digitale de pe fiecare dispozitiv pe lângă care trecea. Datele suspendărilor avansau sistematic, din anii optzeci până în prezent.

Una îl făcu să se oprească, în ciuda vocilor care se amestecau cu zgomotul produs de gazul emis și cu semnalele sonore.

În spatele panoului de sticlă central, văzu că interiorul dispozitivului fusese umplut cu un nisip negru. Se uită cu mare atenție și reuși să distingă un deget alb, inert, al cărui vârf atinge sticla sub pata unei amprente.

Indicatoarele afișau ceea ce părea a fi o linie dreaptă continuă pe ecranul unui monitor cardiac, iar temperatura era 21.1111°C.

Numele de pe plăcuță era:

BRIAN LANEY ROGERS
MISSOULA, MT
DATA SUSPENDĂRII: 5.5.84
ÎNCERCĂRI DE INTEGRARE: 2

Următorul dispozitiv era gol, dar Ethan recunoscu primul nume și se întrebă dacă era vorba într-adevăr despre ea:

BEVERLY LYNN SHORT
BOISE, ID
DATA SUSPENDĂRII: 10.3.85
ÎNCERCĂRI DE INTEGRARE: 3
ELIMINATĂ

Auzi pe cineva apropiindu-se rapid de el. Se îndepărtă de containerul lui Beverly, frământat de gânduri. Ajunse la capătul culoarului și porni pe următorul.

Ce naiba poate însemna asta?

Probabil că erau vreo șase oameni pe urmele lui în încăpere, dar lui nu-i mai păsa.

Voia doar să vadă încă un container.

Trebuia să-l vadă.

Iar pe cel de-al patrulea rând, pe la jumătatea culoarului, se opri, în timp ce vocile din încăpere se apropiau.

Se uită consternat la containerul gol.

Containerul *lui* gol.

JOHN ETHAN BURKE
SEATTLE, WA
DATA SUSPENDĂRII: 9.24.12
ÎNCERCĂRI DE INTEGRARE: 3
ELIMINARE ÎN CURS

Deși își citise numele, totul i se părea ireal.

Rămase acolo, fără să știe ce să facă cu informația din fața lui.

Încercând să pună cap la cap ceea ce însemna.

Pentru prima dată după atâta timp, nu mai era atât de disperat să fugă.

— Ethan!

Cunoștea vocea aceea, deși îi trebuia câteva clipe ca să-și amintească de unde.

Și să o asocieze cu persoana căreia îi aparținea.

— Trebuie să vorbim, Ethan!

Da, trebuie.

Era Jenkins. Doctorul psihiatru.

Ethan începu să se îndepărteze.

Se simțea de parcă ar fi urmărit un fir vreme de zile întregi, iar acum, când ajunsese la capătul lui, se întreba ce urma, mai exact, să se întâmple în final.

— Ethan, te rog!

El nici măcar nu se mai uita la plăcuțele cu nume și nici nu-l mai interesa să vadă care container era ocupat și care era gol.

Un singur lucru conta pentru el – o suspiciune teribilă care-i îngheța sângele în oase.

— Nu vrem să te rănim! Să nu-l atingă nimeni!

Era tot ce putea să facă – să-și îndemne picioarele să meargă în continuare – în timp ce se apropia de ultimul container din ultimul rând, aflat în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Bărbații mergeau acum în urma sa.

Îi putea simți apropiindu-se de el prin ceața din jur.

Nu mai avea nicio șansă de scăpare acum, dar nu mai conta.

Ajunse la ultimul container și puse palma pe panoul din sticlă pentru a-și face curaj.

Înconjurată de nisipul negru, fața unui bărbat era lipită de fereastra îngustă din partea de jos. Avea ochii deschiși. Nu clipea. Nu dădea semne că ar fi respirat de cealaltă parte a geamului.

Ethan citi plăcuța și anul suspendării: 2032. Se întoarse exact când doctorul Jenkins apărea din ceață. Micul și firavul bărbat era flancat de cinci dintre bărbații îmbrăcați în negru, care aveau acum pe ei ceva ce semăna cu un echipament complet de luptă.

Jenkins îi spuse:

— Te rog, nu ne obliga să-ți facem rău.

Ethan aruncă o privire de-a lungul ultimului culoar. Alte două siluete se iviră din ceață. Era încolțit.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Înțeleg că vrei să afli.

— Chiar așa?

Psihiatrul îl studie câteva secunde.

— Arăți groaznic, Ethan.

– Deci am fost... congelat?

– Ai fost suspendat pe cale chimică.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Ca să simplific totul, noi folosim hidrogen sulfurat pentru a induce hipotermia.

Odată ce temperatura corpului ajunge la nivelul ambientului, te împachetăm în nisip vulcanic și ridicăm concentrația gazului sulfuros la un nivel care omoară toate bacteriile aerobe. Apoi le atacăm pe cele anaerobe. Practic, tot ce întreține și favorizează îmbătrânirea celulelor. Asta te pune într-o stare extrem de eficientă de reanimare suspendată.

– Deci dumneata vrei să spui că, cel puțin o dată, am fost mort?

– Nu. Moartea... prin definiție... este ceva ireversibil. Preferăm să ne gândim altfel la acest proces: este vorba de faptul că te putem transforma în așa fel încât să te putem transforma apoi din nou. Să te „readucem la viață“. Nu uita, eu îți ofer acum cel mai sumar ghid al unui proces foarte delicat și complex. Unul care are nevoie de decenii întregi ca să se perfecționeze.

Jenkins înaintă spre el cu multă prudență, ca și cum s-ar fi apropiat de un animal turbat. Bătăușii lui se țineau aproape, înaintând odată cu el, dar Jenkins le făcu semn să rămână în spate, oprindu-se la jumătate de metru de Ethan și întinzând mâna încet până când atinse umărul acestuia.

– Înțeleg că e ceva greu de acceptat și că ai nevoie de mai mult timp ca să asimilezi informația. Să nu crezi că nu înțeleg. Nu ești nebun, Ethan.

– Știu asta. Am știut asta mereu. Atunci, despre ce este vorba? Ce înseamnă asta?

– Ai vrea să-ți arăt?

– Dumneata ce crezi?

– În regulă, Ethan. În regulă. Dar trebuie să te avertizez... am să-ți cer ceva în schimb, să știi.

– Ce anume?

Jenkins nu răspunse. În schimb zâmbi, apoi atinse un obiect de șoldul lui Ethan.

Ethan auzi un clic și realizează ce avea să urmeze cu numai o fracțiune de secundă înainte ca obiectul să-l atingă. Era ca și cum ar fi plonjat într-un lac rece ca gheața – toți mușchii săi se încordară la unison și genunchii se blocau. Simți o usturime înfiorătoare în punctul de contact, de parcă ar fi fost înțepat cu un fier înroșit în foc.

În secunda următoare era întins la pământ, cu trupul tremurându-i cuprins de spasme și cu genunchiul lui Jenkins proptit în spatele lui.

Simți acul înfipt în gâtul său dincolo de efectul descărcării electrice care-i încleștase mușchii; probabil că Jenkins îi atinsese o venă, pentru că aproape imediat durerea provocată de Taser dispăru.

De fapt, orice durere dispăru complet.

Euforia îl cuprindea rapid și total, deși încerca din răsuputeri să se împotrivească. Nu voia să-și piardă luciditatea – își dorea să fie pe deplin conștient de frica pe care o simțea. Dar drogul era mult prea plăcut.

Mult prea puternic.

Îl cuprinse în mreje, făcându-l să se scufunde într-o mare de extaz, lipsită de suferință.

Capitolul 17

Trecuseră abia două secunde de când ultimul fir de nisip negru se scursesese din bulbul superior al clepsidrei, când ușa este descuiată și se lărgeste brusc.

Aashif stă în prag zâmbind.

Este prima dată când Ethan îl vede fără cagulă și îl surprinde faptul că nu arată deloc ca un om capabil să facă grozăviile pe care i le-a promis lui Ethan.

Fața lui e proaspăt rasă, cu o urmă întunecată de barbă pe obraji.

Are părul negru, de lungime medie, unsuros și pieptănat peste cap.

— Care dintre părinții tăi a fost alb? îl întreabă Ethan.

— Mama a fost englezoaică, zice Aashif pășind în cameră.

Când ajunge la pupitru, se uită în jos, spre coala de hârtie.

Întinde degetul spre ea.

— Sunt încrezător că nu e albă și pe cealaltă parte.

O întoarce și o studiază o clipă, apoi clatină din cap ridicând ochii spre Ethan.

— Era vorba să scrii ceva care să mă facă fericit. Nu ai înțeles instrucțiunile mele?

— Engleza ta e bună. Am înțeles.

— Atunci, poate că nu crezi că voi face ceea ce am spus.

— Nu, te cred.

— Atunci? De ce nu ai scris nimic?

— Dar am scris.

— Cu cerneală invizibilă?

Acum Ethan zâmbeste. Face tot ce-i stă în putere ca să-și potolească tremurul ce amenință să-i cuprindă mâinile.

Ridică mâna stângă.

— Am scris asta, zice el, arătându-i lui Aashif tatuajul pe care și l-a scrijelit în palmă cu vârful pixului.

Mânjită de albastru-închis și murdară, mâna lui încă sângerează pe alocuri. Însă date fiind restricțiile de timp și circumstanțele, este tot ce putea face. El adaugă:

— Știu că în curând voi striga de durere. În chinuri. De fiecare dată când te întrebi ce gândesc, chiar dacă nu sunt în stare să vorbesc, te poți uita la mâna mea și aceste două cuvinte îți vor merge la inimă. E un vechi proverb american. Sunt încrezător că o să-i înțelegi sensul.

— Nici nu ai idee, șoptește Aashif și, pentru prima dată, Ethan sesizează emoții nestăpânite în ochii bărbatului.

Dincolo de frică, se simte satisfăcut că a reușit să înfrângă răceala acestui monstru, știind că ar putea fi singurul său moment de victorie în această brutală tranzacție.

— De fapt, am idee, spune Ethan. Mă vei tortura, mă vei umili și în cele din urmă mă vei ucide. Știu exact ce urmează. Îți cer doar un singur lucru.

Solicitarea lui îi smulge teroristului un zâmbet subtil.

— Ce anume?

— Nu te mai da mare în fața mea, rahat cu ochi ce ești! Dă-i drumul odată și demonstrează-mi!

Și toată ziua Aashif îi demonstrează.

* * *

Câteva ore mai târziu, Ethan își recapătă cunoștința. Aashif pune sticluta cu săruri pe masă, lângă cuțite.

— Bine ai revenit. Te-ai văzut cum arăți? îl întreabă bărbatul.

Ethan a pierdut noțiunea timpului. Nu știe de când stă acolo, în camera aceea cu pereți cafenii fără ferestre, care miroase a moarte și a sânge putred.

— Uită-te la piciorul tău, îi spune Aashif. Pe fața lui sunt broboane de sudoare. Am spus să te uiți la piciorul tău, repetă el.

Când Ethan refuză să se uite, Aashif își vâără degetele însângerate într-un vas de lut și scoate un pumn de sare.

Aruncă sarea pe piciorul lui Ethan.

El scoate un urlat sălbatic, deși are un căluș în gură.

Agonie.

Își pierde din nou cunoștința.

* * *

— Înțelegi acum cât de complet îmi aparții, Ethan? Că vei fi mereu sub puterea mea? Mă auzi?

Nimic mai adevărat.

* * *

Ethan s-a stabilit acum într-o altă lume, încercând să urmărească un fir care să-i poarte gândurile la soția lui, care avea să dea naștere primului lor fiu, la el alături de ea în spital... însă durerea îl trage înapoi către prezent.

* * *

— Pot să-i pun capăt, îi șoptește Aashif cu viclenie la ureche. Sau te pot ține viu zile întregi. Pot face ce vreau. Știi că doare. Știi că ai dureri mai mari decât ai auzit că ar putea suporta cineva vreodată, dar ține cont că am lucrat doar la unul dintre picioarele tale. Și mă pricep al dracului de bine la asta. Nu am să permit să sângezezi până la moarte. Vei muri doar atunci când îmi va conveni mie.

* * *

Fără îndoială, au o relație aparte.

Aashif taie.

Ethan urlă.

La început, Ethan a încercat să nu se uite, dar acum cu greu își mai poate feri ochii.

Aashif îl obligă să bea apă și îl îndoapă cu fasole caldă, pe care i-o îndeasă în gură, vorbindu-i tot timpul pe cel mai firesc ton, de parcă el ar fi un frizer, iar Ethan tocmai s-a oprit la el pentru o tunsoare.

* * *

Mai târziu Aashif stă într-un colț, bând apă și privindu-l pe Ethan, studiindu-și opera cu un amestec de amuzament și mândrie.

După un timp își șterge fruntea și se ridică în picioare. Poartă o dishdasha de pe tivul căreia se prelinge sângele lui Ethan.

— Măine-dimineată, primul lucru pe care îl voi face va fi să te castrez. Voi cauteriza rana cu o flacăra de sudură, apoi voi trece la partea de sus a trupului tău. Gândește-te ce vrei să mănânci la micul dejun.

Bărbatul închide lumina când iese din cameră.

* * *

Întreaga noapte, Ethan atârnă în întuneric.

Așteptând.

Din când în când, aude zgomote de pași în fața ușii, dar aceasta nu se deschide niciodată.

Durerea e titanică, dar el reușește să se gândească clar la soția lui și la copilul pe care nu-l va cunoaște niciodată.

El îi șoptește Theresei din această temniță îngrozitoare și se întreabă dacă ea poate să-l audă.

Geme și strigă.

Încercând să se obișnuiască cu ideea că va trebui să-și înfrunte sfârșitul.

Își va aminti acest moment chiar și după ani întregi – atârnând singur în întuneric, cu nimic altceva în afară de durere, de gândurile sale și de frica de ziua următoare. Asta îl va bântui.

Așteptând mereu întoarcerea lui Aashif.

Întrebându-se mereu cum va arăta fiul sau fiica sa.

Care va fi numele copilului său.

Întrebându-se mereu cum se va descurca Theresa fără el.

Ea chiar îi va spune, patru luni mai târziu, stând la masă pentru micul dejun în bucătăria lor din Seattle, în timp ce afară plouă: „E ca și cum tu nu te-ai întors niciodată pentru mine, Ethan”.

Iar el va spune: „Știu”, în timp ce țipetele fiului său se vor auzi prin interfonul din camera copilului, și se va gândi: „Aashif nu a scos din mine doar bucăți de carne”.

* * *

Și atunci când ușa se deschide, în sfârșit, o dungă de lumină pătrunde înăuntru, aducându-l pe Ethan din nou în simțiri, înapoi în brațele durerii.

Când ochii lui se obișnuiesc cu asaltul luminii solare, nu silueta lui Aashif e cea pe care o vede în ușă, ci profilul mătăhălos al unui soldat SEAL în echipament complet de luptă, ținând un M4 cu sistem optic de ochire ACOG, pe a cărei țevă iese fum.

Acesta îndreaptă raza lanternei spre Ethan și spune cu un accent tărăgănat de texan din vest:

— Iisuse...

* * *

Theresa crede că rănila de la picioare sunt cauzate de prăbușire.

Membrul trupelor SEAL e un sergent pe nume Brooks și îl cară pe Ethan în spate pe un șir de trepte înguste, ieșind din temnița de la subsolul clădirii într-o bucătărie, unde niște bucăți de carne se frig într-o tigaie.

Micul dejun fusese „interruptus”.

Trei bărbați arabi zac morți în hol și cinci membri ai echipei SEAL ocupă bucătăria strâmtă. Unul dintre aceștia îngenunchează lângă Aashif și îi leagă o fâșie de pânză în jurul piciorului stâng deasupra genunchiului, care sângerează de la o rană de glonț.

Brooks îl așază cu grijă pe Ethan într-un scaun și se răstește la medicul său:

— Pleacă de lângă el! Se uită apoi la Aashif și-l întreabă: Cine l-a tăiat pe acest soldat?

Aashif răspunde la întrebare cu niște cuvinte în arabă.

— Eu nu vorbesc limba asta nenorocită pe care tocmai ai bolborosit-o.

— El e, spune Ethan. El mi-a făcut asta.

Pentru o clipă, nu mai e nimic altceva în bucătărie în afară de mirosul de carne prăjită și de praf de pușcă, în urma schimbului de focuri.

— Vom fi în aer în două minute, îi spune Brooks lui Ethan. Nu a mai rămas decât tâmpitul ăsta în viață și nimeni nu va spune ce vei face cu el.

Un soldat care stă lângă aragaz și ține în mână o pușcă cu lunetă spune:

— Fii sigur de asta.

— Poți să mă ajuți să stau în picioare? întreabă Ethan.

Brooks îl ridică pe Ethan de pe scaun. Ethan geme în timp ce se apropie de Aashif, mergând cu greu prin bucătărie.

Când ajung în picioare deasupra lui, soldatul SEAL scoate din toc un SIG.

Ethan îl ia din mâna soldatului și îi verifică încărcătura.

Îi va apărea în minte luni la rând imaginea asta – dacă totul ar fi fost un film, nu ar fi putut să o facă. Nu s-ar fi coborât la nivelul aceluia monstru.

Dar cel mai urât adevăr este că nici nu-i trecuse prin minte să nu o facă. Și, deși știe că va visa continuu despre prăbușire, despre toate ororile pe care i le făcuse Aashif, acel moment nu avea să-l bântuie niciodată. Iar el își va dori doar ca acel moment să fi durat mai mult.

Ethan e gol, ținându-se pe picioare doar cu ajutorul lui Brooks.

Picioarele lui arată ca niște exponate dintr-o măcelărie.

Îi spune lui Aashif să se uite la el.

La distanță se aude bâzâitul clar al unui elicopter Black Hawk care se apropie.

În afară de acest zgomot, e la fel de liniște și când se adună cu toții în stradă.

Torționarul și torturatul se uită unul la altul o secundă îndelungată.

Aashif îi spune:

— Ești încă al meu, știi?

În timp ce Aashif zâmbește, Ethan îl împușcă, spulberându-i fața.

* * *

Următoarea dată când devine conștient este rezemat de fereastra elicopterului Black Hawk, privind în jos de la o sută de metri spre străzile din Fallujah, în timp ce morfina îi pătrunde încet în sistem, iar vocea lui Brooks îi strigă la ureche că e în siguranță, că se întoarce acasă și că în urmă cu două zile soția lui născuse un băiețel sănătos.

Capitolul 18

Ethan deschise ochii.

Capul lui se rezema de o fereastră. Privi în jos, spre terenul muntos care îi trecea prin fața ochilor cu două sute patruzeci de kilometri pe oră. Zburând la 800 de metri deasupra nivelului solului, din câte își putea da seama. Pilotase o ambulanță aeriană timp de șase luni după întoarcerea din Irak, înainte de a candida pentru postul de agent al Serviciului Secret, așa că recunoscuse nu numai zgomotul motoarelor Lycoming care vuiau deasupra capului său, ci și fuzelajul unui Bl 17. El pilotase acest model pentru serviciul de transport aerian medical Flight for Life.

Ridicându-și capul de pe fereastră, se mișcă pentru a-și scărpinga nasul, dar constată că mâinile îi erau prinse în cătușe la spate.

Cabina pasagerului fusese aranjată după configurația standard: patru scaune despărțite – pe două rânduri, față în față – și un spațiu cargo în partea din spate a fuzelajului, ascuns după o draperie.

Jenkins și șeriful Pope stăteau exact în fața lui și Ethan observă satisfăcut că nasul omului legii era încă bandajat.

Sora Pam – care renunțase la uniforma ei caracteristică de asistentă în favoarea unor pantaloni negri cargo și a unui tricou negru cu mânecă lungă, BDU^[13], având și o pușcă automată H&K – stătea lângă el. O parte a capului ei era rasă din cauza unei răni semicirculare prinse în copci care-i brăzda tâmpla, coborând până la jumătatea obrazului. Beverly îi provocase această rană. Se simți cuprins de furie când își aminti ce-i făcuseră bieteii femei.

Vocea lui Jenkins pârâi în căști.

– Cum te simți, Ethan?

Deși se simțea amețit de la medicamente, capul lui începuse deja să se limpezească.

Dar nu răspunse.

Continuă să privească.

– Ne cerem scuze pentru șocul electric de ieri, dar nu am avut încotro. Ai dovedit că ești mai mult decât capabil să te descurci de unul singur în orice împrejurare și nu am vrut să risc mai multe pierderi de vieți. A ta sau a oamenilor mei.

– Pierderi de vieți ai spus? Asta e ceea ce te îngrijorează acum?

– De asemenea, ne-am luat libertatea de a te rehidrata. Te-am hrănit artificial și te-am îmbrăcat cu haine noi. Ne-am ocupat de rănilor tale. Trebuie să spun că... arăți mult mai bine acum.

Ethan aruncă o privire pe fereastră – păduri nesfârșite de pini năpădind văile și acoperind dealurile cu povârnișuri abrupte și stâncoase, ale căror culmi urcau pe alocuri mai sus de vârfulurile copacilor.

- Unde mă duceți? întrebă Ethan.
- Îmi păstrez cuvântul dat.
- Față de cine?
- Față de tine. Îți arăt despre ce este vorba.
- Nu înțe...
- Vei înțelege. Cât mai avem, Roger?

Pilotul interveni, vocea lui auzindu-se în căști:

- Vă las la sol în cincisprezece minute.

* * *

Survola un ținut sălbatic care te lăsa cu gura căscată.

Nu erau nici drumuri și nici case, din câte putea vedea Ethan.

Doar dealuri împădurite și firul întortocheat al unei ape întrezărindu-se din loc în loc printre copaci – sclipirile albastre ale unor pâraie sau râuri.

În scurt timp pădurea de pini se sfârși și rămase undeva în spatele lor, iar Ethan realizează după zgomotul intensificat și acut al motoarelor gemene că pilotul inițiasse coborârea.

* * *

Zburau acum pe deasupra unor coline maronii și aride care, după șaisprezece kilometri, se transformă într-o pădure vastă de conifere.

La șaiszeci de metri distanță față de sol, elicopterul se înclină, rotindu-se apoi mai multe minute în șir pe deasupra aceleiași bucăți de teren de circa doi kilometri pătrați, în timp ce Pope studia terenul folosind un binoclu. În cele din urmă, șeriful spuse în microfon:

- Stăm bine.

* * *

Aterizară într-un luminiș larg înconjurat de stejari înalți, înveșmântați în culorile toamnei. Rotoarele împrăștiară iarba în valuri circulare și concentrice în jurul elicopterului.

În timp ce motoarele se opreau, Ethan scrută cu privirea câmpul întins.

- Mă însoțești într-o mică plimbare, Ethan? îl întrebă Jenkins.

Pam întinse mâna și îi desfăcu centurile de siguranță – atât pe cea din poală, cât și centura de umăr.

- Și cătușele? întrebă ea.

Jenkins se uită la Ethan.

- Promiți să fii cuminte?

- Desigur.

Ethan se înclină în față, astfel încât Pam să-i poată desface cătușele.

După ce acestea se deschiseră, Ethan întinse brațele și își frecă încheieturile.

Jenkins se uită la Pope, deschise palma și întrebă:

– Ai adus ceva pentru mine, așa cum te-am rugat?

Șeriful îi puse în palmă un revolver din oțel inoxidabil, care arăta destul de solid pentru cartușele de calibrul .357 Magnum.

Jenkins părea nesigur.

– Te-am văzut cum tragi, zise Pope. O să te descurci. Cât mai aproape de inimă – sau mai bine în cap – și va fi perfect.

Pope întinse mâna în spatele scaunului său și scoase un pistol-mitralieră AK-47, care putea să tragă o sută de gloanțe pe minut. Ethan îl urmări pe șerif acționând siguranța armei și schimbând pe modul automat – trei gloanțe pe secundă.

Jenkins își scoase căștile, apoi trase draperia dintre carlingă și locul pasagerului, spunându-i pilotului:

– Vom fi pe canalul patru și te vom contacta dacă vom fi nevoiți să plecăm de urgență.

– O să țin degetul pe butonul de pornire a motorului.

– Să ne contactezi prin radio la primul semn de primejdie.

– Da, domnule.

– Arnie ți-a lăsat vreo pușcă?

– Două, de fapt.

– Nu o să zăbovim prea mult.

Jenkins deschise ușa cabinei și sări afară.

După Pope și Pam urmă Ethan, pășind mai întâi pe scară, apoi sărind în iarba moale care-i ajungea până la mijloc. După ce îl ajunse din urmă pe Jenkins, începură toți patru să traverseze în fugă pajiștea – Pope în față, cu mitraliera de asalt, și Pam în spatele coloanei.

Era o după-amiază rece și aurie.

Toți păreau încordați și nervoși, ca și cum s-ar fi aflat într-o misiune de patrulare.

Ethan le spuse:

– De când am venit în Wayward Pines, nu ați făcut altceva decât să mă hăituiți. Ce naiba căutăm aici, în sălbăticia asta nenorocită? Vreau să aflu chiar acum.

Intrară în pădure, înaintând cu dificultate prin hățișuri.

Ciripitul păsărilor se înteeți.

– Dar, Ethan, nu asta e sălbăticia.

Ethan zări ceva printre copaci și realizează că nu observase de la bun început din cauza vegetației abundente. Mări pasul, croindu-și drum printre tufișurile și puietii care formau etajul inferior al pădurii. Jenkins îl urma îndeaproape.

Când Ethan ajunse la liziera pădurii, se opri și ridică privirea.

La început, nu înțelese exact la ce se uita.

În partea de jos, barele erau învăluite în lujeri lungi și plante agățătoare – atât uscate,

cât și verzi –, iar ocrul și verdele acestora camuflau forma structurii, integrându-se atât de bine în culoarea pădurii, încât, dacă priveai dintr-o parte, era de neobservat.

Mai sus, culoarea barelor din oțel era sesizabilă – erau atât de ruginite, încât băteau în roșu. Secole întregi de oxidare. Trei stejari crescuseră exact în mijlocul acestora, trunchiurile lor fiind contorsionate în înălțime. Unele ramuri furnizau chiar suport pentru grinzi. Doar structura primelor șase niveluri mai era în picioare, formând scheletul corodat al unei clădirii. Câteva traverse de deasupra atârnavu îndoite și contorsionate, ca niște bucle de păr roșcat, dar cele mai multe dintre barele de oțel se prăbușiseră de mult în centrul structurii, fiind îngropate acum sub vegetația abundentă din pădure.

Zarva păsărilor, care se ridica dintre ruine, era asurzitoare.

Ca o revoltă de proporții. Ethan sesiză că peste tot erau cuiburi.

– Îți amintești când mi-ai spus că vrei să fii transferat într-un spital din Boise? îl întrebă Jenkins.

– Da.

– Ei bine, te-am adus în Boise. Chiar în centrul orașului.

– Ce vrei să spui?

– Ai în față clădirea US Bank. Cel mai înalt zgârie-nori din Idaho. Aici este sediul biroului Serviciului Secret, nu-i așa? La etajul șaptesprezece, nu?

– Ești nebun.

– Știu că pare primul etaj al unei păduri, dar noi stăm acum, de fapt, în mijlocul bulevardului Capitol, iar Capitoliul statului se află la jumătate de kilometru de acest loc, printre copacii aceia, deși – ca să mai găsești ceva din el – ar trebui să sapi.

– Ce-i asta? Un soi de scamatorie?

– Ți-am spus.

Ethan îl apucă pe Jenkins de guler și îl trase mai aproape de el.

– Încearcă să fii mai explicit.

– Ai fost pus în stare de reanimare suspendată. Ai văzut containerele acelea...

– Pentru cât timp?

– Ethan...

– Cât timp?

Jenkins tăcu, părând să ezite. Ethan realizează că o parte din el nu voia să audă răspunsul.

– O mie opt sute paisprezece ani...

Ethan își desprinse degetele de pe gulerul lui Jenkins.

– ... cinci luni...

Se retrase câțiva pași înapoi, împleticindu-se.

– ... și unsprezece zile.

Se uită spre ruine.

Ridică privirea spre cer.

— Ar trebui să stai jos, îi spuse Jenkins. Să ne așezăm. În timp ce Ethan se așeza pe o tufă de ferigi, Jenkins ridică privirea spre Pope și Pam și le spuse: Lăsați-ne un minut, bine? Dar nu vă duceți prea departe.

Cei doi se îndepărtară.

Jenkins se așeză în fața lui Ethan.

— Minte ta aleargă nebunește, îi spuse el. Nu vrei să încerci să nu te mai gândești la nimic și doar să mă asculți?

În locul acela plouase recent. Ethan simțea umezeala din sol prin țesătura salopetei cafenii cu care-l îmbrăcaseră.

— Vreau să te întreb ceva, îi zise Jenkins. Când te gândești la cea mai importantă descoperire din istoria lumii, ce îți vine prima dată în minte?

Ethan ridică din umeri.

— Haide, uimește-mă, îl încurajă Jenkins.

— Călătoriile în spațiu, teoria relativității, nu știu...

— Nu. Cea mai mare descoperire din istoria umanității a fost soluția care poate evita extincția omului.

— Ca specie?

— Exact. În 1971, un tânăr genetician pe nume David Pilcher a făcut o descoperire uimitoare. Ține cont că asta a fost înainte de îmbinarea ARN-ului, înainte de polimorfismul ADN-ului. El a realizat că genomul uman – care în esență este ansamblul informației noastre ereditare, cel care programează înmulțirea celulelor – era în continuă schimbare, se deteriora.

— De ce?

— De ce? întrebă râzând Jenkins. Dintr-o mie de motive. Uite numai ce i-am făcut deja planetei și gândește-te la tot ce îi vom face în secolele care vor urma. Extincția mamiferelor. Despăduririle. Topirea calotelor polare. Stratul de ozon. Creșterea concentrației de dioxid de carbon din atmosferă. Ploile acide. Zonele oceanice moarte. Pescuitul excesiv. Extracțiunile petroliere maritime. Războaiele. Crearea unui miliard de automobile care ard combustibil. Dezastrele nucleare – Fukushima, insula Three Mile, Cernobâl. Cele peste două mii de bombe nucleare detonate intenționat sub pretextul testelor de armament. Deversările de reziduuri toxice. Exxon Valdez. British Petroleum, responsabilă pentru deversările de petrol din Golful Mexic. Toate otrăvurile pe care le băgăm în mâncarea noastră sau în apa pe care o consumăm zi de zi. Încă de la Revoluția Industrială, am tratat această lume ca pe o cameră de hotel în care noi suntem niște vedete rock. Dar nu suntem vedete rock. În schema legilor evoluției, suntem o specie fragilă și slabă. Genomul nostru e deteriorabil și abuzăm atât de mult planeta, încât vom degrada în cele din urmă până și cea prețioasă amprentă ADN care ne definește ca

oameni. Însă acest om, Pilcher, a văzut ce avea să urmeze. Poate că nu întocmai, dar în linii mari. El și-a dat seama că, după mai multe generații, datorită substanțialelor schimbări ale mediului înconjurător pe care urma să le suportăm, exista potențialul necesar pentru anageneza tahitelică. În termeni mai pe înțelesul tău – schimbarea rapidă, macroevoluția. Ce vreau să spun? Din ființe umane, putem deveni *altceva* în decursul a treizeci de generații. În termeni biblici, Pilcher credea că avea să urmeze un potop, așa că a decis să construiască o arcă. Înțelegi ce vreau să spun?

– Deloc.

– Pilcher s-a gândit că, dacă ar putea să conserve un număr de oameni puri înainte ca degradarea să atingă punctul critic, aceștia ar putea fi capabili să suporte schimbările evolutive ce ar fi condus la distrugerea civilizației umane și a speciei noastre. Dar pentru a obține acest rezultat, era necesară o tehnologie solidă pentru reanimarea suspendată. El a pus bazele unui laborator și și-a investit miliardele în R&D. Construcția acestuia a fost finalizată în 1979, apoi Pilcher a inițiat construcția a o mie de containere de suspendare. Între timp, el a început să caute un oraș mic care să-i găzduiască proiectul, iar când a descoperit Wayward Pines, a știut că acest orașel este perfect. Izolat. Ușor de apărat. Închis ermetic între acei pereți stâncoși atât de înalți... în care era greu să intri și din care era greu să ieși. A cumpărat toate proprietățile rezidențiale și comerciale din oraș și a început construcția într-un complex de buncăre îngropat adânc în munții din jur. A fost un proiect titanic. I-a luat douăzeci și doi de ani ca să-l termine.

– Cum au fost păstrate proviziile atâta timp? întrebă Ethan. Lemnul și hrana nu ar fi putut rezista aproape două mii de ani.

– Până la reanimarea echipei, caverna de depozitare, dormitoarele și centrul de supraveghere – literalmente, fiecare centimetru din complexul acela – au fost păstrate în vid. Nu a fost perfect și am pierdut ceva material, dar multe au rezistat – suficient pentru a reconstrui infrastructura orașului Wayward Pines, pe care timpul și factorii de mediu o distruseseră complet. Dar sistemul de caverne pe care l-am folosit conținea un grad minim de umiditate a aerului și, din moment ce am fost în stare să omoram un procent de 99,9 la sută din bacteriile existente, s-a dovedit a fi aproape la fel de eficient ca suspendarea.

– Deci orașul e absolut independent?

– Da. Funcționează la fel ca un sat al populației Amish sau ca o societate preindustrială. Și, așa cum ai văzut, avem depozite vaste de mărfuri pe care le împachetăm și le transportăm cu camioanele în oraș.

– Am văzut și vaci. Creați cumva și camere de suspendare pentru animale?

– Nu. Punem doar embrioni în stare de stază. Apoi folosim utere artificiale.

– Nu existau astfel de lucruri în 2012.

– Dar existau în 2030.

– Unde este Pilcher acum?

Jenkins rânji.

– Dumneata?

– Colegii tăi, Kate Hewson și Bill Evans... Atunci când cei doi au dispărut în Wayward Pines, încercau să mă găsească pe mine. Unele dintre afacerile mele intraseră în vizorul Serviciului Secret. De aceea te afli acum aici.

– Ai răpit doi agenți federali? I-ai ținut prizonieri?

– Da.

– Și pe mulți alții...

– În afară de cei din echipa mea – selectați cu grijă și plătiți regește –, nu mi-am făcut speranțe că aveam să găsesc voluntari pentru o asemenea inițiativă.

– Așa că ai început să răpești persoane care veneau în Wayward Pines.

– Unii veneau singuri în oraș și îi găseam acolo. Pe alții i-am căutat.

– Câți au fost?

– Șase sute cincizeci au fost recrutați în decursul a cincizeci de ani.

– Ești un psihopat.

Pilcher căzu pe gânduri când auzi această acuzație. Ochiul lui reci și întunecați păreau extrem de pătrunzători. Era prima dată când Ethan îl privea în față și realizează cu această ocazie că pielea îngrijită și capul lui ras ascundeau de fapt vârsta pe care o avea. Bărbatul părea să aibă în jur de șaiszeci de ani. Poate chiar mai mult. Până în acel moment, Ethan nu acordase atenție felului în care se exprima bărbatul, preciziei și controlului său de psihiatru experimentat, dar acum îl vedea exact așa cum era – o dovadă vie a unui intelect deosebit, uriaș. Își spuse că stătea acolo, sub coroana unor stejari, împreună cu cea mai strălucită minte pe care o cunoscuse vreodată. Era ceva emoționant și în același timp înfricoșător în această realizare.

În cele din urmă, Pilcher zise:

– Eu nu văd lucrurile la fel.

– Nu? Cum le vezi tu, atunci?

– Mai degrabă mă consider... salvatorul speciei noastre.

– Ai răpit oameni de lângă familiile lor.

– Tot nu înțelegi, nu-i așa?

– Ce să înțeleg?

– Ce este de fapt Wayward Pines. Ethan... este ultimul oraș de pe Pământ. O capsulă vie a timpului pentru modul nostru de viață. Pentru Visul American. Localnicii, echipa, eu, tu... noi suntem ultimii reprezentanți ai speciei *Homo Sapiens*.

– Și de unde știi acest lucru?

– Am trimis mai multe echipe în recunoaștere de-a lungul anilor. Cei care au reușit să se întoarcă au raportat cele mai ostile condiții imaginabile. Fără protecția și

infrastructura unui loc precum Wayward Pines, nimeni nu ar fi putut supraviețui. Din moment ce echipa mea a ieșit din starea de reanimare suspendată acum paisprezece ani, am avut grijă să emit permanent un semnal radio de primejdie pe toate frecvențele de urgență cunoscute. Am luat chiar decizia de a transmite prin radio coordonatele orașului Pines, în speranța că mai existau oameni pe undeva. Nimeni nu a apărut la ușa noastră. Nimeni nu a luat legătura cu noi. Am spus că aici suntem în Boise, dar nu poate fi adevărat. Nu există Boise, Idaho sau America. Denumirile acestea nu mai înseamnă nimic.

— Și cum s-a sfârșit totul?

— Nu vom ști niciodată, nu-i așa? M-am „dus la culcare” la scurt timp după tine, astfel încât să mai am totuși douăzeci și cinci de ani post-suspendare în Wayward Pines. Iar după 2032, toți dormeam acolo, în munte. Dar dacă ar trebui să ghicesc... Până în 2300, am estimat că aveam să asistăm la anomalii majore. Și, cum diversitatea este materia primă a evoluției, până în 2500 vom putea fi considerați o specie complet diferită – fiecare generație fiind din ce în ce mai apropiată în caracteristici de o specie care s-ar putea dezvolta în această lume toxică. Ceva din ce în ce mai puțin uman. Îți poți imagina implicațiile sociale și economice. O întreagă civilizație construită pentru distrugerea umanității. Bănuiesc că au avut loc genociduri. Poate că sfârșitul a venit în cele din urmă după patruzeci de ani groaznici. Poate după o mie. Sau poate a existat un război nuclear care a șters de pe fața pământului miliarde de oameni în numai o lună. Sunt sigur că mulți oameni au crezut că era sfârșitul. Dar asta, nu vom ști niciodată. Tot ce știm e ceea ce avem în momentul de față.

— Și ce anume avem?

— Aberații. Noi le numim „abby”. Acele creaturi cu pielea translucidă care aproape că le-au omorât în canion. De când am ieșit din reanimarea suspendată, am călătorit doar de trei ori cu elicopterul – incluzând și ziua de azi. E foarte riscant. Cel mai departe am ajuns în Seattle. Sau, mă rog, acolo unde înainte era Seattle. Trebuia să alimentăm cu combustibil. Abia am ajuns înapoi. Extrapolând ceea ce am văzut, trebuie să fie sute de milioane de astfel de creaturi – doar pe acest continent. Sunt prădători, desigur, și dacă populația lor e la fel de viguroasă ca în proiectele mele, asta va duce la dezvoltarea unei specii de căprioare sau a altei populații de rumegătoare. Este posibil chiar ca un descendent al bizonului să cutreiere din nou câmpiile – într-un număr mare. Întrucât nu putem părăsi valea pentru a supraveghea activitatea de cercetare, avem doar un mic eșantion pe baza căruia putem verifica ce specii au supraviețuit nevătămate în ultimii două mii de ani. Se pare că păsările au scăpat neafectate. Unele insecte. Dar vei realiza că ceva anume lipsește. De exemplu, nu mai există greieri. Nici licurici. Și, în paisprezece ani, nu am văzut nici măcar o albină.

— Ce sunt de fapt acești „abby”?

— E mai ușor să-i consideri mutanți sau pur și simplu aberații, dar felul cum i-am numit noi e impropriu, de fapt. Natura nu vede lucrurile prin prisma a ceea ce este bine sau rău. Natura răsplătește eficiența. În asta constă minunata simplitate a evoluției. Ea adaptează orice design la mediul înconjurător. În procesul de distrugere a lumii noastre, chiar noi am forțat propria transformare într-o specie descendentă din *Homo Sapiens* care s-a adaptat – în urma selecției naturale – și a reușit să supraviețuiască distrugerii civilizației umane. Dacă pui alături secvențele noastre ADN, doar șapte milioane de litere sunt diferite – asta însemnând 0,5%.

— Iisuse...

— Din punct de vedere logic, acești „abby” reprezintă o mare problemă. Sunt mult mai inteligenți decât maimuțele mari și mult mai agresive. Am capturat câteva exemplare de-a lungul anilor. I-am studiat. Am încercat să stabilim o formă de comunicare, dar toate tentativele au dat greș. Viteza și puterea lor sunt mai apropiate de acelea ale omului din Neanderthal. La treizeci de kilograme sunt letali și unii dintre ei pot ajunge până la nouăzeci de kilograme. Ai fost foarte norocos că ai scăpat cu viață.

— De aceea ați construit garduri în jurul orașului.

— E trist să realizezi că nu mai suntem noi în vârful lanțului trofic. Din când în când, un astfel de „abby” va trece de gard, dar supraveghem periferia orașului cu ajutorul unor senzori de mișcare și întreaga vale e păzită de lunetiști, zi și noapte.

— Atunci de ce nu m-ați...

— De ce nu te-am scos afară din oraș? zâmbi Jenkins. La început, am vrut să-i pun pe oameni să o facă. Odată ce ai ajuns în canion, noi am fost siguri că o haită de „abby” te va aștepta în zonă. Tu nu erai înarmat. De ce să mai irosim muniție?

— Dar localnicii... ei nu știu nimic din toate astea?

— Nu.

— Dar ce cred?

— Ei s-au trezit aici după un accident, așa cum ai pățit și tu – răniți din nou, desigur, și în locurile potrivite. Prin programul nostru de integrare, ei au ajuns să înțeleagă că nu mai au cum să plece. Iar noi avem anumite reguli și consecințe pentru a minimiza complicațiile care se ivesc atunci când o persoană din 1984 locuiește alături de cineva din 2015. Pentru ca rezidenții să poată prospera, să se poată reproduce, ei nu trebuie să știe că sunt tot ce a mai rămas din specia umană. Ei trebuie să trăiască mai departe ca și cum lumea înconjurătoare încă ar exista.

— Dar nu mai există. Ce rost are să-i minți? Atunci când îi scoți din starea de reanimare suspendată, ai putea să le spui, pur și simplu: „Felicitări! Sunteți singurii supraviețuitori!”

— Am făcut asta cu primul grup. Tocmai terminasem de reconstruit orașul, l-am dus pe toți la biserică, după care le-am spus: „Iată, așa stau lucrurile”. Le-am explicat totul.

— Și?

— În mai puțin de doi ani, treizeci și cinci la sută dintre aceștia s-au sinucis. Alți douăzeci la sută au părăsit orașul și au fost măcelăriți. Nimeni nu s-a căsătorit. Nicio femeie nu a rămas însărcinată. Am pierdut nouăzeci și trei de oameni, Ethan. Eu nu pot... nu, mai bine spus, *omenirea* nu poate să-și permită pierderi atât de mari. Nu acum, când specia noastră este într-un asemenea pericol, ținând cont că am mai rămas opt sute unsprezece suflete. Nu spun că metoda noastră este perfectă, dar în toți acești ani, după ce am încercat aproape totul, s-a dovedit a fi singura eficientă pentru creșterea populației noastre.

— Dar ei se întreabă mereu, nu-i așa? Despre ce poate fi dincolo? Unde se află cu adevărat.

— Unii fac asta, dar suntem o specie adaptabilă. Fiind condiționați, ca demni reprezentanți ai speciei umane, majoritatea ajung să accepte mediul în care trăiesc, atâta vreme cât acesta nu e complet lipsit de speranță.

— Nu cred că acceptă faptul că lumea este încă acolo dacă dumneata nu îi lași să o vadă.

— Crezi în Dumnezeu, Ethan?

— Nu.

— Mulți cred. Au adoptat diferite coduri morale. Au creat religii. Au omorât în numele unor zei pe care nu i-au văzut și nu i-au auzit vreodată. Crezi în univers?

— Sigur.

— Oh, înseamnă că ai fost în spațiu. Ai văzut acele galaxii îndepărtate?

— Punct ochit.

— Wayward Pines e doar o lume în miniatură. Un oraș mic din care nimeni nu pleacă. Teama și credința în necunoscut se aplică și aici, doar că la scară mai mică. Granițele lumii din care ai venit erau spațiul cosmic și Dumnezeu. În Wayward Pines, granițele sunt pereții stâncilor care protejează orașul și prezența misterioasă din munți, adică eu.

— Nu ești cu adevărat psihiatru.

— Nu am pregătire de specialitate, dar joc acest rol în oraș. Mi s-a părut util pentru a câștiga încrederea localnicilor. Pentru a păstra contactul cu oamenii, pentru a le influența dispoziția sau pentru a-i încuraja, ajutându-i să lupte, să-și depășească îndoielile și frustrările.

— I-ai pus pe oameni s-o omoare pe Beverly.

— Da.

— Și pe agentul Evans.

— El mi-a forțat mâna.

— I-ai fi pus să mă omoare și pe mine.

— Dar tu ai scăpat. Te-ai dovedit a fi mult mai abil decât am crezut la început.

— Ai creat o cultură a violenței.

— Nu e nicio noutate. Uite ce e, când violența devine normă, oamenii încep să se conformeze unei norme. Nu diferă cu nimic de întrecerile gladiatorilor, de aruncarea creștinilor în groapa cu lei sau de execuțiile publice prin spânzurare din Vestul Sălbatic. O astfel de atmosferă – de pedeapsă publică exemplară – nu e un lucru rău.

— Dar acești oameni nu sunt cu adevărat liberi.

— Libertatea e un concept specific secolului douăzeci și unu. Ai de gând să-mi spui în față că libertatea individuală este mai importantă și mai vitală decât supraviețuirea speciei noastre?

— Ar putea decide singuri asta. Ar exista un dram de demnitate măcar. Nu asta e ceea ce ne definește ca oameni?

— Nu trebuie să fie decizia lor.

— Atunci a cui? A ta?

— Demnitatea e un concept minunat – dar dacă ei fac alegerea greșită? Așa cum au făcut cei din primul grup. Dacă nu există o specie care să perpetueze un astfel de ideal, atunci care este rostul acestuia?

— De ce nu m-ai ucis?

Pilcher zâmbi, de parcă s-ar fi bucurat că Ethan pusese, în sfârșit, această întrebare.

Întinse gâtul.

— Auzi asta?

— Ce anume?

— Liniștea.

Păsările tăcuseră brusc.

Pilcher se ridică în picioare.

Ethan îi urmă exemplul.

Pădurea devenise dintr-odată mută.

Pilcher își scoase pistolul din centură. Deschise aparatul de emisie-recepție și îl duse la gură.

— Pope, întoarce-te. Terminat.

— Am înțeles. Terminat.

— Unde ești? Terminat.

— La două sute de metri spre nord. E totul în regulă? Terminat.

— Am senzația că a venit timpul să fugim spre dealuri. Terminat.

— Am înțeles. Venim acum. Terminat.

Pilcher se îndreptă spre luminiș.

La o oarecare depărtare în spatele lor, Ethan auzi pârâitul crengilor de copac și foșnetul frunzelor moarte călcate de Pope și de Pam, care veneau în direcția lor.

— A fost un efort enorm pentru mine, Ethan, să te aduc cu elicopterul 200 de kilometri

până aici, la ruinele din Boise. Sper că apreciezi gestul. Au existat nenumărate probleme cu localnicii de-a lungul anilor, dar nu am întâlnit niciunul ca tine. Ce crezi că apreciez cel mai mult?

— Nu am idee.

Ethan aruncă o privire spre pajiștea dintre stejari.

Niște frunze roșii se desprinseseră din crengile de deasupra lor, plutind leneșe spre pământ.

— Controlul. Există un contingent secret în Pines, care manifestă o supunere de fațadă. Dar, de fapt, ei vor să preia controlul. Am numit-o... insurgență. O rebeliune. Ei vor să fie liberi, să tragă cortina, să schimbe ordinea lucrurilor. Cred că înțelegi că asta ar însemna sfârșitul proiectului Pines. Sfârșitul nostru.

Ieșiră de sub copaci. Elicopterul se afla la o sută de metri distanță. Vopseaua arămie a acestuia strălucea în soarele după-amiezii târzii.

Ethan își spuse: „Ce zi perfectă de toamnă”.

— Ce vrei de la mine? întrebă Ethan.

— Vreau să mă ajuți. Ai niște abilități rare.

— De ce am sentimentul că vrei să-mi sugerezi faptul că nu am de ales?

— Sigur că ai.

Ethan simți o rafală de vânt. Iarba de pe pajiște se aplecă unduindu-se spre pământ.

Ajunseră la elicopter și Pilcher deschise ușa acestuia, lăsându-l pe Ethan să urce primul.

După ce se așezară față în față, Pilcher îi spuse:

— Tot ce ai vrut să faci – încă de când te-ai trezit în Wayward Pines – a fost să pleci. Îți ofer această oportunitate, plus un bonus. Chiar acum. Privește în spatele tău.

Ethan aruncă o privire peste scaunul său, în spațiul cargo din spate, și trase draperia care acoperea acea secțiune.

Ochii lui se umeziră.

Fusese acolo în tot acest timp – o informație șocantă, brutală, la care nu-și îngăduise nici măcar să se gândească. Dacă ceea ce spusese Pilcher era adevărat, atunci nu avea să-și mai vadă familia. Ei aveau să devină doar niște oase uitate de vreme.

Dar acum erau aici – Theresa și Ben, inconștienți și legați de niște brancarde, între ei fiind un sac negru marinăresc.

Băiatul lui nu mai arăta deloc a băiat.

— După ce te-am pus în suspensie, Ethan, am trecut pe la tine. Mereu am considerat că ai potențial, așa că m-am dus după familia ta.

Ethan își șterse ochii.

— De când sunt în Pines?

— De cinci ani.

— Fiul meu... are...

— Doisprezece ani. Amândoi s-au integrat foarte bine. Am considerat că ar fi mai bine să fie stabili și obișnuiți cu locul înainte de a încerca să te aducem pe tine.

Ethan nu se mai deranjă să-și ascundă furia din voce când spuse:

— De ce ai așteptat atât de mult?

— Nu am așteptat. Ethan, aceasta e a treia încercare pe care o facem cu tine.

— Cum este posibil?

— Unul dintre efectele secundare ale reanimării suspendate este amnezia retrogradă.

De fiecare dată când ești reanimat, mintea ta se resetează la momentul de dinaintea primei reanimări. În cazul tău – accidentul de mașină. Cu toate acestea, bănuiesc că unele amintiri sunt păstrate. Poate că apar în vis.

— Am mai încercat să evadez și înainte?

— Prima dată ai reușit să treci pe celălalt mal al râului și aproape că ai fost omorât de creaturile acelea. Noi am intervenit și te-am salvat. A doua oară ne-am asigurat că ți-ai descoperit familia, gândindu-ne că asta te-ar putea ajuta. Dar tu ai încercat să evadezi împreună cu ei. Era să muriți toți trei.

— Deci de data asta ai încercat să lucrezi cu mintea mea?

— Ne-am gândit că, dacă am putea induce psihoza, am putea avea o șansă. Te-am injectat cu o mulțime de antipsihotice.

— Durerile mele de cap.

— Am încercat chiar să folosim împotriva ta amintirile chinuitoare despre tortură.

— Despre ce vorbești?

— Am dosarul tău militar. Raportul tău despre ce ți s-a întâmplat în Fallujah. Am încercat să explorăm acest lucru în timpul interogatoriului pe care ți l-a luat Pope.

— Ești... bolnav.

— Nu m-am gândit nicio clipă că vei reuși să intri în buncăr. Aveam de gând să lăsăm creaturile să te omoare. Dar când te-am văzut stând în stare de suspensie, m-a fulgerat un gând. Ești un om încăpățânat. Un om care luptă până la capăt. Tu nu aveai să accepți niciodată realitatea din Wayward Pines. Și am înțeles că trebuia să renunț să mă mai lupt cu tine. Că, în loc să fii o povară, ai putea să fii o achiziție valoroasă.

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu toate acestea de la bun început?

— Pentru că nu știam ce aveai de gând să faci cu această informație, Ethan. Să te sinucizi? Să evadezi? Să încerci să reușești pe cont propriu? Dar acum îmi dau seama că ești o raritate.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii din oraș – cei mai mulți dintre ei, de fapt – nu pot suporta adevărul despre ceea ce se află dincolo de munți. Dar tu... tu nu poți suporta minciuna. Lipsa informației. Tu ești primul rezident căruia i-am împărtășit aceste informații. Desigur, i-ai face să

sufere pe cei din familia ta dacă le-ai povesti toate dificultățile întâmpinate.

Ethan se întoarce și-l privi încruntat pe Pilcher.

— De ce i-ai adus aici?

— Îți ofer o alternativă, Ethan. Ei nu știu nimic despre lumea din afara orașului Pines. Dar tu știi. E de ajuns să spui un cuvânt și te voi lăsa aici, în acest câmp, cu familia ta. Aveți un sac plin cu mâncare și alte provizii, chiar și câteva arme. Ești un bărbat de cuvânt, care vrea să facă totul așa cum crede de cuviință, iar eu respect asta. Dacă acesta este lucrul cel mai important pentru tine, dă-i drumul. Vei putea fi rege aici, în acest iad, sau vei putea fi slujitor în paradis, din nou în Pines. E alegerea ta. Dar dacă vei veni înapoi în Pines, dacă vrei siguranță și suport pentru familia ta și pentru tine, atunci eu voi pune condițiile. Iar condițiile mele, Ethan, vor fi însoțite de pedepse severe. Dacă mă vei dezamăgi sau mă vei trăda, am să te fac să te uiți când îți voi lua fiul și...

Un zgomot brusc îl întrerupse pe Pilcher. La început, Ethan se gândi că cineva pornise un ciocan pneumatic chiar acolo, în pădure, însă apoi frica îi strânse stomacul.

Era zgomotul mitralierei automate AK: *tat-tat-tat*.

Vocea lui Pam se auzi brusc în stația radio:

— Porniți elicopterul! Vin!

Pilcher aruncă o privire în carlingă.

— Scoate-ne de aici, strigă el.

— Mă ocup de asta, șefule.

Ethan auzi motoarele elicopterului BK117 pornind, apoi bubuitul carabinei lui Pam. Se duse la geam, uitându-se înapoi spre pădure, în timp ce focurile de armă se auzeau tot mai aproape.

Era deja prea mult zgomot în interiorul elicopterului ca să mai poată vorbi, așa că își trase pe cap setul de căști și îi făcu semn lui Pilcher să facă la fel.

— Ce vrei să fac? întrebă Ethan.

— Să mă ajuți să conduc Pines. Din interior. Va fi o slujbă extrem de grea, dar tu ești făcut pentru asta.

— Asta nu e treaba lui Pope?

Ethan văzu mișcare între copaci în timp ce motoarele începeau să vuiască. Cabina vibra din ce în ce mai tare, pe măsură ce frecvența rotațiilor creștea.

Pope și Pam se iviră din pădure, retrăgându-se în luminiș.

Trei „abby” se iviră în salturi dintre copaci și Pope doborî doi dintre ei cu o rafală prelungă a mitralierei, în timp ce Pam găuri cu două gloanțe pieptul celui de-al treilea.

Ethan se năpusti spre cealaltă parte a cabinei și privi pe geam.

— Pilcher.

— Ce e?

— Dă-mi pistolul tău.

— De ce?

Ethan bătu ușurel în geam, arătându-i o haită de „abby” care se ivise în celălalt capăt al pajiștii – erau cel puțin patru exemplare, toți alergând în direcția lui Pope și Pam cu o viteză infernală, folosindu-și toate cele patru membre.

— Ești de partea mea, Ethan?

— Vor fi uciși.

— Ești de partea mea?

Ethan încuviință cu un semn scurt din cap, iar Pilcher îi puse în palmă pistolul de calibrul .357.

Apoi Ethan își smulse căștile de pe cap și strigă spre carlingă:

— Cât mai e?

— Treizeci de secunde!

Deschise ușa și se aruncă în iarbă.

Zgomotul și curentul stârnit de rotoare îl asurzeau.

Pope și Pam se aflau la cincizeci de metri distanță și se apropiau de elicopter trăgând o cascadă de gloanțe în urmăritorii lor.

Omorâseră deja o duzină de creaturi – cadavre palide, împrăștiate pe iarbă –, dar tot mai multe apăreau în urma lor.

Atât de multe, încât Ethan nu mai avea timp să le numere...

O luă la fugă în direcția opusă.

Când ajunse la douăzeci de metri de elicopter, se opri și își înfipse bine picioarele în pământ, depărtate cât lățimea umerilor.

Se uită la revolverul din mâna lui – un Ruger cu dublă acțiune, cu cilindru de șase gloanțe.

Îl ridică.

Ținti.

Cinci dintre creaturi se apropiau cu o viteză infernală.

Trase cocoșul armei în timp ce mitraliera de calibrul 12 duduia peste vuietul motoarelor.

Creaturile erau acum la zece metri distanță. Ethan își spuse: „De fiecare dată când vrei să începi să tragi, s-ar putea dovedi o idee proastă. Și fără două focuri simultan. Este nevoie de câte un singur foc, precis, mortal”.

Puse ochii pe creatura din mijloc și, în timp ce aceasta făcea un salt prelung, Ethan trase un foc, spulberându-i creștetul capului, din care țâșni un șuvoi de sânge.

Cel puțin trăgea cu gloanțe expandabile.

Ceilalți patru veneau direct spre el.

Erau acum la șase metri.

Îi doborî pe cei doi din stânga – fiecare primind câte un glonț în față.

Îl nimeri pe cel de-al patrulea în gât.

Ultimul „abby“ era la trei metri acum.

Suficient de aproape încât să-i simtă mirosul.

Ethan trase în timp ce acesta sărea. Glonțul abia îi zgârie piciorul, iar Ethan ținti din nou, în momentul în care creatura se năpustea asupra lui.

Trase cocoșul și apăsă pe trăgaci exact în clipa în care monstrul îl ataca, cu dinții rânjiți. Țipătul monstrului fu atât de acut, încât acoperi vuietul motoarelor.

Glonțul trecu prin dinții creaturii și ieși prin spatele craniului, împrôșcând în jur particule de os și de creier. Apoi monstrul căzu peste Ethan.

Nu se mai mișca.

Ethan era șocat.

Capul îi vuia atât de tare, încât avea impresia că vede flash-uri luminoase oriunde s-ar fi uitat; și auzul său fusese afectat – auzea totul înfundat, cu încetinitorul, de parcă ar fi perceput fiecare zgomot individual ce construia simfonia haotică din jurul lui.

Focuri de armă.

Mitraliera AK.

Rotoarele care se învârteau.

Urletele creaturilor.

Își spunea continuu: „Ridică-te, ridică-te, ridică-te“.

După un timp dădu la o parte cadavrul greu al monstrului de pe pieptul său și se ridică. Încercă să privească spre câmp, dar vederea sa era neclară și întunecată. Clipi de mai multe ori și clătină din cap – lumea se cristaliza încet în fața lui, de parcă cineva ar fi reglat focalizarea unui binoclu. Doamne...

Probabil că erau vreo cincizeci de exemplare în luminiș.

Alte câteva zeci ieșeau dintre copaci cu fiecare secundă.

Toți înaintau către elicopterul din centrul pajiștii.

Ethan se ridică cu greu, luând-o spre stânga din cauza violenței impactului. Echilibrul său fusese grav afectat.

Se îndreptă spre elicopter.

Pam era deja la bord.

Pope stătea la un metru de talpa elicopterului, încercând să țină creaturile la distanță.

Dusese arma la umăr și trăgea acum focuri precise. Ethan își spuse că Pope rămăsese probabil cu ultima șarjă de muniție.

Ethan îl bătu pe umăr când puse piciorul pe talpa elicopterului și îi strigă la ureche:

— Să mergem!

Pilcher deschise ușa, iar Ethan se urcă în cabină.

Își puse centura și privi pe geam.

O armată de creaturi umplea câmpul.

Erau sute.

La zece secunde de elicopter, apropiindu-se ca o hoardă de câini sălbatici. Pilcher își puse căștile, trase ușa cabinei și o încuie, apoi îi spuse pilotului:

- Să mergem, Roger.
- Cum rămâne cu șeriful?
- Pope rămâne aici.

Prin fereastra sa, Ethan îl văzu pe Arnold aruncându-și AK-ul și încercând să deschidă ușa cabinei. Trase de mâner, dar ușa nu avea cum să se deschidă.

Pope se uită prin geam la Pilcher. Un licăr de nedumerire se aprinse în ochii șerifului, urmat imediat de înțelegerea lucrurilor.

Apoi de frică.

Pope strigă niște cuvinte pe care nimeni nu le mai putea auzi.

- De ce? întrebă Ethan.

Pilcher nu își îndepărtă privirea de pe chipul lui Pope.

- El e cel care vrea să conducă.

Pope începu să bată cu pumnii în geam, sângele împrăștiindu-se pe sticlă.

- Nu vreau să te grăbesc, Roger, dar o să murim cu toții dacă nu ne scoți de aici.

Ethan simți imediat pivotarea tălpilor și ridicarea în aer.

- Nu poți să-l abandonezi aici, pur și simplu, zise el.

Dar elicopterul începu să se ridice de la sol. Șeriful se prinse cu brațul stâng de talpa elicopterului, făcând eforturi să se agațe de aparat.

- S-a terminat, zise Pilcher, iar tu ești noul meu șerif acum. Bine ai venit la bord.

O ceată de creaturi roiau sub trupul lui Pope, sărind sau încercând să-l prindă cu labele, însă acesta reușise să se agațe bine de talpa elicopterului, iar picioarele sale atârnavă în aer la o înălțime considerabilă.

Pilcher zise:

- Roger, coboară vreo jumătate de metru, dacă nu te deranjează.

Elicopterul coborî într-un mod ciudat – Ethan își dădea seama că pilotul nu mai zburase de ani buni –, lăsându-l din nou pe Pope pradă nebuniei de la sol.

Când prima creatură apucă piciorul lui Pope, coada elicopterului se lăsă periculos de mult în jos din cauza greutateii.

O altă creatură se agăță apoi de celălalt picior al șerifului și, pentru o clipă îngrozitoare, Ethan avu impresia că monștrii aveau să tragă elicopterul înapoi la sol.

Roger redresă elicopterul, urcând rapid până la șase metri deasupra câmpului.

Ethan coborî privirea spre ochii sălbatici ai lui Pope.

Acesta nu se mai ținea decât cu o mână de talpa elicopterului. Articulațiile degetelor sale se albiseră din cauza efortului și trei creaturi erau agățate de picioarele lui.

El întâlni ochii lui Ethan.

Strigă ceva ce nu se putea auzi din cauza motoarelor.

Și își dădu drumul. Căzu preț de o jumătate de secundă, apoi dispăru într-o mare de creaturi frenetice care se bucurau de ospăț.

Ethan privi în altă parte.

Pilcher se uită lung la el.

Uitându-se prin el.

Apoi elicopterul viră brusc și se îndreptă spre nord, către munți.

Fu un zbor tăcut. Atenția lui Ethan era împărțită între a privi afară, pe geam, și a trage cu ochiul în spatele draperiei, la familia lui adormită.

A treia oară când se uită spre ei, Pilcher îi zise:

— Vor fi bine, Ethan. Se vor trezi la noapte, în patul lor cald, teferi și în siguranță. Asta e tot ce contează, nu-i așa? Aici, în sălbăticie, ați fi murit cu toții.

Era aproape de apus.

Ethan era mort de oboseală, dar – de fiecare dată când închidea ochii – gândurile lui alergau în sute de direcții diferite, la viteze amețitoare.

Așa că se mulțumi doar să privească lumea de la înălțime.

De pe locul lui, vedea spre vest.

Soarele dispăruse, iar în urma trecerii lui spre apus, lanțurile muntoase se profilau pe cerul serii precum lama deformată a unui fierăstrău.

Nu se vedea nimic din pădurea de pini aflată la treizeci de metri dedesubt.

Nici măcar o fărâmă de lumină care să fi fost aprinsă de om.

* * *

Zburau acum printr-un tunel de întuneric.

Luminile cabinei erau slabe, iar sclipirea panoului de bord din carlingă era ascunsă de draperie, așa că Ethan ar fi putut la fel de bine să plutească într-o mare neagră ca smoala. Sau în spațiu.

Familia lui se afla exact în spatele său și acest lucru îi aducea multă alinare, dar în timp ce stătea rezemat de geamul rece ca gheața, frica începea să-i dea ghes.

Și disperarea.

Ei erau singuri.

Atât de singuri...

Asta îi dădea fiori.

În ultimele zile, se luptase din răspuțeri să se întoarcă la viața lui de dinainte, de dincolo de Wayward Pines, dar aceasta nu mai exista.

Și nu mai exista de aproape două mii de ani.

Prietenii lui.

Casa lui.

Slujba lui.

Tot ceea ce îl definea ca om.

Cum ar fi putut cineva să se obișnuiască cu o asemenea realitate?

Cum ar fi putut cineva să reacționeze după o asemenea informație?

Ce impuls putea să te mai ridice din pat ca să respiri adânc dimineața?

Familia ta. Cei doi oameni care dorm în spatele tău.

Ethan deschise ochii.

La început, nu-i veni să creadă ceea ce vedea.

La distanță, undeva dedesubt, un torent de lumini strălucitoare apăruse în mijlocul aceluia ocean de întuneric.

Era Pines.

Luminile caselor și ale verandelor.

Luminile stâlpilor de pe străzi și farurile mașinilor.

Toate contopindu-se în blânda aureolă nocturnă a unui oraș.

A unei civilizații.

Coborau acum, iar el știa că în valea aceea, undeva jos, exista o casă în stil victorian în care locuiau soția și fiul lui.

Unde putea locui și el.

Unde exista un pat cald în care să se strecoare.

Și o bucătărie în care să se răspândească aroma mâncărilor gătite împreună.

O verandă pe care să se așeze în timpul serilor lungi de vară.

O curte în care putea să se joace de-a prinselea cu fiul său.

Poate casa avea chiar și un acoperiș de tablă, pentru că nu era nimic care să-i placă mai tare decât sunetul ploii răpăind pe metal.

Mai ales noaptea, în pat, când îți ții soția în brațe, iar fiul tău doarme la câțiva metri de tine, de cealaltă parte a holului.

Luminile din Wayward Pines străluceau pe fundalul stâncilor care protejau orașul și, pentru prima dată, acei munți cu pereți abrupti i se părură ospitalieri.

Fortificații sigure împotriva tuturor ororilor care pândeau în jur.

Un adăpost pentru ultimul oraș de pe Pământ.

Avea să se simtă vreodată acasă în locul acela? Era în regulă dacă ar fi simțit asta?

Crezi că omul poate distruge planeta? Câtă vanitate!
Pământul a supraviețuit tuturor lucrurilor vreme de
atâtea milenii... Cu siguranță va supraviețui mai mult
chiar și decât specia umană. Pentru Pământ... un milion
de ani nu înseamnă nimic. Această planetă trăiește și
respiră la o scară mult mai vastă. Nu ne putem imagina
ritmul său lent și forța lui incredibilă și suntem prea
mici ca să încercăm așa ceva. Am locuit aici doar o
fărâmbă de timp. Dacă mâine nu vom mai fi, Pământul
nu ne va simți lipsa.

MICHAEL CRICHTON
Jurassic Park

Epilog

El stă în liniștea biroului său, cu cizmele pe masă, studiind steaua de bronz din mâna lui și plimbându-și degetele pe deasupra literelor WP gravate în centru.

Literele sunt confecționate din piatră neagră – obsidian, probabil. Poartă pantaloni negri din pânză și o cămașă cu mâneci lungi de un verde vânătorec, la fel ca predecesorul său. Țesătura pare nouă și extrem de scrobită.

Are o ședință prelungită programată pentru ziua următoare, cu Pilcher și cu echipa acestuia, dar ziua de astăzi a fost cu totul lipsită de evenimente.

Și ciudată.

Timp de opt ore, a stat în liniștea biroului său, cufundat în gânduri, iar telefonul l-a întrerupt doar o singură dată – Belinda, recepționera, îl întrebase la ora prânzului dacă nu voia să-i aducă ceva de mâncare.

Urmărește cum secundarul și minutarul ceasului ajung la cifra doisprezece.

Este ora cinci.

Își dă jos cizmele de pe birou, apoi se ridică și își pune pălăria Stetson pe cap, strecurându-și steaua de bronz în buzunar. Poate că mâine va reuși totuși să preia această responsabilitate.

Sau poate că nu.

Prima zi în noua sa funcție i se păruse lungă, așa că se bucură să vadă că s-a sfârșit. Aruncă o privire curioasă spre cele trei dulapuri vechi pentru arme și apoi iese din birou, îndreptându-se spre recepție.

Biroul Belindei e plin cu cărți de joc.

— Eu plec acum, îi spune Ethan.

Femeia cu părul alb pune pe birou un as de pică și ridică privirea cu un zâmbet cald, care nu dezvăluie absolut niciun indiciu despre cine este ea în realitate.

— Cum a fost prima zi?

— A fost în regulă.

— Noapte bună, șerifule. Ne vedem mâine-dimineață.

* * *

Este o seară senină și răcoroasă.

Soarele a alunecat deja în spatele pereților stâncoși și frigul aspru ce pune stăpânire pe oraș ar putea anunța primul îngheț din acest anotimp.

Ethan pășește pe trotuarul unui cartier liniștit.

Un bătrân care stă într-un balansoar pe o verandă acoperită îl salută:

— Bună seara, șerif Burke!

Ethan își atinge borul pălăriei.

Bătrânul ridică o ceașcă din care ies aburi.

O ridică de parcă ar propune un toast.

Undeva, în apropiere, se aude vocea unei femei:

— Matthew! E ora cinei!

— Haide, mamă! Mai lasă-mă cinci minute!

— Nu, vino imediat!

Vocile lor răsună, apoi dispar deasupra văii.

Pe strada următoare, el trece pe lângă o grădină comunitară ce se întinde de-a lungul unui întreg bulevard. Câteva zeci de oameni lucrează cu spor, adunând în coșuri mari fructe și legume.

Parfumul merelor pârguite se răspândește purtat de vânt.

Oriunde privește Ethan, luminile încep să se aprindă în case, iar mirosul de mâncare pregătită pentru cină plutește în aer.

Prin ferestrele întredeschise, el aude zdrăngănit de vase, conversații neclare și zgomot de cuptoare care se deschid și se închid.

Toți cei pe lângă care trece îi zâmbesc și îl salută.

Pare un tablou însuflețit al lui Norman Rockwell.

* * *

Traversează strada principală și pornește pe strada cu numărul șase. Trece de câteva alei și găsește adresa pe care i-o dăduse Pilcher.

E o casă în stil victorian de culoare galben canar, cu tâmplărie albă și cu trei etaje. Cea mai distinctivă trăsătură a casei este fereastra în formă de inimă de sub panta acoperișului din tablă.

Prin fereastra mare de la primul etaj, el vede o femeie care stă în fața chiuvetei din bucătărie, răsturnând o cratiță cu paste fierte într-o strecurătoare, în timp ce aburii i se ridică în față. O privește și inima începe să-i bată de nerăbdare.

Este soția lui.

Pășește pe poteca de piatră, traversează curtea din fața casei, urcă cele trei trepte de cărămidă și se oprește pe verandă.

Bate în ușa exterioară.

După o clipă, lumina se aprinde.

Ea deschide ușa plângând, privindu-l uimită prin plasa ușii exterioare, în timp ce pe scări se aud coborând niște pași.

Fiul lui Ethan se ivește în spatele ei și pune mâinile pe umerii mamei sale.

— Bună, tată.

Nu este vocea unui băiețel.

— Iisuse, ești mai înalt decât mama ta!

Ușa exterioară este încă între ei și, prin plasa acesteia, Theresa arată la fel cum o știa – doar că părul ei blond este mai lung decât înainte.

— Am auzit că te-au făcut șerif, îi spune Ben.

— E adevărat. O secundă plină de emoție se scurge lent. Theresa, începe el.

Ea își șterge lacrimile cu ambele mâini.

— Miroase minunat, spune Ethan.

— Pregătesc spaghetti.

— Îmi plac la nebunie așa cum le pregătești tu.

— Știu.

Vocea ei se întrerupe.

— Ți-au spus că am să vin?

Ea încuviințează din cap.

— Chiar ești aici, Ethan?

— Da.

— Ca să rămâi, de data asta?

— Nu o să te mai părăsesc niciodată.

— Am așteptat atât de mult... E nevoită să-și ștergă în continuare obrazii. Ben, du-te să amesteci sosul, te rog.

Băiatul dă fuga în bucătărie.

— Ar fi în regulă dacă intru în casă? o întreabă Ethan.

— Amândoi te-am pierdut în Seattle. Apoi te-am pierdut aici. Nu pot suporta. El nu poate suporta.

— Theresa, uită-te la mine!

Ea ridică privirea spre el.

— Nu te voi părăsi. Niciodată.

El își face griji că ea o să-l întrebe ce s-a întâmplat. De ce nu este mort. Este o întrebare care îl îngrozește și pentru care s-a pregătit o zi întreagă.

Dar întrebarea nu vine.

În schimb, Theresa îi deschide ușa larg.

El s-a temut să nu vadă asprime pe chipul ei – de asta s-a temut mai mult decât de orice altceva –, dar în lumina verandei nu sesizează așa ceva. Doar tristețe. Observă ridurile fine din jurul gurii ei, pe care nu le avea înainte, și cele de sub ochii verzi și limpezi care îl puneau pe jar cu ani în urmă. O mulțime de lacrimi. Dar și dragoste.

În special dragoste.

Ea îl trage de mână peste prag în noua lor casă.

Ușa exterioară se închide cu zgomot.

În casă plânge un băiat.

Iar un bărbat nu mai reușește să-și rețină lacrimile.

Trei oameni uniți într-o îmbrățișare sălbatică, dornici să nu se mai desprindă niciodată.

Iar afară, exact în momentul în care stâlpii de iluminat se sting, undeva în tufișuri se aude un zgomot – acesta răsună de-a lungul verandei, repetându-se la intervale exacte, la fel de constant ca un metronom.

Este țârâitul unui greier.

Postfață

de Blake Crouch

Pe 8 aprilie 1990, episodul-pilot al emblematicului serial de televiziune *Twin Peaks*, creat de Mark Frost și David Lynch, a fost difuzat pe canalul american ABC și, din acel moment, dilema *Cine a ucis-o pe Laura Palmer?* a încremenit toată America, ținând-o cu sufletul la gură. Eu aveam doisprezece ani pe vremea aceea și nu voi uita niciodată sentimentul pe care-l trăiam urmărind acest serial ciudat, despre un oraș sinistru unde nimic nu era ceea ce părea a fi și în care se puteau consuma o cafea al naibii de bună și o plăcintă grozavă de cireșe.

Twin Peaks a fost anulat în cele din urmă, iar genialul regizor și actorii serialului au continuat cu alte proiecte, însă incontestabila și magica autenticitate a acelor prime episoade mă mai bântuie și acum – două decenii mai târziu.

Seriale precum *Doctor în Alaska*, *Secrete de familie*, *Dosarele X* și *Naufrațiații* au reușit să redea ocazional minunatul mister și suspansul specific producției *Twin Peaks*, dar în mare parte – pentru un fan înrăit ca mine, cel puțin – niciunul nu s-a ridicat la înălțimea acestuia.

Se spune că arta – fie că este vorba de cărți, muzică sau arte vizuale – este o reacție la o altă formă de artă și cred că este adevărat. Oricât de bun a fost serialul *Twin Peaks*, natura producției – și în special sfârșitul abrupt și prematur al acestuia – m-a lăsat profund nemulțumit. După ce serialul a fost anulat am fost atât de dezamăgit, încât chiar am încercat la scurt timp să scriu un al treilea sezon al acestuia – imaginar, desigur – doar pentru mine, ca să pot avea în continuare acel sentiment unic.

Efortul meu nu a reușit – la fel ca multe alte tentative care au eșuat de-a lungul maturizării mele, atât ca persoană, cât și ca scriitor – să mă facă să simt din nou senzația experimentată la vârsta de doisprezece ani, în 1990.

Pines reprezintă încununarea eforturilor mele – după mai bine de douăzeci de ani – de a crea ceva care să mă facă să simt același lucru pe care-l trăiam atunci când urmăream *Twin Peaks*. În niciun caz nu vreau să sugerez că *Pines* s-ar ridica la înălțimea capodoperei lui Lynch sau că v-ar putea face să simțiți acel suspans specific serialului. Producția a fost atât de specială și unică, încât – inevitabil – orice încercare de a-i recrea aura ar fi sortită eșecului. Dar simt nevoia să spun cât de mult m-a inspirat producția lui Lynch în crearea seriei *Pines* – micul oraș de nicăieri, minunat la suprafață, dar întunecat și sinistru în străfunduri.

Pines nu ar fi fost creat niciodată și poate că eu nici nu aș fi devenit scriitor dacă părinții mei nu m-ar fi lăsat să stau până târziu la televizor în fiecare vineri seara, în acea primăvară a anului 1990, pentru a urmări un serial cum nu vom mai vedea probabil

vreodată.

Așa că vă mulțumesc, mamă și tată. Le mulțumesc domnilor Lynch și Frost. Și, desigur, incomparabilului agent Dale Cooper.

Pines nu este nici pe departe *Twin Peaks*, dar nu ar fi existat fără acest serial.

Sper că v-a plăcut creația mea.

Blake Crouch

Durango, Colorado

August, 2012

Mulțumiri

Agentului meu, David Hale Smith, și tuturor celor de la Thomas & Mercer, care au făcut tot posibilul pentru ca această carte să vadă lumina tiparului. Este un privilegiu să cunosc și să lucrez cu un grup de oameni atât de talentați, care perfecționează continuu felul în care citim.

Sincere mulțumiri lui Andy Bartlett, Jacque Ben-Zekry, Rory Connell, Vicky Griffith, Mia Lipman, Paul Diamond, Amy Bates, Jeff Belle, Daphne Durham, Jon Fine, Alex Carr, Philip Patrick, Alan Turkus, Sarah Gelman, Jodi Warshaw, Leslie Larue și în special echipei mele KD: Brian Mitchell, Brian Carver și Nader Kabbani.

Sunt incredibil de norocos să număr printre prietenii mei câțiva scriitori fantastici și cititori incredibil de perspicace. Acești oameni mi-au oferit un feedback uimitor în cazul primelor ciorne din *Pines* și au contribuit la perfecționarea cărții din toate punctele de vedere. Așadar, mii de mulțumiri partenerului meu de scris, Joe Konrath, Mariei Konrath, fratelui meu, Jordan Crouch, minunatului meu grafician Jeroen ten Berge, responsabil cu ilustrațiile de copertă, lui Ann Voss Peterson, Suzanne Tyrpack, Selena Kitt și Marcus Sakey. Îi mulțumesc în mod special lui Barry Eisler pentru criticile sale juste.

Și, în cele din urmă, îmbrățișări și sărutări familiei mele dragi – Rebecca, Aidan și Annslee. Vă mulțumesc că m-ați împărțit cu această carte pe care am ținut atât de mult să o scriu.

Vă iubesc.

Agentul Ethan Burke de la Serviciul Secret sosește în Wayward Pines, Idaho, cu o misiune clară: să localizeze și să salveze doi agenți federali dispăruți în acest orașel de provincie cu o lună în urmă. Pe măsură ce zilele trec, investigația dispariției acestora are drept rezultat mai multe întrebări decât răspunsuri. De ce nu poate vorbi la telefon cu soția sau cu fiul lui? De ce nu poate lua legătura cu nimeni din exterior? De ce nu este crezut de nimeni când spune cine este? Și care este scopul gardului electrificat care împrejmuiește orașul? De a ține rezidenții înăuntru sau de a ține altceva la distanță? Fiecare pas care-l apropie de adevăr îl îndepărtează pe Ethan de lumea pe care credea că o cunoaște și de sine însuși – așa cum fusese în trecut –, până când este nevoit să se confrunte cu un teribil adevăr: este posibil să nu scape niciodată viu din Wayward Pines.

Intens și captivant, cu elemente horror și de science fiction, abundând în mister, suspans și intrigă, *Orașul din munți* este cel mai de excepție thriller al autorului de bestselleruri Blake Crouch.

editura rao

ISBN 978-606-776-016-3

9 786067 760163

www.raobooks.com

- [\[1\]](#) Cafeaua aburindă (n.tr.)
- [\[2\]](#) Berărie (n.tr.)
- [\[3\]](#) Special Agent in Charge - agent special (n.tr.)
- [\[4\]](#) îngheață inamicul (n.tr.)
- [\[5\]](#) Emergency Medical Technician – tehnician medical de urgență (n.tr.)
- [\[6\]](#) Gin & tonic (n.tr.)
- [\[7\]](#) Sistemul indexului combinat ADN (n.tr.)
- [\[8\]](#) Rocket Propelled Grenade – grenadă propulsată de rachetă (n.tr.)
- [\[9\]](#) Oraș ficțional idilic din comediile americane (n.tr.)
- [\[10\]](#) Haina tradițională purtată de bărbații musulmani (n.tr.)
- [\[11\]](#) Voce peste Protocol de Internet (n.tr.)
- [\[12\]](#) Telefon tip receptor fără fir (n.tr.)
- [\[13\]](#) Battle Dress Uniform – uniformă militară de luptă (n.tr.)